

นวนิยาย

เงินที่สะท้อน

ก่อนจะเอ็นท์ อ่านเล่น ๆ แก่เซ็งดูดี

น้ำตาควาย

ชิงภูมิ ชัยศิษฐ์

คนต่างจากสัตว์ได้ก็เพราะปัญญา
คนที่ทำความผิดจนเป็นเรื่องธรรมดา
นี่มัน หมา หรือ คน

นักเรียนชั้น ม.ปลายทั้งหลาย ท่านเคยมีความวิตกกังวลเช่นนี้ไหม

1. กลัวจะสอบเอ็นทรานซ์เข้ามหาวิทยาลัยไม่ได้

2. กลัวว่าจะสอบเข้าคณะและสถาบันที่มุ่งหวังไม่ได้

คนที่เรียนไม่เก่งก็กลัวจะเอ็นท์ไม่ติด หลายคนที่เรียนดีก็กลัวจะเอ็นท์ไม่ได้ในคณะและสถาบันที่ตนมุ่งหวัง ได้คณะและสถาบันอันต่ำต้อยด้อยศักดิ์ศรี ที่บางปีถึงกับต้องฆ่าตัวตายก็มีให้เห็นบ่อย ๆ

“น้ำตาควาย” เป็นอีกลีลาหนึ่งของชีวิต ที่จะบอกให้นักเรียนรู้ซึ่งถึงมูลเหตุแห่งความล้มเหลวอัน แสบจะเจ็บปวดของผู้พลั้งพลาด

อ่านเถอะครับ จะได้รู้จักการ **‘เจ็บก่อนเจ็บ’** อย่ามัววิรโรให้ต้องเจ็บจริงเหมือนสัจชาติคางคก ยางหัวไม่ตกไม่รู้สีก(เหมือนผู้เขียน)เลย เพราะถ้าเจ็บในวันนั้นมันจะกระเทือนถึงทั้งพ่อและแม่ด้วยนะ

อ่านซะ จะได้ตื่นตัวรีบตั้งตนตั้งแต่นั้นๆ **รอให้ถึง ม.6 ก็สายเกินไป** **รอให้ถึงเอ็นทรานซ์ก็สายเสียแล้ว** เชื่อ**ครูชิง**เถอะ

ความรู้ไม่มีขาย อยากได้ต้องอ่านเองเค้อ....สืบอกให้

ชิงภูมิ ชัยศิษฐ์

หน้า

คำนำ

1. ร้อยฝันปั้นรุ่ง	4
2. สนวนวรรค.....	16
3. ตู้คส์	20
4. เหล่สาว.....	25
5. ควายตาใส	39
6. ควายตาขาว.....	69
7. ไ้ไ้!	87
8. น้ำตากวาย.....	100
9. วันดีเคย์ (D – Day)	111
10. วันเกียรติยศ.....	133

*****อวสาน*****

1. ร้อยฝันเป็นจริง

ชีวิตวัยรุ่น เพื่อนมีอิทธิพลมหาศาล
เพียงใด ใคร ๆ ก็ย่อมรู้ดี

วันที่ 26 ส.ค. 51

ได้มีโอกาสเข้ามากรุงเทพฯ เพื่ออบรมเพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับ
เศรษฐศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์(ท่าพระจันทร์)

ระหว่างเดินทางจะถึงที่พัก(โรงแรมรัตนโกสินทร์) เหลือบเห็น
การชุมนุมทางการเมืองของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย
ทั้งที่หน้าทำเนียบรัฐบาล และที่เชิงสะพานมอญ เพื่อคัดค้านการ
แก้ไขรัฐธรรมนูญ และต่อต้านการคอร์รัปชั่นของรัฐบาล บรรยากาศดู
ก็กลัวดี และถือเป็นหน้าที่ของประชาชนที่ต้องมีส่วนร่วมในทาง
การเมืองด้วย

สักครู่นี้ก็มาถึงสะพานผ่านฟ้าลีลาศ ก็เห็น
อนุสาวรีย์ประชาธิปไตย และธนาคารออมสินเข้า ความหลังฝังใจ
ในครั้งอดีตก็พลันแวบเข้ามาในมโนนิมอย่างไม่ได้คาดฝัน จึงได้รับ
บอกให้โซเฟอร์แท็กซี่แวะจอดรถข้างทางเพื่อจะลงทันที

เพราะได้ตั้งใจไว้ตั้งนานแล้วว่า จะต้องเข้าไป ‘ย้อนอดีต’ เดินสำรวจในถนนสายนี้(ศาลเจ้าพ่อเสือ) อีกสักครั้งหนึ่งให้จงได้ เพราะมันเคยมีความหลังอันฝังใจอย่างที่ไม่มีความจะลืมเลือนได้เลยจริง ๆ !

เรื่องของเรื่องก็มีอยู่ว่า ระหว่างที่กวาดวิชาเพื่อเอ็นทรานซ์ เมื่อเกือบสี่สิบปีที่แล้ว(ปลายมีนาคม 2514) อยู่那儿 เรากับเพื่อนได้ตามต้อจิบสาวเข้ามาถึงในถิ่นและถนนสายนี้เลยแหละ

การพลัดข้ามถิ่นข้ามดงเข้ามาคงจะไปเคื่องนัยตาจิกโก้ประจำถิ่นเขาเข้านะซี เลยถูกพวกเจ้าถิ่นเขาไล่ตีจะรุมยำ อื้อฮือดูไม่จี๊ดจริง ๆ เกือบจะเอาชีวิตไม่รอดอะดิ ไ้หนุเอ๋ย.....ต้องโกยอ้าวไล่เกียร์หมาหน้าเร็ดเซียะ (เดิมมีเจตนาจะแต่งเพื่อให้สติดกับนักเรียนนะครับ)

นึกย้อนถึงความหลังครั้งคราใด ภาพเหตุการณ์ทั้งหลายในอดีตของเรื่องนี้ก็ยังคงกระจ่างแจ่มบรรเจิดอยู่เรยยะแหละ เชื่ออะป่าว ถ้าไม่เชื่อก็ลองติดตามซั๊กกะต๊อดดูดี.....

เริ่มเรื่องเลยละกัน

“ไ้**ปิง** นายจะไปสมัครเรียนกวาดวิชาที่เตรียมอุดมด้วยกันกับพวกเรามา?”

ไ้**อ้อย**(โคราซ)เพื่อนสนิทเอ่ยปากชักชวนเราในบ่ายวันหนึ่ง ขณะรออาจารย์วิชาต่อไปจะเข้ามาสอน

“ยังไม่ได้ตัดสินใจ ขอคิดดูก่อนวะ”

“จะต้องคิดทำไมวะ จะสอบเอ็นทร้านซ์ เขาก็ต้องกวดวิชากัน
ทั้งนั้นแหละ”

ไอ**อวบ**(ศรีสะเกษ)เพื่อนรักอีกคนกรุณาให้การอบรมตักเตือน
อย่างน่าตะ เพราะใครเขาก็รู้ ๆ กันอยู่แล้ว แต่พวกมันคงนึกไม่ถึง
หรอกว่า ในกะโหลกหนา ๆ (ปัญญาทึบ ๆ)ของเราเนี่ยะ...มี
ความรู้สึกนึกคิดอะไรซ่อนไว้อยู่

ความจริงก็คือเราไม่แน่ใจว่า ม.ศ. 5 ที่กำลังจะสอบเดือนหน้า
นี้(ปลายกุมภาพันธ์ 2514)เราจะมีปัญญาสอบผ่านได้หรือไม่ต่างหาก
อะดิ หากสอบไม่ได้(**ซึ่งก็มีโอกาสเป็นไปได้มาก**) การไปสมัคร
กวดวิชาก็จะไร้ความหมาย เสียเงินไปเปล่าๆ เพราะเขาจะตัด
สิทธิ์การสอบเอ็นทร้านซ์ทิ้งไปโดยอัตโนมัติเลยทันที

เด็กนักเรียนยุคปัจจุบันนี้ อาจสงสัยว่า ‘เป็นไปได้ยังไง’....(ก็
เป็นไปได้ยังงี้แหละ)

ก็ขออธิบายคร่าว ๆ ว่า ระบบการศึกษาสมัยนั้น(2514)
ระดับชั้น ม.ศ. 5 เขาใช้ข้อสอบเดียวกันทั่วประเทศ เรียกขานกัน
ว่า **ข้อสอบกระทรวง** เพราะกระทรวงศึกษาธิการเป็นเจ้าภาพ
จัดทำข้อสอบและกำหนดให้สอบพร้อมกันทั่วประเทศประมาณ

ในช่วงปลายเดือนกุมภาพันธ์ ประกาศผลสอบประมาณ 8

พฤษภาคม 2514 ก็คือหลังการสอบเอ็นทรานซ์

แต่เอ็นทรานซ์กำหนดให้สมัคร ประมาณต้น ๆ มีนาคม สอบ
เอ็นท์ก็ประมาณต้นๆ เมษายน ระยะเวลามันก็เลยเหลื่อมๆ คร่อมๆ
กันอยู่

(งงมึนละเพ.....?)

เพราะฉะนั้น เพื่อความไม่ประมาทนักเรียนชั้น ม.ศ.5 ทุกคนก็
ต้องไปสมัครกววิชา และ สมัครสอบเอ็นทรานซ์ไว้ก่อนทั้งนั้นแหละ

ส่วนเรานั้นคาดการณ์ว่า ม.ศ. 5 น่าจะรอดยากส์ หากไปสมัคร
กววิชาเกรงว่าจะเสียเงินเปล่า พ่อแม่ก็ฐานะไม่ดีกระทั่งพี่ชายต้อง
กระโดดออกมาอาสาช่วยส่งเรียนอยู่แล้ว อะไรที่ไม่ควรเสียก็ควรจะ
เหนียวแน่นเอาไว้ จริงปะ ?

(เรื่องที่พี่ชายอาสาส่งให้เรียน รายละเอียดมีอยู่แล้วในตำนาน
อาจารย์ชิง เรื่อง **ห้องเรียน – หวังรัก** ใน www.sura.ac.th – นว
นิยาย)

อีกสามสัปดาห์ต่อมาไอ้อวก็มารุกถามเรื่องนี้กับเราอีกขณะกำลัง
กินข้าวตอนพักเที่ยง

“ไอ้ปิง เรากับไอ้ฮ้อยจะไปสมัครกววิชาเย็นวันนี้ นายจะไปด้วยกันมะ?”

“เออ พวกนายไปเหอะ เราคงไม่ไปหรอกวะ” เรายังลังเลใจ

“ทำไมวะ นายจะเสียดายเงินอะไรกันนักหนา อย่าลืมว่าเอ็นทรานซ์มีแค่ครั้งเดียวนะ”

“เออ ก็รู้อยู่ว่ามีครั้งเดียว แต่ ม.ศ. 5 เราจะรอดรีเปล่าละ” เราจำเป็นต้องสารภาพตามความเป็นจริงออกมาในที่สุด

“เฮ้ย รอดหรือไม่รอดก็ไม่มีใครรู้กันทั้งนั้นแหละวะ จีนมั่วรอให้รู้ผลก่อนก็ไม่ต้องเอ็นท์ทรานซ์กันแล้ว” ไอ้ฮ้อยให้เหตุผล

“เออจริงแหละ” ไอ้ฮวบเสริม “พวกเราที่เรียนพอ ๆ กันกับนายเหมือนกันนี่หว่าก็ยังไม่ไปสมัครเลย ไปนะ ไปด้วยกัน” ไอ้ฮวบเริ่มปลอบและดันหลัง

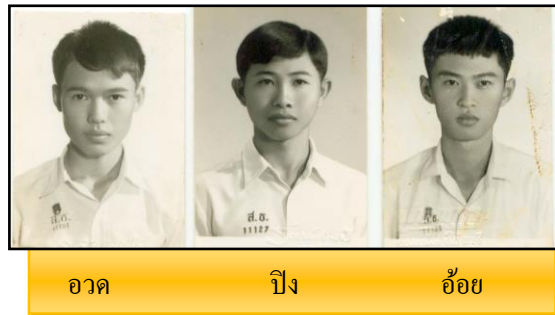
“พวกเราสามคนไปไหนก็ไปด้วยกันตลอด” ไอ้ฮ้อยเริ่มตัดพ้อ “คราวนี้จะให้พวกเราไปกันแค่สองคนได้ไงวะ มันเหมือนขาด ๆ ขอร้องเถอะวะไอ้ปิง”

ไอ้ฮ้อยจะยื่นกะยอรูกหนัก ก็คบหาสนิทสนมกันมาตั้งนาน ไปไหน ๆ ก็ไปด้วยกันตลอด ไอ้ฮ้อยอยู่โคราช ไอ้ฮวบอยู่ศรีสะเกษ

มีพ่อเป็นข้าราชการมีระดับทั้งคู่ (เราอยู่สุรินทร์) เราผู้เดียวที่เตี้ย
แม่ค้าขาย เล็ก ๆ น้อย ๆ รายได้ต่ำ ผู้ส่งเสียให้เรียนก็จึงกลายมา
เป็นพี่ชายแทน

“อีกแค่สามสัปดาห์เขาจะหมดกำหนดการรับสมัครแล้วนะไอ้ปิง”
ไอ้**อวบ**เร่งเร้า เพราะเพื่อน ๆ ที่เรียนร่วมห้อง ต่างก็แห่พากันไป
สมัครจนหมดแล้ว ไอ้สองคนนี้ท่าคงจะอยากไปดูหน้าสาว ๆ แถว
เตรียมอุดมเต็มแก่แต่ต้องมาติดแหง็กเพราะมัวรอเราอยู่

อีกอย่าง ถ้าหากพวกมันไปสมัครคนละวันกับเราก็คงจะได้อยู่
แยกกันคนละห้องเรียน ต้องเหงาแย่
ก็จึงจำเป็นต้องมาทนนรอต่อเราอยู่นี่
แหละ ชีวิตวัยรุ่น เพื่อนมีอิทธิพล
มหาศาลแค่ไหน ใคร ๆ ก็ย่อมรู้ดี

กระทั่งเกือบวันสุดท้ายของการรับสมัคร ไอ้**อ้อย**ก็มาเค้นจะ
เอาคำตอบให้ได้

“เฮ้ยปิง เรื่องกวดวิชาว่าไงวะ?”

“เขาจะหมดกำหนดการรับสมัครแล้วนะ พรุ่งนี้วันสุดท้ายแล้ว
ไว้ย ไอ้ห่า.....” ไอ้**อวบ**รุกรเสริม

“ยังไม่มีเงิน ไม่กล้าออกปากขอพี่วะ” เราสารภาพตามตรง
อย่างซื่อๆ

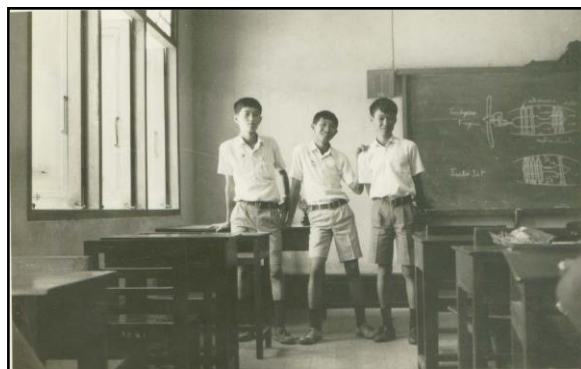
โดยใจจริงลึก ๆ แล้วเราก็อยากจะไปโลดแล่นในโลกกว้างกับ
เพื่อนใจแทบขาด อยากมีโอกาสดูบรรยากาศเหมือนที่ใครๆ เขามีกัน

“เอาที่เราก่อนก็ได้ โอเคนะ” ไอ้อ้อยเข้ามาจับแขนเราเขย่า
อย่างมีหวัง

“เฮ้ยเอาที่เราดีกว่า พ่อเพิ่งส่งมาให้ นี่ไง” ไอ้อวบควักออกมา
โชว์เป็นฟ่อน “จีนมั่วรอพี่นายส่งมาคงไม่ทันแน่”

เราก็เลยเหมือนตกกระไดพลอยโจน เพราะพวกมันต่างเข้ามา
กอดคอจับแขนเขย่าแสดงความยินดีราวกับที่เราตอบตกลงไปแล้ว
อย่างนั้นแหละ

พวกมันคงดีใจที่จะได้ออก
ท่องยุทธภพอย่างครบเซต
เหมือนอย่างที่แล้ว ๆ มา **สาม**
สิงห์แดนอีสานกลุ่มนี้หากขาด
ใครไปสักคนก็มักจะเซ็งมะก้องต้อง(เหมือนมะยมดองไม่มีพริก
เกลือ)เอาเฮียะเลยพับเผื่อ.....

26 กุมภาพันธ์ 2514

การสอบไล่ปลายปีการศึกษาก็เสร็จสิ้นลงอย่างใจหายใจ
คว่ำ เพราะวิชา**ฝรั่งเศส**เป็นพิษ ที่จริงวิชานี้ไม่น่าจะยาก

ขนาดนี้หรือถ้าเราอย่ายืนยันท้องและใส่ใจเหมือนช่วงแรก ๆ
ของการเรียน

เหตุที่คิดตัดใจทิ้งวิชานี้ไปก็เพราะ ‘ไอ้ช้าง’ นี่แหละ(ปัจจุบัน
คือผู้ว่าราชการจังหวัดสระบุรี ชลบุรี ระยอง ลำปาง...555) มันเข้ามา
บอกเราในวันหนึ่ง ขณะที่เรากำลังยืนยันท้องศัพท์ฝรั่งเศส ว่า

“เฮียปิง นายไปสนใจทุ่มเทกกับมันทำไมนั้กวะ เอ็นทธานซ์เขา
ไม่ได้ใช้สอบที่ไหน”

“จริงหรือ ไอ้ห่า....มัวเสียเวลาไปกับมันตั้งนาน” เราก็ตอบ
รับแบบพาเซื่อ

ที่จริงก็ไม่โทษใครเขาหรอก ถ้าจะโทษก็ต้องโทษตัวเราที่เง่า
ไม่มีเซ่วไหวพริบ ไม่มีวิสัยทัศน์จนเกินไปมากกว่า น่าจะกลางแกลง
ใจเอาปัญหานี้ไปถามไอ้อวบ ไอ้อ้อยหรืออาจารย์ต่ออีกสักนิดเพื่อ
ความชัวร์บ้างก็ไม่ยักจะคิดทำ

อันนี้ขอฝากเป็นข้อคิดแก่วัยรุ่นนวัยเรียนทั้งหลายไว้ด้วย (รวมทั้ง
ในอีกหลาย ๆ เรื่อง) ฟังอะไรจากใครมาแล้วอย่าเพิ่งรีบปักใจเชื่อ
ง่ายจนเกินไป บางครั้งอาจจะถูกเขาสนตะพายเอาโดยไม่รู้ตัว เราเป็น
คน ไม่ใช่ควาย มีจมูกไว หายใจมิใช่มีไว้เพื่อให้เขาเอาเชือกมาสอด

ร่อยหรอยสนตะพาย มันเลี้ยหายและน่าอับอายด้วย เช่นตัวผู้เขียนนี่
เป็นต้น อ่านดูก็รู้ว่าเป็นคนเง่าไหมล่ะ อย่าลืมว่า

คนเป็นสัตว์ประเสริฐเลิศกว่าสัตว์

ด้วยชี้ชัดมีสมองตรองเหตุผล

รู้จักการเว้นละในกมล

อย่าทำตน(โง่)เหมือนสัตว์บ้าดีใจ

ส่วนเรื่องของ ‘อาจารย์ปิง’ นั้น ก็มาถึงตอน ‘ฝรั่งเศส’ เป็นพิษ
(จำได้ฮะป่าว?) ในที่สุดก็จึงปล่อยเลยตามเลย เราเกลียดมัน มันก็
เกลียดเรา เราเกลียดมัน มันก็เกลียดติดสมองเรา

อันนี้เป็นหลักธรรมชาติของทุกสรรพสิ่งนั่นแหละฮะ

ในที่สุดวิชานี้ซึ่งน่าจะไม่ว่าอะไรนัก ก็กลับกลายมาเป็น
อุปสรรคอย่างใหญ่หลวงที่สุดของผู้เขียนสมัยเรียน ม.ศ. 4-5 ถึงขั้น
จะเอาเป็นเอาตายกันเลยเชียวล่ะ สอบ ม.ศ. 5 วันสุดท้าย เจอวิชานี้
พอดี มี**คุณพิทยา ว.ญ.** รุ่นพี่จาก**นิติ-ธรรมศาสตร์**(สนิทกัน - คน
จังหวัดแพร่) มาเดินทะเลแร่ ๆ ตามริมหน้าต่างหวังจะส่งโปยให้
ตอนท้าย ๆ ชั่วโมงการสอบด้วยความหวังดี มากระซิบเบา ๆ ว่า

“รงไท เอาโพยมัย” มันคงทำมาหลายใบ เพราะเห็นเดินเลาะ
แจกตามหน้าต่างข้างแล้ว ถือว่าเป็นการเมตตาช่วยเหลือรุ่นน้อง
(และเพื่อน ๆ ของมันอีกหลายคนที่สอบตกเมื่อปีที่แล้ว)

“ไม่...ขอบคุณครับ” เราไม่ได้พูดหรอก แต่ใช้วิธีส่ายหน้า
ขมุกขมิบปากเอา กลัวครูผู้คุมสอบจะได้ยิน

มันเดินผ่านไปแล้ว ลักครูกียังอุตส่าห์เดินย้อนแวงมาถามอีก
เป็นรอบที่สองด้วยความหวังดีและเป็นห่วง ก่อนหน้านี้เราก็คิด
หนักสองจิตสองใจอยู่นาน แต่ด้วยประเมินว่าทั้งหมดที่สอบผ่านมา
พอจะรอดตัวจึงไม่คิดอยากจะเสี่ยง และอยากระบายให้การสอบได้ของ
เราเป็นไปอย่างบริสุทธิ์สมเกียรตินำมาซึ่งความภาคภูมิใจแห่งตน
มากกว่า จึงตัดใจส่ายหน้าปฏิเสธความหวังดีของรุ่นพี่เขาไป

แต่ถ้าประเมินออกมาว่าเราไม่รอด อันนี้ก็คงไม่แน่เหมือนกัน
นะครับท่าน ผมไม่ใช่คนดีอะไรนักหรอก.... ขอบอก ๆ

26 กุมภาพันธ์ 14

พอสอบเสร็จ 2 มี.ค. 14 ก็จะเป็นวันเริ่ม กวดวิชา พวกเราทุก
คนล้วนรู้สึกกระดีกระด้าเป็นที่สุด เพราะจะได้ไปพบสาว ๆ สวย ๆ
เยอะแยะในโรงเรียนกวดวิชา(เตรียมอุดม-ข้างจุฬาฯ) ด้วยความที่
โรงเรียนวัดสุทธิวรารามของเรามีแต่ผู้ชายล้วนๆ จึงรู้สึกเบื่อเอา
มาก ๆ แล้วด้วย555

“ไอ้ปิง ไอ้อวบ พรงนี้พวกเราต้องไป(กวดวิชา)ให้เข้า ๆ กัน
หน่อยนะ” ไอ้ฮ้อยเน้น (เริ่มเรียน 08.30 น.)

“ทำไมวะ” ไอ้อวบสงสัย ไอ้นี้มันเวอร์จิ้นอินโนเซนส์ในเรื่อง
ต่างประเทศที่สุด(ในกลุ่ม)

“มีผู้หญิงเยอะแยะเลยอะดิ เดินเข้าไปคนเดียวจินนะมึง” ไอ้
ฮ้อยสาธยายอย่างกระซุ่มกระซวย

“เออจริงแหละวะ” ไอ้อวบเห็นคล้อยตาม

“เออก็ดีเหมือนกัน พบกัน
ตรงจุดไหนดิวะ” เราก็พลอย
กึกกักตื่นเตลตลไปกับเขาด้วย ก็
เป็นความแปลกใหม่ของชีวิตนี้น่า

“เอาตรงป้ายรถเมล์(ปาก
ทางเข้า)หน้าโรงเรียนเลยดิแม่ะ หาง่ายดี” ไอ้ฮ้อยเสนอ

“ยื่นติดรั้วเลยนะพวกเรา” เราขยับพื้นที่ให้แคบเข้ามาอีก จะได้
หากันง่าย

“รั้วฝั่งทางประตูเข้าโรงเรียนนะเว้ย อย่าไปยืนอีกฝั่ง เดียวหา
กันไม่เจอนะ” ไอ้ฮ้อยย้ำเพื่อความชัดเจน

ถึงแม้จะมาเรียนอยู่กรุงเทพฯ นานแล้วก็ตาม แต่ความเป็นบ้านนอกของพวกเรากียังคงหลงเหลืออยู่มาก ให้ไปไหนคนเดียวก็ยังไม่กล้า ๆ กลัว ๆ กันอยู่ แต่ถ้าจำเป็นก็ไม่มีปัญหาอันใด(พระยาละ)

2 มีนาคม 14

กวดวิชาวันแรกที่เตรียมอุดม เราก็เดินทางโดยนั่งรถเมล์สาย 25 (ปากน้ำ – ท่าช้าง) โดยออกสตาร์ทจากพระโขนง แต่ระหว่างทาง รถเมล์เข้ากรรมคันผ่าไปตีมีดท้ายรถเก๋งคันหรูเข้า เลยต้องลงมาหารถเมล์คันใหม่ต่อ ระหว่างทางจราจรก็ยังคงติดขัดค่อนข้างมากเสียอีก

เมื่อมาถึงใกล้ ๆ โรงเรียนมาแตร์เดอี เราเกิดปวดอุจจาระอย่างหนักจนสุดจะทน พอรถติดไฟแดงสี่แยกราชประสงค์ เราก็ลงจากรถเพื่อเดินหาห้องน้ำที่ จันทน์ขาวอุจจาระราดแน่ เดินเข้าไปจะอึในโรงแรมเอราวัณแต่มันก็ใกล้หรือลังการเสียจนจี้เกือบหมด ตดเกือบหาย ต้องถอยกรูด ๆ ออกมา เราต้องขมิบก้นทนปวดแล้วร่อนหาที่จะอึต่ออีกหลายที่เลยแหละ

สุดท้ายก็มาได้ที่โรงเรียน**อินทศึกษา**(ก่อนจะถึง A.U.A.) ถ้าไม่ได้โรงเรียนของท่าน ฉันแน่แน่ จึงกราบขออภัยและขอบพระคุณเจ้าของสถานที่มา ณ โอกาสนี้ด้วย นะคะร้าย.....

(ปัจจุบัน ได้ปิดกิจการและถูกรื้อไปนานแล้ว)

2.สวนสวรรค์

**สติมาปัญญาเกิด
สติเตลิดจะเกิดปัญหา**

2 มีนาคม 2514

เมื่อเดินทางมาถึงหน้าโรงเรียนเตรียมอุดม ก็ 09.15 น. เขาเข้าห้องเรียนกันหมดแล้ว ที่ป้ายรถเมล์ก็ว่างเปล่าไม่มีใคร เราจึงต้องเดินหอยๆ ไปหาห้องเรียนเองตามลำพัง ไปหา..อนิจจาก็ไม่เจอห้องที่จะเรียนเสียอีก จึงร้อนถึงเจ้าหน้าที่ต้องเป็นผู้นำทางไป

“ห้องนี้แหละครับ” ภารโรงชี้บอกตรงประตูหน้าห้อง แล้วเขาก็เดินจากไป

ขณะนั้น อาจารย์ผู้สอนกำลังยืนเขียนกระดานดำหน้าห้องอยู่พอดี เราก็ค่อย ๆ ย่องเข้าไปในห้อง แต่ก็ต้องชะงักเพียงในแค่สามสี่ก้าวอย่าง เพราะเพิ่งมาสังเกตเห็นกับตาจะจะ ว่า.....

ทั้งห้องมีแต่นักเรียน **หญิง** เกือบหมด เพราะเป็นพวกเรียนสายศิลป์ ขาแข้งเลยพาลสั้นเพราะความประหม่า...เขิลลลลันะเคื้อ 555

‘ไอ้โฮ....สาว ๆ สวย ๆ ทั้งนั้นลานตาไปหมดเลยว้ยยย.....’

มองไปยังแถวท้ายสุดหลังห้อง ก็เห็นมีผู้ชายนั่งอยู่แค่เจ็ดแปดคน มีไอ้ฮ้อยและไอ้อวบรวมอยู่ด้วย พวกมันกำลังยิ้มอย่างขัน ๆ ในอาการเป็น ๆ เจีน ๆ ของเราอยู่ จะเดินแทรกแหวกกลุ่มสาว ๆ เข้าไปก็ไม่สะดวก แข็งขามันไม่ค่อยจะสามัคคีกันซะเร็วว.....

เราจึงถอยหลังกลับออกมาแล้วจึงเดินไปเข้าห้องเรียนทางประตูหลัง ได้ที่นั่งแถวหลังกลาง ๆ ห้องเรียน แทรกระหว่างเพื่อนคู่ใจ “ไอ้อวบ” เพื่อนซ้าย กับ “ไอ้ฮ้อย” เพื่อนขวา

“ทำไมมาช้านักวะ?” ไอ้ฮ้อยต่อว่าขณะที่ก๊นยังไม่หลุดถึงเก้าอี้เลย

“ทำไมมีผู้หญิงมากจังวะ” ใจเรากำลังกระเจิงกับภาพที่ปรากฏเบื้องหน้า เลยไม่ได้ใส่ใจตอบคำถามของมัน

“แล้วนายว่าดีมะ?” ไอ้อวบหันมากระซิบกระซาบ ยิ้มระรื่นกับบรรยากาศ

“ไอ้ห้...สวย ๆ ทั้งนั้น.....ราวกับสวนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์เลย นายว่าแหมะ?” เรากระซิบกับเพื่อนคู่หู

เข้ามาถึงห้องเรียนแทนที่จะตั้งสติ ตั้งหน้าตั้งตาเรียน เก็บกวาด
 ความรู้ให้เต็มที่ให้คุ้มค่ากับเงินตราที่ลงทุนไป กลับมีแต่สุมหัวเริ่ม
 เม้าท์แตกกันเลย คงรบกวนคนข้าง ๆ บ้างเป็นแน่ แต่ตอนนั้นเราก็ก
 ลืมสำรวจระวัง เพราะความขาดสติไปเสียฉิบ

อย่างนี้เองเวลาพานักเรียนเข้าค่ายธรรมะ เด็ก ๆ ก็ไม่ฟังพระ
 เทศน์ หลวงพ่อจึงท่านจึงเทศน์ผสมต่อว่า เอาว่า

เข้าห้องเรียนควรฟังครูสอน ไ้พวกปากหนอนชอบสอนให้ครูฟัง
 เข้าห้องเรียนควรฟังครูชี้แนะ อีพวกสะและชอบเงาะเงาะให้ครูฟัง
 เข้ามาวัดควรฟังพระเทศน์ ไ้พวกผีเปรตชอบเทศน์ให้พระฟัง

และ

สติมาปัญญาเกิด สติเตลิดจะเกิดปัญหา

สักครูเมื่ออาจารย์หันมาส่งเสียงบรรยายพวกเราจึงได้สติรีบ
 สงบปากสงบคำนำอุปกรณ์ขึ้นมาเพื่อพร้อมรับการติว (ซึ่งจริง ๆ ควร
 จะได้เริ่มตั้งแต่ก่อนหน้านี้นี้แล้ว)

แต่จะด้วยความขาดสติ หรือสติแตกจากบรรยากาศแปลกใหม่ก็
 ไม่ทราบได้ ตาที่มองครู หูที่ฟังคำบรรยายทำได้อยู่เพียงครู่เดียว เรา
 ก็ดันผ่าเปลอแลเหลียวไปรอบ ๆ ห้องอย่างมิได้ตั้งใจ

‘โ้ยโฮ....สาว ๆ ชาวกูญนี่ดูช่างสวยสะอาดเปล่งปลั่งแข่งวับมี

ระดับทั้งนั้นเลย’ เราเปลือยคิด ‘รสนิยมการแต่งกายค่อนข้างสูง จึงทำให้ดูทั้งสวย ทั้งสาวและอวบอ้อมบะละหิ้มเกินวัย’

ทั้ง ๆ ที่ทุกคนก็ยังเป็นเด็กมัธยม แต่ ‘นม’ มหาวิทย์ล้วยกันเยอะเยอะ’ ทำเอาไ่ปึงจะออกแตกตายเอานะซี

เราแอบเปลือยจินตนาการอันไม่ค่อยสุภาพอย่างช่วยไม่ได้ ตามองไปใจก็ต้องคิดเป็นของธรรมดา ถึงแม้จะถูกใครบางคนล้อว่า ‘เหลาซิก’ แต่ก็เชื่อว่า จะ ‘เหลาเซ็กซ์’ ซะที่ไหน.....555

แต่ไ่บบางคนที่มันไม่เคยคิด ไม่มีจินตนาการอย่างพวกเรานี้..มันจะวิตถารอะปาวหว่า.....

หรือว่าจะวิตถารแต่กับพวกเรากันวะ อันนี้ตัวเองก็ยังเง้ง ๆ กับตัวเองเลยแหละ.....

พูดถึงเรื่องนี้แล้วอดที่จะเล่าสู่ท่านผู้อ่านให้รับฟังไม่ได้ ลองติดตามดูอีกตุ้ด เอ๊ย....อีกทีคั่นะคะร้าบ.....5 5 5

ร.ร.สุรวิทยาคาร จ.สุรินทร์

3. ตัด

**ปัญหาสำคัญที่มักพบของพวกตุ๊ดส่วนใหญ่ก็คือ
พฤติกรรมที่มักไม่ค่อยอยู่ในกฎกติกา และไม่สร้างสรรค์**

สมัยนี้มีผู้ปกครองหลายท่านรู้สึกทำท่าเหมือนจะโล่งอกที่เห็นลูกชายรู้จักเล่นสแน็กเกอร์ พนันบอล และมีสาวซุ่มท่ายมอไซค์โอบแบบแนบประชิด(ผิดระเบียบโรงเรียนยุคนั้น) ดูพฤติกรรมโดยภาพรวมแล้วออกจะล้ำเส้นเป็นปัญหาโอเวอร์ติคิลบลิกลิสส์.....

เมื่อเราซึ่งเป็นครูแจ้งไปยังผู้ปกครองเพื่อให้อย่างน้อยช่วยกันอบรม ตักเตือนลูกหลาน เขาตอบมาว่าอะไรท่านผู้อ่านทราบมั๊ยครับ

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะครู ดีกว่าลูกไปเป็นตุ๊ด”

เราก็เลยยิ่งเงิ่งเข้าไปใหญ่ ส่วนผู้ปกครอง(บางท่าน)ที่เป็นพ่อก็ตอบว่า..... “ช่างมันเหอะอาจารย์ ลูกผู้ชายมันก็ต้องเป็นมั่งแหละครับ ดีกว่าจะให้มันเรียบร้อยเหมือนผ้าพับไว้แล้วกลายเป็นตุ๊ดนะอาจารย์” ผู้ปกครองเลยอบรมบ่มสอนครูไปซะอีก

แล้ว**ตุ๊ด**มันเลวร้ายเสียหายขนาดไหนหรือ ทำไมผู้ปกครองยุคนี้
จึงจะเกลียดกลัวกันจัง กลัวอันดับที่หนึ่งก็คือกลัวลูก**ติดยา**(เสพติด)
ส่วนความกลัวอันดับที่สองก็คือกลัวลูก **เป็นตุ๊ด** นี่แหละ กรรมเวร!

พวกตุ๊ดทั้งหลาย ถ้ามาอ่านเจอตรงนี้ก็จงคิดให้หนัก ถ้ารักที่จะ
เป็นตุ๊ด ก็โปรดลืมคำว่า ‘เสียใจ’ ไว้ด้วย เพราะสังคมเขายังมีแนวคิด
แ่งนี้กันเยอะ พวกท่าน(ตุ๊ดบางคน)บ่อยครั้งมักรวมกลุ่มกันไปทำ
อะไรต่อมิอะไร ที่สังคมเขาไม่ยอมรับไว้เยอะเกินไปหรือเปล่าเขาถึง
ได้แอนตี้รังเกียจเฉียดฉ้นทั้งขนาดนั้น

ตุ๊ดในโรงเรียนที่ผมสอนก็มีเอามาก ๆ
เสียด้วย มากจนกระทั่งบรรดาผู้ปกครองเขา
สงสัย ถามแบบกระแนะกระเหนาะอีกว่า

“อาจารย์ครับ ทำไมที่โรงเรียนของอาจารย์มีพวกกระเทยเยอะ
จัง” บางรายก็ถามว่า

“ที่โรงเรียนเขาได้มีการส่งเสริมให้เด็กเป็นตุ๊ดเป็นเกย์กันหรือ
เปล่าครับอาจารย์”

“ผมบอกอาจารย์ตรงๆ ผมไม่อยากจะลูกชายไปเรียนที่โรงเรียน
อาจารย์เลย กลัวลูกจะกลายเป็นตุ๊ด” นี่คือการถามตัวอย่างบางตอนที่
เราได้ประสบมากับตัวเองนะครับ

แม้แต่ครูก็ยังถามครูด้วยกันเองเลยว่า

“อาจารย์ครับ ทำไมปล่อยให้พวกตุ๊ดแต่งหน้าทาปาก ทำสีผม
มากขนาดนั้น”

“กิจกรรมต่าง ๆ อย่าให้พวกตุ๊ดมันแสดงได้ม๊ยะ เท่ากับเป็นการ
ไปส่งเสริมมันยิ่งขึ้น”

ดู ๆ ไปแล้วตุ๊ดจะกลายเป็นปัญหาโลกแตกไปแล้วกระมัง
แต่ก็มีตุ๊ดบางกลุ่มเขาทะเลาะเบาะแว้งทุ่มเถียงดูถูกเหยียดหยันกันเอง
ก็มีเหมือนกันนะ หาว่าอีกฝ่ายเป็นตุ๊ดชั้นต่ำบ้าง เป็นตุ๊ดสกุลบ้าง
ตุ๊ดสติบ้าง ตุ๊ดโสโครกบ้าง(คงแต่งตัวไม่สะอาดมั้ง) และวกมา
ชมเชยพวกตนว่าเป็นตุ๊ดมีระดับ ตุ๊ดชั้นสูง ตุ๊ดสร้างสรรค์ไปโน่น
ผู้เขียนเลยเอามาผูกเป็นกลอนสะท้อนความจริงไว้ดังนี้

เบญจตุ๊ด

ตุ๊ดสวะ จะกรีดกรายวิคว้ายวุ่น

ตุ๊ดสกุล จะหยาบช้ำกิริยาก๊าร้าน

ตุ๊ดสติ จะขาดเรียนขาดส่งงาน

ตุ๊ดสามัญ ร้าน หุจรีต จิตอัปรีย์

ตุ๊ดสร้างสรรค์ ขั่นต้นสนใจเรียน

หมั่นพากเพียร ร่วมกิจกรรมตามหน้าที่

มีศีลธรรมนำทางสร้างความดี

รักศักดิ์ศรี มีอุดมการณ์เพื่อบ้านเมือง

บทกลอนที่แต่งมานี้ก็มีเจตนาหลัก ๆ เพียงเพื่อมุ่งหวังใช้อบรม บ่มสอนนักเรียนที่เป็นผู้คว้า ถ้าวรที่ว่าจะเป็นผู้ดีกันจริง ๆ แล้วก็จะ เป็นอย่างฉลาด มีสติและจงเป็นอย่างสร้างสรรค์ ให้มีปัญญาเป็น อารมณ์ (เพราะไหน ๆ ก็ต้านไม่ไหวห้ามไม่ฟัง กันแล้ว ก็เลย จำเป็นต้องทำใจประคับประคองกันไป..นะเค้อ)

ผู้ใดบางกลุ่ม(จำนวนมาก-ไม่ใช่ส่วนมาก)ก็มุ่งแต่จะเรียกร้อง ความสนใจจากสังคมมากเกินไป จึงวิตกว่าเสี่ยงดังเกินกว่าเหตุ จึงเป็นภาวะที่น่าสมเพชรำคาญแก่ผู้คน บ่อยครั้งก็ดั่งข้ามชั้นข้ามตึก อาคารเรียนไปโน่น ก่อให้เกิดการรบกวนการเรียนการสอนของ โรงเรียนโดยรวม

ผู้ใดบางกลุ่มก็มีนิสัยคือร้อนคันทุรังไม่ พังเหตุผล ใช้อารมณ์มากเกินไป นิสัย หยาบกระด้างเถียงครูและพ่อแม่ไม่ลดละ ขาดความเคารพยำเกรงเท่าที่ควร กิริยาไม่สุภาพ

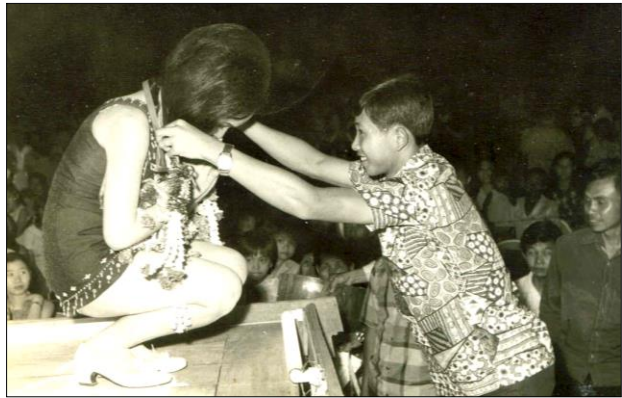

ผู้ใดบางกลุ่ม(ค่อนข้างมาก) จะไม่สนใจเล่าเรียน อยากจะพลาญ ไปตามฤทธิ์เพี้ยนฤทธิ์บ้า หลายคนที่มีสติปัญญาที่ค่อนข้างอ่อนอยู่ แล้วเลยยิ่งตกต่ำดำเนินไปกันใหญ่ เกียจคร้าน ขาดสัจจะ ขาดความ รับผิดชอบ

ตุ๊ดบางคน(ส่วนน้อย) ก็เริ่มทจริตตั้งแต่เรื่องข้อสอบ เปี้ยวหนี้
ลักขโมย ไปจนถึงทจริตผิดกฎหมาย ดิทยาค้ายาไปโน่น

ตุ๊ดที่ดีก็พอมืออยู่บ้าง ส่วนใหญ่มักไม่ค่อยกล้าแสดงแรงฤทธิ์นัก
(ระดับมัธยมนะ) จึงยังยอมอยู่ในกฎเกณฑ์กติกาค่อนข้างมาก เรียบร้อย
มาก(Pretty Boy) จนพ่อแม่หัวั่นวิตก ส่งงานสม่ำเสมอ มักมีผลการ
เรียนค่อนข้างดีถึงดีมาก ๆ ให้ความร่วมมือแก่หมู่คณะดี มีวิสัยทัศน์สูง

ทุกตุ๊ดมีลักษณะร่วมเหมือนกันอยู่อย่างคืออารมณ์รุนแรง
อ่อนไหวง่าย ผิดใจละก็ฟุ้ง
ระวัง! อาจจะมีรายการ
พิสวาทฆาตกรรมจากการหึง
หวงเป็นบางครั้ง ชอบ
แต่งหน้าทาปากทำสีผม จึง
เป็นปมปัญหาที่ท้าทายระเบียบวินัยของโรงเรียนบ่อย ๆ ไปแล้ว

ทั้งหมดนี้ก็เป็นเพียงข้อสังเกตส่วนตัวจากผู้เขียนเท่านั้นนะครับ
อย่าไปเชื่อตามทุกอย่าง ควรใช้วิจารณญาณประกอบด้วย

อ่านแล้วคิดชีวิตจะพัฒนา อ่านแล้วเชื่ออาจเป็นเหยื่ออาตมา

แต่เรื่องนี้มันเป็นเรื่อง **เอ็นทรานซ์** มิใช่เรื่องตุ๊ดซักระหว่าง
เคียน ก็ขอลอเรื่องตุ๊ดให้สิ้นสุดยุติแต่เพียงเท่านั้นนะฮ้า.....

4. เหล่สาว

ไม่มองสาวอันโสภา
แล้วจะให้ไปมองจรกาทิไหน

ความเดิมก็คือตอนกำลังเหล่สาว จำได้อะป่าว.....ก็เรา ไม่ใช่ต๊อดนี้หว่าก็ยอมจะชอบมองหาสาว ๆ บ้างเป็นของธรรมดา ไม่มองสาวอันโสภาแล้วจะให้ไปมองจรกาทิไหนกัน....จริงมะ?

แต่ปัญหามันอยู่ตรงที่ เรามัน(ขาดสติ)ซ่าเกินการณื พล่านเกินควรนี้แหละ ถ้าเป็นสตรีคาน่าจะได้หลายท้องไปแล้ว แต่ถ้าเป็นยุคปัจจุบัน เกดส์ คงรับประทาน ชัวร์! โชคดีนะนี่ที่เราได้มาเกิดเร็วไปหน่อย ไม่งั้น**เจ็บเหย**ชัวร์

อาฮิ อาฮิ อาฮิ

(ความจริง “อิ อิ” น่าจะบัญญัติให้สตรีหัวเราะ **บุรุษ**ควรจะต้องหัวเราะ “ฮะ ฮะ” มันถึงจะเหมาะ ท่านว่ามะ?)

เรามันประเภท **‘ผู้ชายโรมานซ์’** แล้วเพอญโชคดี(หรือเคราะห์ร้ายก็ไม่รู้) ได้มาอยู่ท่ามกลางสวนอัปสรสวรรค์อันคารดาษประมาณนั้นเรยยยย..... แล้วใครจะอดใจไหว(ไม่ใช่ต๊อดนี้หว่า...) หัวจิต

หัวใจเลยแหว่งไกวพริ้วสะบัดเหมือนยูคาลิปตัสต้องลม (มันกระเดะพริ้วสะบัดมากกว่าต้นสนชะเอมอีก ไม่เชื่อลองสังเกตดูดิ)

วันๆ จึงไม่ค่อยเป็นอันเรียนมั่วเพียรเปลอสโนใจบรรยาการรอบห้องซะมากกว่าหน้าห้อง(คือครู-กระดานดำ)

‘อย่างนี้จะรอดมั๊ยเนี่ย.....’ น้อย ๆ หนู ๆ ก็จึงดูเอาเป็นไฉนเป็นครูสอนใจนะครับ อย่าไปเพลอทำตามชะละ อนาคตหมดหวังแน่

มีองค์หน้าแจ่มอยู่นางหนึ่ง เธอคนนี้อาจหาญนั่งเรียนอยู่หน้าห้องเลยเชียว เหตุที่สามารถจุดประกายเรียกความสนใจจากหนุ่ม ๆ อย่างพวกเราได้มากก็เพราะคุณเธอแต่งตัวด้วยสไตล์เสื้อผ้าอาภรณ์ที่ดูสาวสุดตาเกินใครเพื่อน ทั้งสีสันทน ลวดลาย และรูปทรง ที่สะกดตา

ครูธงชัย ครูประจำชั้น ป.2

อะร่าอร่ามเกินเด็กมัธยมฯ กระทั่ง**ไอ้ฮ้อย**ต้องหันมากระซิบกระซาบกับเราขณะกำลังติววิชาภาษาอังกฤษในวันหนึ่งว่า

“ไอ้ปิง นายสังเกตมั๊ย **ในห้องนี้ใครแต่งตัวเก่งที่สุด**” ก็หมายถึงสวมเสื้อผ้าอาภรณ์ดูฉูดฉาดบาดตาหลากหลายไม่ซ้ำชุดนั้นแหละ

“เราว่าคนนั้นวะ” ผู้เขียนก็ชี้มือไปยังสาวเป้าหมาย(มาทราบในภายหลังว่าชื่อ **เกีย**)

“เออเหมือนกันวะ” ไอ้อ้อยกระซิบ “เราสังเกตคู่ตั้งแต่วันแรก จนถึงวันนี้ยังใส่ไม่ซ้ำชุดกันเลยวะ”

“เออ คงยังงั้นแหละ”

“จริง ๆ เราก็สังเกตเหมือนกันนะ” ไอ้อวบเวอร์จิ้น ยื่นหน้าเข้ามาสมทบ เสือกอยากจะมีส่วนร่วมกับเขาจัง

จากนั้นก็พากันระดมสมอง(Brain stroming)นึกย้อนหลังว่าเขาใส่ชุดอะไรไปแล้วบ้าง ก็เพิ่งผ่านไปแค่ 11 วันเท่านั้นพอจะนึกออกอยู่(ยกเว้นเรื่องที่อาจารย์กำลังตีว่ะ) สักครูก็บันทึกได้หมดเรียบร้อยโรงเรียนเตรียมอุดม แล้วก็นัดหมายกันว่าจะลองบันทึกเพิ่มเติมอีกในวันต่อ ๆ ไป

ปรากฏว่าเกือบยี่สิบวันผ่านไปคุณเธอก็ยังคงรักษาสถิติใส่เสื้อผ้าไม่ซ้ำชุดกันเลย ทำเอาพวก(เด็กถูกรอย่าง)เราจิดคัก! (สงสัยอย่างมาก) คนอะไรจะรำรวยมากมายมหาศาลขนาดนั้น เพราะพวกเราเองต่างก็มีกันแค่คนละสามสี่ชุดเท่านั้นเอง (คิดอย่างเด็กบ้านนอกเข้ากรุงสมัยนี้นะ)

มีอยู่วันหนึ่งพวกเราได้มีโอกาสสนทนากับเธอ(สาวหลากหลาย) ขณะขึ้นรถเมล์ที่ป้ายหน้าโรงเรียนด้วยกัน แล้วก็ได้ขึ้นรถเมล์สายเดียวกันอีกต่างหาก ไอ้อ้อยจึงเกิดไอเดียรับแรงบันดาลใจขึ้น โดยตั้งใจจะ

ใช้โอกาสนี้ชักเอาความจริงจากเธอให้ได้ โดยลืมนึกถึงมารยาทความเป็นส่วนตัวของเขาไปเสียฉิบ เพราะมารยาทแบบนี้เด็กบ้านนอกอย่างเราก็ไม่ค่อยจะประสีประสาเอาซะด้วยอะดิ

ก็ยอมรับล่ะว่าเรามันมาจากครอบครัวชนบทระดับล่าง ไม่อายหรือกบอกรูปแบบซื่อ ๆ กันเลย (แต่ถ้าทำผิดโดยเจตนาอันนี้สิจึงจะน่าตำหนิ)

พอรถเมล์ที่เราขึ้นโดยสารแล่นข้ามสะพานพุทธมาจนถึงใกล้ๆ สี่แยกบ้านแขก เธอก็บอกว่า

“เราจะลงป้ายหน้านี้นะ แล้วพวกคุณจะลงที่ไหนล่ะ”

เราเอามือกระตุกกางเกงไอ้อ้อยไว้ก่อนจะตอบเองว่า

“พวกผมก็จะลงตรงนี้เหมือนกันครับ จะไปธุระแวะหาญาติแถวนี้ก่อน”

“แล้วบ้านคุณอยู่ทางไหนครับ?” เราถามขณะเดินไปด้วยกันตามริมบาทวิถี(ฟุตบาท)

“ตรงโน้นล่ะ” เธอชี้มือไปทางด้านหน้า “อีกนิดเดียวก็ถึงแล้วล่ะ” เธอตอบยิ้มๆ อย่างเป็นกันเอง

เราเกรงว่าเวลาสนทนาระหว่างเราจะสั้นไป จะไม่ได้ถามในข้อกังขา จึงคิดหาทางจะยืดเวลาอีกซักนิด พอดีกำลังเดินจะถึงร้านขายของหวานอยู่ข้างหน้า จึงต้องทำใจกลัหน้าด้านชวนเธอเอาคือ ๆ ว่า

“คุณครับ ผมขอเวลาอีกซักนิดพอจะได้มั้ยครับ”

“ทำไมคะ?” เธอสงสัยหันหน้ามาถาม มองและตรองประกอบ เพื่อความเหมาะสมและความปลอดภัยไปในตัว ดูอาการแล้วเป็นสตรีที่มีไหวพริบนฉลาดรอบคอบเลยล่ะ (เด็กสาว ๆ ทั้งหลายฟังเอาเป็นแบบอย่างนะจ๊ะ)

“พวกผมอยากจะพูดคุยด้วยนะคะครับ” เราพูดจากความรู้สึกที่แท้จริงซึ่งเธอคงมองเห็น

“มีข้อสงสัยบางประการอยากจะพูดคุยซักถามด้วยแหละครับ”
ไอ้ฮ้อยไหวดีรีบเสริมเพิ่มน้ำหนัก

“จะดีเหรอ?” เธอเริ่มอาย ๆ ผสมกับความเกร็งเกรงบางประการ

“พวกผมขอเวลาครูเดียวจริง ๆ ครับ” เราก็เฝ้าวอนต่อ ไอ้ฮ้อยก็เสริมมับ

“ผมขอรับรองว่าพวกเราบริสุทธิ์ใจร้อยเปอร์เซ็นต์ ขอให้คุณวางใจได้เลย” ไอ้ฮ้อยมันฉลาดพูดแฮะ

เธออีกอ้ากอยู่ครูหนึ่งด้วยกังวลในหลายประการ แต่ด้วยความเกรงใจไม่อยากให้พวกเราเสียหน้าหรือเสียความรู้สึกจึงตัดใจอ้อมแอ้มว่า

“ก็ได้อ่ะ แต่อย่านานนั้กันนะ” เธอมองซ้ายขวาประกอบ “เดี๋ยวก
คนรู้จักมาพบเห็นเข้าจะดูไม่เหมาะสม” ดูเธอก็เป็นกังวล กิริยาหรือก็ดู
เรียบร้อยอยู่ในกรอบพิศคลาด(ถ้าจะประเมินจากการแต่งกาย)

เมื่อถึงร้านของหวานเราก็เชิญเธอนั่งและสั่งมาคนละถ้วย
จากนั้นก็สนทนาถามไถ่กันไปตามประสาวัยรุ่น แต่ไม่ถึงกับเป็นการ
จีบ เพราะพวกเราเพียงอยากรู้จักคบหาธรรมดา ๆ เท่านั้น ซึ่งเธอก็ดู
มีมนุษยสัมพันธ์ตอบกลับดีและเหมาะสม

“คุณเกี้ยว เรียนที่ไหนครับ?” เรา รู้จักชื่อก็เพราะ
เธอใช้เรียกตัวเองเมื่อสักครู่

“ศึกษานารีค่ะ” แล้วเธอก็ถามคืนบ้าง “แล้วพวก
คุณล่ะคะมาจากโรงเรียนอะไร?”

“วัดสุทธิวารามครับ”

“อ้อ... โรงเรียนนี้เขามีชื่อด้าน**วงดุริยางค์**(โยธวาทิต)มากเลย
นะ” เธอฉลาดที่รู้จักตอบแบบมีจิตวิทยา คือชมให้คู่
สนทนาเขารู้สึกภาคภูมิใจ ทำให้บรรยากาศการ
สนทนาพัฒนาเป็นกันเองมากยิ่งขึ้น โอ้อ้อยเลยต้องมี
มารยาทตอบกลับทันควันเหมือนกัน

“โรงเรียนของคุณสิยังมีชื่อเสียง โดยเฉพาะในด้านเด็กเรียนเก่ง สอบจบ ม.ศ. 5 ได้ ร้อยเปอร์เซ็นต์เกือบทุกปี” เธอก็ผลอเป็นปลื้ม ยิ้มมม.....

“คุณรู้มาจากไหนคะ?” เธอกงไม่แน่ใจว่าไอ้อ้อยชมมั่วตาม มารยาท หรือว่ารู้จริง ๆ

“ก็น้องสาวผมเรียนอยู่ที่นั่นนี่ครับ”

ไอ้อ้อยมันมั่ว ที่จริงเรียนที่สตรีวัดระฆังต่างหาก

เธอถึงได้วางใจและคุยด้วยน้ำมิตรไมตรีเต็มร้อย มาถึงโคลแม็กของ เรื่องก็อีตรงที่เราถามไปว่า

“คุณเกี้ยวครับ ผมขออนุญาตถามอะไรหน่อยได้ไหมครับ?”

หน้าตาเราคงยิ้มขัน ๆ ชวนน่าสนทนากระมัง เธอจึงโอเคิ้ม ๆ กับเราด้วย

“เรื่องอะไรคะ?” แต่เธอก็ยังไว้ทำอย่างเหมาะสมเช่นเดิม

“เรื่องส่วนตัวของคุณเกี้ยวแหละครับ” เรายิ้ม ๆ ทำตาล้อเลียน แบบหยอก ๆ

“มีอะไรพิศพลาดหรือ?” เธอเกิดอาการไม่แน่ใจในตนเอง ขึ้นมาทำตาเหลือกโตขึ้นทันที

“ไม่เกี่ยวกับเรื่องพิศพลาดอะไรหรอกครับ” เราตอบตามชื่อ ไอ้อ้อยเลยต่อยอว่า

“มันเกี่ยวกับความเหลือเชื่อคาดไม่ถึงของพวกเราน่ะครับ” ไอ้
อ้อยเริ่มใสไม้เด็ดทันที

“เอ....อะไรน้ำ.....” เธอยังยิ้มและสงสัยในปรีศนาที่พวกเรา
หยิบยื่นให้

“โอเคใช่มั้ยครับ” เรารุกทันที

เธอก็พยักหน้ายิ้มรับแบบอาย ๆ ปนความพิศวงในดวงตา ‘จะ
เป็นเรื่องอะไรกันน้ำ.....?’

“ก็เรื่อง....ชุดเสื้อผ้านี่สวมใส่มานั่นแหละครับ” เราโพล่งข้อที่
อยากจะถามออกไปได้ในที่สุด

“อ้อ.....” เธอพยักหน้ารับทราบ “เป็นยังไงหรือคะ?” เธอ
ถามเหมือนเริ่มไม่มั่นใจขึ้นมา ก้มมองชุดที่สวมใส่ไปพลาง

“ไม่ใช่เป็นข้อปัญหาอะไรนะครับ” ไอ้อ้อยรีบออกตัวตีกันไว้
ก่อน

“ผมรู้สิว่า.....คุณเกียวมียชุดเยอะน่ะครับ” เราเสริมต่อ เป็น
ทำนองชื่นชมเพื่อจะให้เธอเกิดความภูมิใจมากกว่า ที่แต่งแล้วมีคน
สนใจ ใส่ใจสังเกต ผู้หญิงส่วนใหญ่ที่ชอบแต่งองค์ทรงเครื่องก็มัก
เป็นเช่นนี้

“เหอ.....” เธอหัวเราะทำที่อาย ๆ เราก็เลยเปรยต่อว่า

“ตั้งแต่กวัดวิชาวันแรกกระทั่งถึงวันนี้” เราจ้องตาเธอเป็งเพื่อสังเกตอาการ “คุณใส่ชุดยังไม่เคยซ้ำกันเลย....จริงมั๊ยครับ”

ถึงตอนนี้เธอยิ่งยิ้มอาย ๆ ผสมภูมิใจและเป็นปลื้มเพิ่มขึ้นไปอีก บรรยากาศแห่งมิตรภาพดีเพิ่มขึ้นไปอีกหลายกิโลจิต ที่บอกว่าจะให้เวลาเธอจากรู้เดี่ยว เธอจึงเปลือยยิ้มเงื่อนไฉนนั้นไปเรยยยย.....

“ส่วนใหญ่เป็นชุดของพี่สาวค่ะ พอดีพี่สาวตัวเท่ากัน ของตัวเองก็มีไม่กี่ชุดหรอก แล้วทำไมจำได้ละคะว่าใส่ชุดซ้ำหรือไม่ซ้ำกันนะ” เธอคงงว่าเรามีวิธีการจำอย่างไร

“ผมก็จดไว้ซีครับ” หัวงไชโคสร้างเซอร์ไพรซ์ปั่นความภูมิใจให้เธอฟังกระจายอย่างสุด ๆ

“นี่ไงเอกสารหลักฐานใบรับรองความน่าเชื่อถือ” จาก ISO 9002 ถ้าสมัยนั้นมีเราคงยกขึ้นมากล่าวอ้างเร็ววววว สาวคนไหนจะไม่ภูมิใจที่มีชายหนุ่มแอบสนใจมากมายขนาดนี้ เป็นเราก็คงเคลิ้มเปลือยใจเอาง่าย ๆ เลยกระมัง ฮี ฮี (ที่มีผู้ชายเกือบหล่อๆ ถึงสองคนมาสนใจ)

ฝ่ายสาวก็เปลือยยื่นหน้ามามองพิสูจน์ข้อมูลอันขุกขยุยที่บันทึกเอาไว้ของเรา เพื่อพิสูจน์ว่าจริงหรือเท็จ

‘มาไหม่หลอกเราแกล้งอำเราเล่นรีเปล่า.....’

แต่เธอจะอ่านออกได้ยังไงเพราะเราเผอิญบันทึกไว้ด้วย
ตัวอักษรที่เล็กมาก(เท่าหำมค) เมื่อเธอแกะไม่ออกเธอก็หันมาท้วง
อย่างลึงเลว่า

“คุณสองคนแก๊งอำเราหรือเปล่า?” เธอเริ่มจ้องหน้าค้นหา
ความจริง

“จริง ๆ นะครับ” ไอ้ฮ้อยหนุนต่อ “ไอ้ปิง อ่านให้เกี้ยวเขาฟัง
คูติ นายเป็นคนจคนะ” มันโป้ยมาที่เราับเข้าให้ จริง ๆ แล้ว ใครก็
อ่านยากแหละครับ ลายมือผมมันก็ไม่เอาไหนอยู่แล้ว..... แถมตัว
ขนาดจิ๋วเสียอีก ไก่โคตรเจี้ย ประมาณนั้นเรยยยย.....

เราก็เริ่มขยับแว่นเพื่อมองให้ถนัดขึ้น แล้วก็รายงานให้เธอฟัง
เป็นฉาก ๆ เธอฟังไปก็หัวเราะขำไปด้วย เพราะทั้งหมดมันเป็นเรื่อง
จริงที่เหลือเชื่อ เมื่อจบการพรีเซนทำงานเธอก็ยังยิ้มอายและพยักหน้า
ยอมรับในระบบข้อมูล ISO 1971 ของพวกเรา (ISO 9002 ชิดซ้าย
ฮะ)

การที่มีคนมาสนใจเราขนาดนี้มันน่าภาคภูมิและปลาบปลื้ม
หยอกชะเมื่อไหร่ ใครเจอก็จอดป้ายเหมือนกันหมดแหละครับ วิชา
สร้างความประทับใจสาว ๆ พรรคอย่างนี้ผมอุตส่าห์ค้นพบสูตรเด็ด
มาจาก**พหลเดช** เพื่อนรักเก่า จากโรงเรียนอำนาจเจริญโน่น

(ดังรายละเอียดที่มีอยู่ใน ‘ตำนานอาจารย์ชิง’ เรื่อง **ห้องเรียน – ห่วงรัก** ถีอโอกาสโฆษณาซะ เปิดอ่านได้ที่ www.sura.ac.th)

ในที่สุดก็พวกเราก็ได้คุยกับเธอต่อไปอีกยาวยืดยาก่อนที่เราจะเอ่ยบอกเธอด้วยน้ำจิตมิตรภาพว่า

“คุณเกียวกครับ ผมรบกวนเวลาของเกียวนานเกินไปแล้วขออภัยครับ” เราทำทีว่าควรยุติได้แล้วจะได้รักษาสัญญาสุขภาพบุรุษที่ให้ไว้กับเธอตั้งแต่เริ่มแรก

“ไม่เป็นไรค่ะ ไม่ได้มีธุระหรอกค่ะ” ตอนนี้เธอกลับไปคนละแบบกับตอนแรกเลย

“เดี๋ยวจะหาว่าพวกผมเป็นคนชอบฉวยโอกาส”

“ฉวยโอกาสเรื่องอะไรคะ?” เธอซักง

“ฉวยโอกาสโกงเวลาอันมีค่าของเกียวลีครับ” เราเริ่มกระเซ้าเข้าเหยื่อต่อ

“แหม....แค่นี้เองไม่เป็นไรหรอก” ตอนนี้เธอคงสนิทใจไว้วางใจเต็มร้อยไปแล้ว(มั้ง)

“เดี๋ยวจะหาว่าพวกผมมาแผนสูงนะสิ” ให้อ้อยเริ่มวางมุข

“แผนสูงเรื่องอะไรกันอีกล่ะเนี่ย?” เธอเริ่มงต่อ

“หาว่าพวกผมมีแผนมาทำลายศัตรูสิครับ” เราเองก็งง
เหมือนกันว่าไอ้อ้อยมันจะไปไหน

“ศัตรูอะไรเกี่ยวไม่เข้าใจ” ตอนนี้เธอชะงักและถามเอาเป็นจริง
เป็นจังขึ้นมา

“ศัตรูทางการเอ็นทรานซ์สิครับ” ไอ้ห่าอ้อยใส่หมัดเด็ดจนพา
เราเผลอเข้าไปด้วย

“อ้อ.....” แล้วสาวเกียวก็นำหัวร่อออกมาเต็มที่ “นึกว่าเรื่อง
อะไรเสียอีก”

จากนั้นเราก็ออกจากร้านขนมเดินมาส่งเธอคุยสัพเพเหระต่อ
อย่างเป็นกันเอง พอใกล้จะถึงบ้านเธอ ๆ ก็เอ่ยขึ้นว่า

“โน่นไงบ้านของเรา” เธอชี้ไปยังตึกร้านค้าเฟอร์นิเจอร์
ใหญ่โตริมถนนตรงหัวมุมสี่แยก

“ฮ้า....!” เราปากอ้าตาค้าง แต่ก็ค่อนข้างไม่แน่ใจว่าเราอาจ
มองผิดจากที่เธอชี้มั้ง

“ต้องเดินเข้าไปในซอยอีกมั้ยครับ” ไอ้อ้อยก็คงคิดคล้าย ๆ เรา
จึงสะเหว่ตตามออกไป

“ไม่ต้องค่ะ” เธอตอบยิ้ม ๆ “ขอตัวก่อนค่ะ ขอบคุณและโชค
ดีนะคะ” เธอรีบตัดบท

แล้วเธอก็เดินจ้ำอ้าวลื้ม ๆ ล้วงหน้าออกไป คงไม่อยากให้คน
ทางบ้านพบเห็นว่าเดินมากับไอ้หนุ่มมากกว่า เพราะอาจถูกตำหนิเอา
ได้ (เรื่องอย่างนี้ ในสมัยโน้นเขาก็กังอายกันอยู่มากนะหนู ๆ)

พวกเราซึ่งเดินตามหลังไปไม่ห่าง ก็เห็นเธอเดินเข้าไปในตึก
ใหญ่หลังนั้น พอเราเดินต่อไปถึงหน้าร้านก็ยังเห็นเธอยืนคุยกับญาติ
(คงเป็นพี่สาวดูจากเค้าหน้า) เธอหันมาเห็นเราก็ก้มให้อย่างคนรู้จัก
กันก่อนจะเดินต่อเข้าไปยังหลังบ้าน

“ไอ้โฮไอ้ปิง....โคตรรวยเลยวะ” มันคงพิศคาตเอามาก ๆ
เหมือนเราปะะ

เป็นร้านขายเครื่องเฟอร์นิเจอร์ขนาดใหญ่ติดต่อกันสามสี่คูหา
หรรษามาตรฐานจนเราตาค้างอย่างที่พวกเราคาดไม่ถึง
ไทยเฟอร์นิเจอร์ คือชื่อร้าน ไอ้ฮ้อยถึงกับเปรยว่า

“ไอ้ห่า...รวยขนาดนี้น่าจะมีรถไปรับนะ”

“เออวะ เล่นขึ้นรถเมล์ทุกวันยังงี้แล้วใครจะไปคาดคิดวะ “

พวกเราก็ก๊สรเสริญเยินรวยเขาต่อ

จากวันนั้นเป็นต้นมาเมื่อพบปะกันกับสาวเกี้ยวคราวใด ก็พอ
ได้ยิ้มทักทายสนทนาด้วยมิตรไมตรีอันดีโดยตลอด ส่วนหนึ่งอาจ
เป็นเพราะเธอไม่ใช่คนสววยบาดใจและไม่มิจริตจะกร้านมารยาธแอ็ค

ทำางมาดอะไร พวกเราจึงยังไม่ได้คิดอะไรกับเธอมากไปกว่าความ
เป็นเพื่อนเท่านั้น

(ก็คนที่พวกเราต้องคิดมากกว่าความเป็นเพื่อนก็มีอยู่โทนโท่ใน
ห้องแล้วนี่นา ขึ้นไปทำชี๊วก็ยุ่งนะดี cri ๆ)

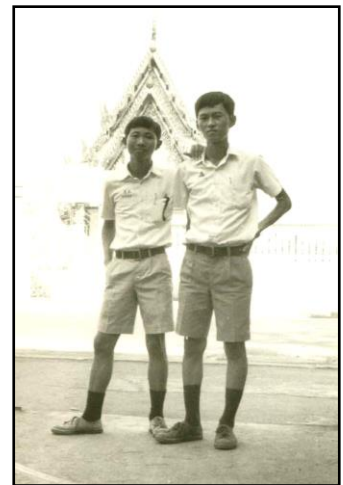
1 ครู + 3 อดีตผู้ว่าราชการจังหวัด

6. ควายตาใส

สงคราม ‘การเมือง’ ก็ต้องฟังพรรค
สงคราม ‘ความรัก’ ก็ต้องฟังเพื่อน

เมื่อพูดถึงคนที่สวยถูกใจก็อยากจะเล่าถึง
ที่มาที่ไปก่อนสักเล็กน้อย ด้วยเหตุที่วัน ๆ คอย
แต่จะเหล่สาว มัวหลงใหลบรรยากาศในห้อง
(สาว ๆ)มากกว่าหน้าห้อง(ครู-กระดานดำ)
‘หยั่งใจชีวิตจะไปรอดมั๊ยเนี่ย’ วันนั้นยังคิด
ไม่ได้ และก็ไม่ได้ใส่ใจจะคิดด้วยแหละ
ต้นเหตุของเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ ก็มีอยู่ว่า.....

ในช่วงแรก ๆ ของการเรียนกวดวิชา ไอ้ฮ้อยตัวดีก็หันมา
กระซิบสวาทกับเราอีกขณะกำลังเรียนกวดวิชาในวันหนึ่ง

“ไ้ปิง นายว่าในห้องนี้ใครสวยที่สุดวะ?”

เรากำลังตั้งใจเรียนอยู่ดี ๆ แท้ ๆ แต่ก็ทำเอาถึงกับหูผึ่ง สมาธิ
ขาดชะงักพรี๊ด

“หา ว่าไงนะ?” เรากลับหันมาสนใจในเรื่องที่ไม่เป็นเรื่องไป
เสียบชิบ จัดเป็นพวกสมาธิสั้น(สมาธิน้อย)หรือเปล่าก็ไม่ทราบ ให้อ้อยก็กรุณาทวนคำถามให้ใหม่อย่างเต็มใจ ก็ของมันชอบนี่นา.....

“สาว ๆ ในห้องนี้ นายว่าใครสวยที่สุดวะ?”

“เดี๋ยว ๆ ขอสำรวจความชัดเจนก่อนวะ” เล่นส่งคำถามโดนใจ
จิ้งหรีดมาตั้งขนาดนี้จะให้ตอบชู้ ๆ ส่งเดชไปได้ไง เผลอตบ
ผิพลาตคลาดเคลื่อนไปจะเกิดผลเสียหายใหญ่หลวงแก่ชาติบ้านเมือง
.....ว่าไปโน่น เรื่องสำมะคัลลล อย่างนี้ก็ต้องพิถิพิถันกันเป็นพิเศษ
หน่อย.....555.....

จิตกรใช้อารมณ์ผสมสี

นักดนตรีใช้อารมณ์ผสมเสียง

นักร้องใช้อารมณ์ผสมสำเนียง

นักรักเพียงใช้อารมณ์...ผสมใจ

➤ (แต่นักเรียนหัวไวลูกศิษย์อ.ชิงมันกลับTiger ก.(เลือก)
แย้งว่า...**นักรักเพียงใช้อารมณ์...ผสมพันธุ์** นะครับอาจารย์)

ดูตุ้มมันเป็น.....555

(นี่แหละ คือเหตุแห่งความล้มเหลวอย่างหนึ่งของเยาวชนเช่น
ผมละ ที่เห็นผิดเพราะโลกทัศน์บกพร่อง เรื่องกระจอก ๆ กลับไป
เห็นเป็นเรื่องยิ่งใหญ่สำคัญ ที่เรื่องใหญ่ ๆ สำคัญเช่นเรื่องเรียนกวด
วิชามันกลับไปเห็นเป็นเรื่องกระจอกจิบจ้อยไปซะนี่....เฮ้อ!)

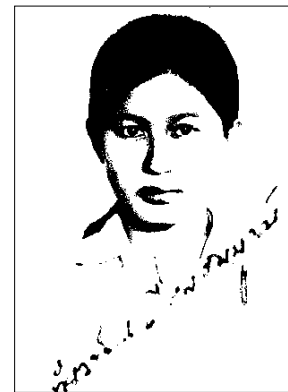
ถ้าพี่ชายผมมาอ่านพบเรื่องนี้เข้า เขาคงจะคันตีนพิลึก ขนาด
เราเขียนเองอ่านเองยังรู้สึกเลยว่า **เกินไป!** แต่ในวัย และวันนั้น มันก็
มีขอบคจริง ๆ นี่แหละหนาที่พระเจ้าว่า **ชีวิตที่ขาดเหตุผล ก็
เหมือนคนหลงทาง**

เมื่อเพื่อนถามเรื่อง ‘ใครสวย’ **ควายตาใส** อย่างเราก็เริ่มกวาด
สายตาคัดสรรคัทันที่ด้วยความตั้งใจพิถีพิถันเต็มร้อยยยยย งาน
สำคัญอย่างนี้จะไปตอบมั่ว ๆ ส่งเดชได้ยังไง... 5 5 5

แต่เพราะมัวละเอียดยละออในการคัดกรองมากเกินไป ให้อ้อย
จึงหันมาทวงถามจะเอาคำตอบ

“ว่าไงวะ?”

“เออ เคียวดิวะ” เพราะเรายังตั้งใจไม่ขาดอยู่
สองสามรายที่มีเรือนร่างพิพพรรณหน้าตาทัดเทียม
กัน เข้าทำนอง ‘รักพี่เสียดายน้องของน้อง ๆ’
อะไรทำนองนั้น

“แล้วของนายว่าใครล่ะ?” เราก็เลยลองถามเพื่อหยั่งเชิงมัน
ดูก่อน

“เราถามนายก่อนนะ นายต้องตอบมาก่อน แล้วลองดูซิว่าจะ
เห็นตรงกับเรามั้ย”

“เราว่าคนโน้นวะ” ปิงก็ตัดสินใจชี้นิ้วไปทางสาวหน้าหวานตา
คมรวบผมเรียบร้อยนารักนั่งติดหน้าต่างแถวเกือบหน้าสุด(มารู้ชื่อ
ภายหลัง-**จุ่ม**)

แต่ไอ้ห้าอ้อยมันดันผ่าทำจมูกยื่นออกทำไมไม่ค่อยเห็นด้วย

‘ไอ้อ๊บบ้า.....’

“แล้วของนายล่ะ?” เราทวงถามคืนทันที นึกมันใส่อยู่ในใจ
‘ของมึงจะสวยขนาดไหนวะ’

“เราว่าคนโน้นวะ” มันก็ชี้มือไปทางขวามือแถวเรียงหน้า
กระดานแถวที่สองตรงใกล้ ๆ ทางประตูหน้าห้อง คุณเธอยังคงแต่ง
ชุดนักเรียนเป็นประจำ(ซึ่งมีอยู่น้อยคนมาก)ปักอักษรแดงที่หน้าอก
‘ว.ว.’ สวมกระโปรงแดงแจ๊ดแจ้ ใบหน้าอวบอัมเต็กเต็ก แถมทรง
เสืวยังปล่อยชายเหมือนเด็กมัธยมต้นเสียอีก

‘เด็กเทพ’ จากบ้านนอกอย่างเราก็เป็นเงี้ยวอยู่ตั้งนานอะดิ โดยคิด
ไม่ถึงว่าจะเป็นโรงเรียนไฮคลาสมีชื่อชั้น ระดับท็อป ๆ ของประเทศ
เลยเชียว โรงเรียน**วัฒนาวิทยาลัย** นะครับ เป็นโรงเรียนสตรีแห่ง
แรกในประเทศไทยเสียด้วย

โรงเรียนแห่งนี้เริ่มก่อตั้งสมัย ร.4 โน่นมั้ง เดิมชื่อว่าโรงเรียน
กุลสตรีวังหลัง(ปัจจุบันคือพื้นที่ ร.พ.ศิริราช) ต่อมามีคนนิยมส่งลูก
เข้าเรียนกันมากขึ้น พื้นที่ก็จึงเริ่มคับแคบ จึงได้ขยายขยายโดยย้าย

ข้ามแม่น้ำเจ้าพระยามาอยู่ที่เขตบางกะปิ แล้วเปลี่ยนชื่อโรงเรียนมาเป็น **‘วัฒนาวิทยาลัย’** จนถึงปัจจุบัน

เข้าใจว่าเธอคงเป็นเด็กดี อยู่ในโอวาทของพ่อแม่ คงภูมิใจในเครื่องแบบนักเรียนมาก และก็ไม่ได้คิดจะมาอวดแข่งแต่งสาวประชันสวยกับใครๆ จึง ‘หน้าสวยใสโดยไม่โป๊ะ’ และได้สวมชุดนักเรียนมาเรียนกวดวิชาทุกวัน

ที่จริงก็ถือเป็นเรื่องดีมาก ๆ เลย เพราะชุดนักเรียนมันช่วยควบคุมพฤติกรรมให้เยาวชนได้เป็นอย่างดี อยู่ในชุดนักเรียนแล้วมันออกนอกกลุ่่นนอกทางไม่สะดวก คนที่เคยผ่านชีวิตนักเรียนวัยรุ่นมาแล้วย่อมจะเข้าใจได้ดี

ปัญหาก็คือ ดูอย่างไรน้องกระโปรงแดงก็ยังเป็นรองสาวจุ่มที่เราว่าสวยอยู่ดีนั่นแหละ

“ฮือ เราว่าแค่น่ารักมากกว่าอะ” เราเฉลยวิจารณ์ไปตามประสาชื่อ

“เออ ก็ใช่ะดิ เราก็ชอบคนแบบนี้แหละ”

“ไอ้ห่า....แล้วก็เลือกมาตั้งคำถามว่าใครสวยที่สุดทำแพะอะไรวะ” เราท้วง

“เออวะ เราก็ลืมไป ไอ้ชิบหาย” ไอ้ฮือยกล้อยตาม

“หา พวกนายคุยกันเรื่องอะไรกันวะ?” **ไอ้อวบ** เเวอร์จิ้นอินโนเซนส์(เชื่อบริสุทธิ์ไร้เดียงสา)แต่อยากจะมีส่วนร่วมกับเขาจึงชะงักหน้าเข้ามาขอแจมบ้าง ไอ้อ้อยเลยถือโอกาสถามขึ้นว่า

“เออ ไอ้อวบ นายว่าผู้หญิงรวบผมชุดสีฟ้าคนนั้น” มันชี้มือประกอบ “กับคนแต่งชุดนักเรียนกระโปรงแดงคนโน้น ถ้าเป็นนายจะเลือกใครวะ?” ไอ้อ้อยถือโอกาสจะหาข้อตัดสินใจสรุปผลไปเลย

“ไม่เข้าขั้นทั้งสองคน” มันโบกมือส่ายหน้านัยตายียนกวนตีนประกอบ ออกอาการจะเป็นโคตรปรมาจารย์ด้านนี้เอาเลยทีเดียว

“แล้วนายว่าใครวะที่เข้าขั้น” สัญญาณที่มันจะหยอกถีบเตะกันชักตั้งเค้ามาอีกแล้ว ไอ้สองคนนี่ชอบเล่นกันเหมือนเด็ก ๆ (หรือเพราะเราตกชั้นแก่เกินรุ่นก็ไม่รู้)

“ในห้องนี้ไม่ได้เรื่องกันซักคน ยังไม่ถึงขั้นเลยวะ” ไอ้ห่านีเห็นหงิม ๆ โพล่งออกมาแต่ละทีกวนไอ้อย(ติน - ภาษาจีน)เอาการ เพราะมันคงตั้งใจจะป่วนพวกเราซะมากกว่า

จากนั้นมันก็เริ่มหยอกขำเราซึ่งนั่งกลาง จับกดคอบิดแขน ดีหัวนัวเนียนกันอีกชั่วครู่ สรุปแล้วชั่วโม่งที่ผ่านไปไม่ได้ประโยชน์แพะอะไรเลย นอกจาก ‘**คนสวยในอุดมคติ**’ ซึ่งในเอ็นทรานซ์ไม่ได้ใช้ออกเป็นข้อสอบเสียด้วย ไม่งั้นพวกเราได้คะแนนเต็มทุกคนแน่

เมื่อหมดชั่วโมง เรื่องสาวคนสวยก็น่าจะจบตามไปด้วย แต่เปล่า ชั่วโมงสุดท้ายของบ่ายวันนั้น(14.30 – 15.30) เป็นวิชาฝรั่งเศส ห้องนี้คนส่วนใหญ่(สตรี)เลือกสอบฝรั่งเศส คนส่วนน้อยที่จะเลือกคณิตศาสตร์ ก. ใช้สอบเอ็นทรานซ์จึงต้องย้ายไปเรียนอีกห้องต่างหาก

ส่วนเรามัวออกไปแวะห้องน้ำก่อน จึงไปถึงห้องเรียนช้า ไปถึงจึงเหลือแต่แถวสุดท้ายเพียงสามโต๊ะเท่านั้น เราก็นั่งตัวริมนอกสุด

สักครู่เดียว**สาวจุ่ม**ก็มาจะเข้าเรียนมั่ง เราหันไปพบก็เลยขยับตัวเข้าไปด้านในเพื่อให้พื้นที่กับเธอจะได้นั่งสะดวกแต่ก็ข้าง ๆ ติดกับเรา เธอก็ยิ้มและ “ขอบคุณค่ะ” เราอย่างนุ่มนวล ชวนฝลลลลลลล์

“จะเลือกสอบคณิต ก. หรือครับ?” เราก็อาเรื่องชวนคุยแก้เงินไปพลางก่อน

“ค่ะ”

“แล้วฝรั่งเศสล่ะครับ?”

“เรียนไม่ค่อยรู้เรื่องเลยค่ะ ยากกว่าคณิตเสียอีก”

“เหมือนผมเลยครับ ม.ศ. 5 จะรอดไม่รอดก็อยู่ที่วิชา**เศษ**ฝรั่งเศสนี่แหละ”

เธอหัวเราะขำกับคำว่า ‘**เศษ**ฝรั่งเศส’ ของเราที่ฟังดูมันสะใจเอาการ สักครู่เราก็เดินหน้าต่อ

“คุณมาจากโรงเรียนไหนครับ?”

น้ำขึ้นก็ต้องรีบตกเป็นธรรมดา... อี อี

“**ศิริชน**ค่ะ แล้วคุณล่ะคะ?”

“วัดสุทธฯครับ” เรืองง ๆ สงสัยจึงเอ่ยถามเราต่อ

“**วัดสุทธวราราม**ใช่ไหมคะ?”

“เคยได้ยินชื่อมาก่อนหรือครับ?” เราถามอย่างภาคภูมิใจ

“เคยสิคะ **กองดุริยางค์**เขามีชื่อเสียงออก”

(สมัยนี้เขาเปลี่ยนมาใช้คำว่า ‘**กองโยธวาฑิต**’)

ก็พอดีครูผู้สอนเดินเข้าห้องมา เราเลยตั้งท่าพร้อมเรียนต่อไป ด้วยความที่ไม่เคยได้นั่งเรียนใกล้ ๆ สาว ใจเราจึงสั่นหวั่นไหวไปหมดไม่มีสมาธิพร้อมเรียนเอาเลย คอยแต่แอบชำเลื่องมองเธอ

กระทั่งหมดเวลาจึงได้โอกาสเสวนากับเธอต่อ ขณะเดินออกมาที่ป้ายรถเมล์ เราถามเธอไปว่า

“ปกติขึ้นรถสายไหนกลับครับ?”

ก็มีเรื่องพอได้คุยกันต่อไปอีกจนกระทั่งเธอต้องขอตัวเพื่อไปขึ้นรถเมล์กลับบ้าน พอรถเมล์จะออกเธอก็เพิกเฉยหันมองมาพอดีเราก็เลยส่งยิ้มให้ เธอก็ยิ้มตอบอย่างอาย ๆ

‘**คนอะไรหน้าตาว่านหวาน แถมยังมีรอยยิ้มพิมพ์ใจอีกตะหาก**’

กลับถึงบ้าน เอาละสิ อ่านหนังสือไม่ปะติดปะต่อกันเลย เผลอ
แป๊บเดียวจิตก็ล่องลอยนึกถึงแต่สาวหน้าหวาน ยิ่งดึกมโนภาพกลับ
ยิ่งล้าลึกเด่นชัด อนิจจา.....

ก่อนนอนคืนนั้นก็ถึงกับกายหน้าผากวางแผนจะเข้าหาเจรจากับ
เธอต่อ โดยตั้งใจจะรีบไปให้ถึงที่กวศวิชาแต่เช้า ๆ เพื่อจะดักรอพบ
เธอ รวมทั้งต้องคิดหัวข้อเรื่องที่จะสนทนาเอาไว้เยอะๆ เดี่ยวจะ
สาวแล้วจะนึกไม่ออก ใ้รับประทานเอานะเซ่

รุ่งขึ้นก็รีบไปถึงที่เรียนเช้าเป็นพิเศษ
แอบซุ่มดักรอจนเมื่อย รอแล้วรอเล่าก็ไม่เห็น
แม้แต่เงาของสาวจุ่ม ใ้อวบ – ใ้อ้อย
มาถึงก็เข้ามาทักทาย

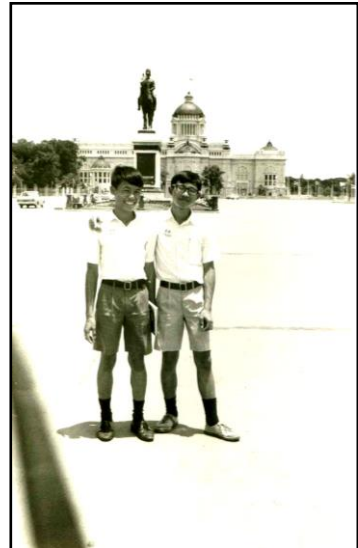
“ไ้อ์ปิง ยืนรออะไรวะ?”

“นัดกับเพื่อนไว้วะ” ก็โกหกค่าน้ำไปอย่างกระทันหัน

“เพื่อนที่ไหนอีกวะ?” ไ้อ์สองคนเป็นง เพราะเราก็ไม่เคย
บอกเล่าพวกมันมาก่อน

“เพื่อนเก่าจากสุรินทร์โน่น” เราก็อำมั่วไปเรื่อย

“ไ้อ์ห่า....วันนี้ทำไมเกิดมีเพื่อนเก่าขึ้นมาดื้อ ๆ วะ?” พวกมัน
ชักมีอาการคลางแคลง

“เออ...พวกนายเข้าไปก่อนไป เดี๋ยวเราตามไป” เราก็เข้าไป
ตะตะ ๆ แขนเชิงพลัก ๆ ให้พวกมันเดินออกไป เพราะหากเข้าเฝ้าคุณ
จุ่มเกิดเหตุฉุกเฉินเข้ามาก็จะเสียแผนไปหมด

“อะไรวะ” ไอ้ฮ้อยจ้องหน้าพูด “วันนี้ไอ้ปิงมาแปลกวะ” มัน
เปรยขณะที่มันเริ่มเดินจากไป เดินไปได้สักครู่มันยังหันมองกลับมา
อย่างกลางแกลงต่ออีกแน่นะ

กระทั่งเวลาเรียนเริ่มผ่านไปตั้งครึ่ง
ชั่วโมง ใจชักท้อ จันทนรอตต่อไปอาจจะต้อง
รอทั้งวันก็เป็นได้ จึงถอดใจเดินกลับเข้า
ห้องเรียนไปอย่างหมองศรี

‘ผิดหวังไว้.....’ นึกตะโกนก้อง
ในกระดองใจ

“เป็นอะไรไปวะ ไอ้ปิง” ไอ้อวบมันคงเห็นสีหน้าผิดหวังที่เรา
ยังกลบไม่มิด

“เป็นอะไร?” เราแสร้างทำหน้า “มีอะไรหรือ?”

“ก็เห็นนายทำหน้าไม่สบายเลยนี่หว่า มีเรื่องอะไรกับเพื่อนหรือ
เปล่า?” ทนายอวบซักต่อ ก็เพราะไปอำพวกมันไว้นี้ว่ารอพบเพื่อน

“เปล่าไม่มีอะไร รอมันตั้งนานจนเซ็งเลยวะ” เราก็จำเป็นต้อง
เมคเรื่องต่อให้เหมาะสมกลมกลืน

“มีเรื่องสำคัญอะไรหรือเปล่า พวกเราช่วยได้มะ?” ไอ้ฮ้อยส่ง
ความปรารถนาดีมาให้ มันคงคิดว่าเรามีปัญหาด้านการเงินมั้ง ก็
เล่นคันตูดให้เราเสียเงินกวตวิชาพร้อมกับพวกมันนี่นา

“เฮ้ยไม่ใช่ ไม่มีเรื่องอะไรหรอกพวกนายสบายใจได้เลยเพื่อน
ขอบคุณโว้ย” เราก็อพยายามทำสีหน้าว่าเข้มแข็ง

จะให้เราไปบอกความจริงกับพวกมันก็ ‘*อายตายห่าแน่ะดี.....*’
เที่ยงวันนั้น เราปวดท้องน้ำ ก็เลยตะโกนบอกพวกมันไปว่า
“เฮ้ย พวกนายไปโรงอาหารก่อนเลยนะ เดี่ยวเราจะตามไป ซื้อ
อาหารเพื่อให้ด้วยเลยนะ”

ออกจากห้องน้ำมาได้แว็บเดียวก็พลันเจอจุ่มเข้าพอดิบพอดี
สวรรค์เป็นตา ฟ้าเป็นใจที่ซู้ดส์

“สวัสดีครับจุ่ม”

“สวัสดีค่ะ”

“ทานข้าวหรือยังครับ?”

“ยังค่ะ กำลังจะไปนี่แหละ”

“ผมก็กำลังจะไปเหมือนกัน” เราก็อเลยเดิน
ไปด้วยกันอย่างไม่ได้ตั้งใจ

“กวตวิชาที่นี้เป็นยังไงบ้างครับ?”

เราพยายามสรรหาเรื่องคุยเพื่อสร้างบรรยากาศต่อ อุตส่าห์คิดไว้ตั้งแต่เมื่อคืน นับว่ายังไม่เสียเที่ยว 555

“ก็ดีนะคะ แต่จุ่มไม่ค่อยจะได้อะไรเท่าไรหรอก” เสียงตอนท้าย ๆ เหมือนซึม ๆ ไป บางทีก็อาจจะเป็นการถ่มตนของเธอก็เป็นได้ จะโง่ได้ยังไงหน้าสวยใสออกอย่างเงี้ยะ

“ฮ่า..ทำไมเหมือนผมจังเลย” เราหวังจะให้เป็นการกำลังใจเขา “ผมก็รับอะไรไม่ค่อยจะได้หรอก คงเป็นเพราะพื้นฐานไม่ค่อยดีมากกว่า” แต่เสียงเราใส ใบหน้าชื่นบานจนสาวเค้าไม่อยากเชื่อ

“ไม่จริงมั้ง” เธอคงคิดว่าเราถ่มตนเองเช่นกัน “ดูท่าทางเอาจริงเอาจังออก” ว่าไปโน่น

คงเห็นเราสวมแว่นทำทางเหมือนผู้คงแก่เรียนไปรีเปล่าเนีย... เพราะไอ้พวกเด็กเตรียมฯก็เห็นแต่สวมแว่นตาหนาเตอะกันเยอะแยะ (แต่ก็ต้องยกเว้นเราไว้คนหนึ่งละ จริงจริง)

“แล้วจุ่มขึ้นรถเมล์สายไหนมาเรียนล่ะครับ?” เราอยากรู้ว่าเธออยู่ไหนใดตะหาก

“ขึ้นสาย 17 ค่ะ แล้วคุณรงไทล่ะคะ” เธอคงถามตามน้ำไปมากฝ่า

“สาย 25 ครับ” เป็นรถเมล์สายปากน้ำ – ท่าช้าง

“อยู่สมุทรปราการหรือคะ?” รู้อีกแน่ะ

“เปล่า อยู่พระโขนงครับ”

“โอ้โฮ ก็มาไกลพอคุณะคะ ของจุ่มน่าจะใกล้กว่านะ ได้ยินว่า รถเมล์สายนี้เสียมากจริงมั้ยะ”

“ก็จริงแหละครับ ทั้งกระเป๋าทิ้งคนจับพอกันเลย”

“จุ่มเคยนั่งบางครั้ง โอ้โฮ จับรถเร็วและหวาดเสียวจัง กระเป๋าก็กิริยาไม่สุภาพเลย”

“ก็เคยมีคนเขียนร้องเรียนไปถึงหนังสือพิมพ์อยู่นะครับ แต่ก็ยังเห็นเหมือนเดิม”

เมื่อเดินมาถึงโรงอาหาร เราก็เลยถือโอกาสสานต่อ

“คุณจุ่มจะรับอะไรดี เดี่ยวผมจะไปจัดการให้ครับ คิวยาวเหยียดเลยโน่น”

ก็เพิ่งเป็นเวลาเริ่มพักเที่ยงคิวจึงยาวเป็นธรรมดา แต่คิวทางน้ำดื่มจะยังสั้นอยู่ อากาศก็ยังร้อนอบอ้าวอีกต่างหาก เธอคงเข้าใจปัญหาและเจตนาดี(แต่มีเทคนิค)ของเรา

“ส่วนน้ำดื่มคิวยังสั้น จุ่มจัดการเพื่อผมด้วยครับ”

“จะรับน้ำอะไรดีคะ?”

“อะไรก็ได้ครับ”

เราและจุ่มก็วางอุปกรณ์สิ่งของเพื่อจองที่นั่งไว้ ก่อนที่จะแยกย้ายกันไปปฏิบัติหน้าที่ ระหว่างรอคิวไอ้ออยก็เข้ามาสะกิด

“ไอ้ปิง ข้าวของนายอยู่ทางโน้นนะ” มันชี้ไปยังเป้าหมาย มอง
ไปก็เห็นไอ้อวบกำลังเคี้ยวตุ้ย ๆ อยู่

“เออ ๆ เคี้ยวเราไป ซื้อข้าวไปฝากเขาก่อน” เรายังอมพะนำไว้
“ใครฝากซื้อมะ ทำไมไม่ให้มันมาซื้อเอง บ้าหรือ?” แล้วไอ้
ออยก็ถอยกลับไปยังโต๊ะเดิมเพื่อกินอาหารที่ค้างต่อ

“ไอ้ปิงทำไมมันยังไม่มาวะออย?” ไอ้อวบถามทันทีที่เดินไปถึง
“มีคนฝากให้มันซื้อข้าวให้ ไอ้ห่า...แทนที่จะมานั่งกินสบาย ๆ
ก็ต้องไปเข้าคิวอีกตั้งนาน ไอ้นี้ต้องพาไปเช็คประสาทเสียแล้ววะ
มันโง่หรือฉลาดวะไอ้อวบ?” พวกมันนิทาลับหลังเนะ

พอเราได้อาหารสองจาน ก็เดินลี้วไปอีกทาง ซึ่งจุ่มนั่งรอพร้อม
น้ำดื่มสองแก้วไว้แล้ว สองเราก็เริ่มรับประทานอาหารเที่ยงไปพร้อมกัน

ด้วยเป็นโต๊ะและม้านั่งขนาดยาวสองฝั่ง มีคนนั่งอยู่ข้างแล้วจึง
ไม่ค่อยดูเป็นที่ผิดสังเกตแก่ผู้คนนัก แต่ก็มา**ระทึกตึกตัก**อยู่ในใจเรา
นี่แหละ พฤติกรรมแบบนี้เคยประพาศิษะที่ไหนล่ะ เจลลลสะเท็น
บรม ขนาดเลือดฝาดฉีดชานไบหน้าบวมเห่อร้อนผะผ่าวเอาเลยแหละ

กินกันไปก็เสวนากันไป เพราะยังใหม่ต่อกันมาก จึงมีเรื่องให้
สนทนาไปได้ทั่ว จุ่มดูจะสงบเสงี่ยมสำรวมระวังเรียบร้อยเอามาก
พอ ๆ กับการแต่งกายของเธอนั้นแหละ

ใบหน้าหวานละเมียดปราศจากการปรุงแต่ง ผมยาวรวบมัด
บางครั้งระหว่างเจรจาเราก็เผลोज้องเรอนานไปหน่อยจนสาวจุ่มออก
อาการเขินลลลลล

เสร็จจากอาหารเที่ยงก็เดินกลับไปยังอาคารเรียนด้วยกัน
พอกลับไปถึงห้องเรียนไอ้ฮ้อยก็ใส่ก่อนทันทีที่พบหน้า

“ไอ้हांไท จะไปกินข้าวกับสาวทำไมไม่บอกล่วงหน้า?”

มันก็เผลอต่ວว่าชะงักองกระทั่งสาว ๆ ในห้องกลับหลังหันมามอง
อยู่หลายคน โดยเฉพาะกลุ่มเพื่อน ๆ ของจุ่มต่างก็อมยิ้มกันถ้วนทั่ว

“เบา ๆ ไอ้हांฮ้อย” เราเอานิ้วชี้จู่ปากประกอบ “เราไม่ได้ตั้งใจ
ออกมาจากห้องน้ำแล้วเผลอเจอกัน ก็เลยได้สนทนาพากันไปโดย
อัตโนมัติละ” เรากระซิบเบา ๆ ก็อายเหมือนกันนี่นา.....

“แล้วเลือกให้พวกเราซื้อข้าว-น้ำเพื่อนายทำไมวะ?” ไอ้ฮวบ
กึ่งขำ

“เออจริงแหละ ไปสะกิดบอกแล้วยังทำเชิงอีก ไ้ฮั่น” ไอ้ฮ้อย
ช่วยรุดต่อ

“บรรยากาศอย่างนั้นจะให้เราหันมาหาพวกนายยังไ้วะ” เรา
ขอความเข้าใจจากพวกมัน

“นายก็มาเอาข้าวน้ำที่ซื้อไว้แล้วไปด้วยสิวะ ซื้อเพิ่มอีกแค่ชุด
เดียวก็ไ้สินหัวา...”

ไอ้อวบเวอร์จิ้นอินโนเซนส์มันพูดเหมือนไร้เดียงสาตามสมญา
เลยเชียว เราจึงบอกไปว่า

“สาวเห็น มันน่าเกลียดคนะเว้ย เหมือนงใจหนีจากเพื่อนมาหา
เขาตรง ๆ ใครมองเห็นก็ไม่เหมาะวะ”

“เออ ไอ้ปิง แล้วยังงี้บ้างวะ” ไอ้อวบหันมากระซิบกระซาบ
มันคงอยากรู้อุณหภูมิตั้งมิตรภาพของสองเรา ส่วนเพื่อน ๆ
ฝ่ายหญิงบางคนก็แอบชำเลื่องมาเป็นระยะ ๆ พวกมันจุกจิกมียิ้มเป็น
นัย ๆ กันอยู่

“ไม่มีอะไรหรอก ก็คุยกันไปจั้น ๆ แหละ” ก็แค่เพิ่งจะเริ่มนี่นา
ก็พอดีที่จุ่มเดินเข้ามาในห้อง บรรดาเพื่อนสาวสามสี่คนก็ยิ้ม
แย้มยั่วแหย่และปรายตามาทางพวกเรด้วย เห็นเธอยิ้มอายจน
แก้มแดงตาหยีน่ารักเชียว นาน ๆ เธอก็ปรายตามาที่ พวกเรานั่ง
หลังห้องแอบจ้องตลอดเวลาอยู่เร็ววววว.....ไม่มีพลาด

แต่ก็ไม่ลืมควักเงินค่าข้าว-น้ำให้เพื่อนไปตามระเบียบ มันทำท่า
ไม่เอาเราก็ไม่ยอม

“เฮ้ย พวกเรากินแทนนายไปแล้ว ไม่ต้องหรอก”

“ไม่ต้องไม่ได้” เรากอดคอแล้วยัดเงินใส่กระเป๋าเสื้อมัน และ
ขอบคุณพวกมันที่ไม่สะเหว่รอดเข้ามาเป็น ก.ข.ค. ขอบคุณไว้ว

วันต่อ ๆ มาเรากับจุ่มก็ได้สนิทกันบ่อยครั้งขึ้น เพื่อน ๆ ของจุ่มก็จะให้ความร่วมมืออย่างดี พบเราคราวใดพวกเพื่อนก็จะรีบมีธุระปลีกตัวไปให้เราสะดวกใจในการขายขนม(จีบ)อยู่เสมอ อันนี้ต้องขอขอบคุณเป็นที่สุดที่ได้เมตตาอนุเคราะห์แก่ชายผู้ยากไร้ (ความหล่อ) ก็เคยบอกไปแล้วไง ว่า...

สงครามการเมืองก็ต้องพึ่งพรรค สงครามความรักก็ต้องพึ่งเพื่อน

(แต่**สงครามเอ็นทรานซ์**ไม่มีใครเตือน ความหวังจึงเลือน
ริบหรี่ลอยไกล.....ถ้าพี่ชายมาเห็นก็คงถูกโดนเตะ)

ส่วนไอ้อ้อยก็ได้แต่ปรอยตาไปหาวลน้องกระโปรงแดงที่มันแอบชอบ ยิ่งเห็นสัมพันธภาพของเราก้าวหน้ามันก็ยังอยากไขว่คว้าเพื่อให้เป็นรูปธรรมขึ้นบ้าง แม้เธอจะดูอวบอ้วนน่ารักเพียงใด แต่เธอก็กลับยิ่งดูเรียบบริ้วสุภาพยิ่งกว่า มองแล้วเย็นตา เกิดเมตตาสันติ ไม่เร้าร้อนยวนยั่ว

เธอแต่งชุดนักเรียน(กระโปรงแดง)มาทุกวัน **ไม่อวดสาวแข่ง**
สวยกับใครเลยแหละ ก้มหน้าก้มตาเรียนลูกเดียว ไม่มองชาย ไร้จริตจะกร้าน เลยทำให้ไอ้อ้อยเข้าใจผิด และมันก็จีบลาตจีบอายอย่างมาก ด้วยแหละ มิโยที่เราจะเตือนว่า

“ โชคกลัวคนกล้า ทว่าโหดร้ายต่อคนขลาด ” นะเว้ยเพื่อน
มันก็ได้แซ่เขื่อนแต่มันก็ยังรวบรวมความกล้าได้ยังไม่พอยู๊ดี แม้
จะพยายามจนนับครั้งไม่ถ้วนแล้วก็ตาม

น้องเค้าดูอวบอ้วนยิ้มก็ยิ้มนะเยอะมาก ใบหน้าอวบอ้วนจิ้มลิ้ม
หน้าหนา ริมฝีปากชมพูสดใส่โดยธรรมชาติ แก้มแดงอ่องต่อง
ผิวพรรณก็ผุดผ่องเปล่งปลั่งเหมือนกระดิ่งงาแรกผลิ หน้าอกหน้าใจ
หรือก็ไม่ธรรมดา ระดับมหาวิทยาลัยได้อายเลยเขี้ยวแหละ

นี่ก็เข้าไปถึงกลางเดือนมีนาคมแล้ว (จะปิดคอร์ส 26 มีนาคม 2514) ความสัมพันธ์มันก็ยังไม่เวิร์ค ทำให้มันเป็นกังวลอย่างหนัก เกรงว่ารักจะไหลล่องลงโขงลงทะเลไปอะดิ มาวันนี้ไอ้ออยก็ดูซึม ๆ ลงไปกว่าทุกวันเสียอีก

(สมัยนั้นเพลง ‘เอาความขมขึ้นไปทิ้งแม่โจง’ ขับร้องโดยรุ่งฤดี
แพ่งผ่องใส กำลังดังระเบิด เป็นเพลงที่ไอ้อวบมันชอบเอาหมักส์ ๆ
เจอดูเพลงที่ไหนดังเป็นหยอดเหรียญคะ)

“ไอ้ออย อ่านหนังสือดีเกินไปปะ?” เราถามขณะกำลังเรียน
ภาษาอังกฤษอยู่

“ดึกกะผีอะไร นอนตั้งแต่ยังไม่ถึงสี่ทุ่มด้วยซ้ำ”

ไอ้อวบได้ทีเลยยื่นหน้าเข้ามาเสือก

“แล้วทำไมนายทำท่าทำเรื่อง ๆ ซึม ๆ เหมือนผีตายซากล่ะวะ?”

“ไอ้ชิบหาย คุณันพูดเข้าซิ” มันก็บิดมือบิดแขนหยอกล้อเล่น
กันต่อ

“แล้วตกลงนายเป็นแพะอะไรของนายหา?”

“เปล่า ไม่มีอะไร” มันปฏิเสธโดยไม่มีคำอธิบายใด ๆ ตามมา
แต่สายตาคันผ่าแว็บไปยังสาวกระโปรงแดง ว.ว.

เงิบกันไปอยู่ครู่หนึ่งไอ้อ้อยก็หันมากระซิบคำถามว่า

“ไอ้ปิง นายช่วยอะไรเราหน่อยได้มะ?” ตามองเราแบบงอน
จ้อขอร้อง

“เรื่องอะไรวะ?” ตาเรากำลังมองกระดาน มือก็เขียนงานตาม
ครูอธิบาย แต่หูก็ยังเงี่ยอยู่กับเพื่อนรัก

“นายช่วยไปถามเค้าให้หน่อยได้มั้ยะ” มันยื่นหน้ามากระซิบ
กระซิบคงกลัวไอ้อวบได้ยินแล้วจะล้อเอาให้ได้อาย

“ถามเรื่องอะไรล่ะ?”

“ก็เรื่องชื่อ – สกุล เเขน่ะแหละ”

“เฮ้ย....ไม่เ้า จะบ้าเรอะ เรื่องของใครก็ของมันดิวะ” เราท้วง

แล้วก็หันมาตั้งใจฟังอาจารย์สอนต่อ ยิ่งแต่อังกฤษของเรา
‘สุนัขไม่ค่อยจะรับประทาน’ อยู่ด้วย จึงไม่ได้สังเกตเห็นสีหน้า
อาการที่เปลี่ยนไปเป็นเศร้าหมองของเพื่อนรัก มันคงคิดหวัง ว่า

เพื่อนไม่มีน้ำใจจะหยิบยื่นให้ ชิมเจียบกันไปสักครู่ มันก็หันมาจับแขนเราเขย่ากระซิบสวาทอีก

“ไอ้ปิง ช่วยเราหน่อยเอาแค่ช็อกโกแลตก็พอ ขอเรื่องวะ” มันก็หันมารบเร้าทำนองนี้ต่อมาอีกหลายครั้งในอีกหลายวันต่อ ๆ มา

คนเรานี้แหละ บทจะไม่กล้า มันก็จะไม่กล้าจริง ๆ เลยแหละ เพราะเราก็เคยเป็นมาแล้วในสมัยเรียนอยู่มัธยมต้น ไปแอบรักสาว (จงจิต - ยูจิน) ที่เรียนอยู่ห้องเดียวกัน แม้แต่หน้ายังไม่กล้ามองเขาเลย แค่ว่าแลกรูปถ่ายและของที่อยู่มาก่อนจะแยกจากกัน(สมัยนั้นโรงเรียนอำนาจเจริญยังมีเพียงชั้น ม.ศ. 3) ก็ยังไม่กล้า สุดท้ายก็ต้องรับประทานเหวี่ยงว่าน้ำเหลวอย่างสุดแสนจะขมขื่นแข็งมะก่องต้อง

(ดังรายละเอียดใน ‘ตำนานอาจารย์ชิง’ เรื่อง ห้องเรียน – หวังรัก ลองอ่านดูดี หวานเหวี่ยงอย่าบอกใครเชียะ ว้าววว....)

ส่วนเรื่องปัญหาไอ้ฮ้อยจะมาปล่อยให้เราช่วยนี่ ก็ต้องยอมรับว่า ‘หนักใจ’ จะไปเสวนาปูพื้นกันแบบไหน จะไปทำท่าก๊อก ๆ แก๊ก ๆ กับเขาก็ไม่เหมาะ จุ่มรู้เห็นเข้าเราก็แยะ ไอ้เพื่อนก็ทะเล่จะขอให้แต่เราช่วยทำเดี๋ยว เคยบอกมันไปแล้วว่า

“ไอ้ห่าเอ๊ย ถ้าจุ่มรู้เห็นเข้าเราจะทำยังไง จะขอร้องอะไรก็ให้
เห็นใจเรามั่งดิว่า....”

“นายสิควรจะเห็นใจเรา” มันสวนมับเข้าให้ “ไอ้ห่า...ตัวเองได้
แฟนแล้วก็ทิ้งเพื่อนเลยหรือวะ มากี่มาด้วยกัน มีแฟนก็ต้องมี
ด้วยกัน ต้องช่วยกันดิวะ จะเอาแต่ตัวรอดคนเดียวได้ไง มันไม่ถูก”

มันก็ว่าของมันไปโน่น ไม่รู้ว่าเอาสี่ข้างถู หรือเอากันถูกันแน่
ขณะที่เรากำลังล้งเลตามเหตุผลเพื่อน มันได้ทีก็มาจับปากกาออกจาก
มือเราขณะกำลังจดงานบนกระดานดำหน้าห้อง

“ชั่วโมงนี้ไม่ต้องเรียนหรอก มาปรึกษาเรื่องนี้กันให้ได้เรื่อง
ก่อนไอ้ปิง ขอร้องนะเพื่อน”

เรื่องไม่เรียนเราก็ชอบ เรื่องสาว ๆ เราก็ยังชอบอยู่เร็ววว ก็
เลยเอ้อละเหยตามใจเพื่อนไปนะดี

“ไอ้อ้อย นายจะมาเรียนหนังสือหรือจะมาเรียนรักกันแน่วะ”
ไอ้อวบหันหน้ามาแห่ถามข้ามฟาก

“เจียบไปเลยไอ้เด็กน้อย” มันจะเริ่มสงกรานต์กันอีกแล้ว “รู้
เรื่องกับชาวบ้านเขาซะที่ไหน”

“ทำไมจะไม่รู้ จะจีบสาวยังจะให้เขาไปจีบให้ เอามั้ยเราจะ
ช่วย” ไอ้อวบก็เหย่ต่อ

“เลือก ไอ้ห่า....” มือพวกมันเริ่มผ่านหน้าเราที่นั่งคั่นตรงกลาง มันก็มักหยอกกันอยู่เรื่อยยั้งี้แหละ จะนั่งไกล่ตืดๆ กันซะเลยก็ไม่ยาก จะนั่ง

สักครู๋ไอ้อ้อยก็หันมากระซิบสวาทต่อ

“ไอ้ปิง ถ้านายสามารถเอาเชื้อสาวกระโปรงแดงคนนี้ได้ เรา จะเลี้ยงอาหารเที่ยงวะ”

“แค่อาหารเที่ยงนะเธอะ เราจะขอเลี้ยงนายเอง ถ้าจะกรุณาไม่ มาขอร้องเรา โอเค?”

“ไอ้ห่า พูดยแบบต๋ดรอนเพื่อนยั้งี้ได้ยังไงวะ ถือว่า ช่วยเพื่อนดีว่า.....”

สักครู่มันก็ขยับจะขอต่ในตอนที่กำลังจะหมดชั่วโมงเพื่อไป พักเที่ยง

“ไอ้ปิง ถ้านายรู้ชื่อเขาเราจะเลี้ยงทั้งข้าวเที่ยง ข้าวเย็น และ เลี้ยงหนังด้วยนะ “ขุมทองแมคคัสน่า” กำลังฉายอยู่ที่(โรงภาพยนตร์) สยาม ยังไงๆ ก็ขอให้ช่วยเราหน่อยเถอะวะ”

“โอเค” ก็อยากช่วยเพื่อนเต็มแกอยู่แล้ว ไม่ได้เห็นแก่สินจ้าง รางวัลอะไรหรอก แกล้งโยกโย้มันเล่น ๆ เท่านั้น ”

เมื่อรับปากไปแล้วก็ต้องมานั่งคิดหาวิธีการต่อ ลืมคิดถึงวิธีที่จะ
‘เอ็นทรานซ์’ ไปเสียฉิบสั่ กรรมเวร! (นี่แหละที่เขาเรียกว่า...แต่ไม่เข้า
เรื่อง)

เพราะอย่างนี้แหละที่แม่ต้องขำเตือนเราไว้นักไว้นานว่า....

“สติมาปัญญาเกิด สติเตลิดจะเกิดปัญหา”

โอ้เรามันก็คนประเภท ยางหัวไม่ออกก็ไม่ค่อยจะรู้สึกเสียด้วย
อ่านหนังสือเรียนเพื่อเอ็นท์เข้ามหาลัย หากอ่านหนังสือ
ใจจะได้เกรดเป็นน้ำตา เพลงที่แหม่ม สโรชา ร้องดังเป็นพลุแตกใน
ปัจจุบันนี้(2566) หารู้ไม่ว่าเราแอบร้องมาตั้งห้าสิบกว่าปีมาแล้วว..

ผู้เรียนที่ขาดจิตสำนึก ก็กระนองในเรื่องไม่เป็นเรื่อง อวดเชื่อง
ไม่เข้าท่า สุดท้ายก็มักจะคว้าน้ำเหลวจอดป้ายเสมอ ไม่เชื่อก็ลอง
ติดตามดูจากเรื่องนี้ดูเอาเหอะ (หนังชีวิตก็ต้องดูกันยาวๆ – พิษณุ
นิลกลัด จากทีวีช่อง 7 บอกไว้)

พอสัญญาแพกเที่ยงดั่งก้อง นักเรียนทั้งห้องก็ลุกพรีบเพื่อ
ไปทานอาหารเที่ยง ไปเร็วคิวกะว่า ชื่นไปช้าคิวกะยาว เราวางแผน
ไว้ว่าจะไปแอบเปิดสมุด-หนังสือสาวกระโปรงแดงเอาตอนนั้นเลย
แหละ จะว่าเสียมารยาทก็จำเป็นต้องยอมกันละ เพราะวิธีอื่นคงยังทำ
ได้ยาก อยากได้ก็ต้องสู้ อยากรู้ก็ต้องเสี่ยง

และเราได้ไปบอกจุ่มไว้แล้วเช่นกันว่า “เที่ยงนี้ผมติดธุระ”

รออยู่ตั้งสิบกว่านาทีก็น่าทีก็ยังมีบางกลุ่มไม่ยอมออกไปจากห้องเรียน
สักที ยังคงคุ้ยกันเฉยอยู่ คงเป็นพวกงคอาหารเที่ยงเพื่อลดน้ำหนักมั้ง

เราก็เลยตัดสินใจไปยืนทำว๊านแวนอยู่ข้าง ๆ โต๊ะสาวกระโปรง
แดง ทำทีว่ามองกระดานดำในส่วนที่ครูเพิ่งสอนไป จนกระทั่งจำ
ศัพท์คำนั้นได้มาจนถึงทุกวันนี้ stimulus – กระตุ้น, สิ่งเร้า

แอบชำเลื่องดูสาว ๆ กลุ่มที่เหลื่อคาดว้าเธอคงไม่ออกไปทาน
อาหารแน่ เห็นแต่เอากล่องขนมมาหยิบแบ่งกัน กินไปก็คุ้ยกันไป

พอเห็นเขาเพลอ ๆ เราก็ก้มหยิบเอาสมุดและหนังสือในโต๊ะของ
สาวกระโปรงแดงออกมาเปิด ๆ ลูกเดียว แทะบเหลื่อเชื่อที่ว้า ที่ปก
สมุด-หนังสือทุกเล่มไม่ได้เขียนชื่อ – สกุล อะไรไว้เลย!

‘เออ....คนกรุงเทพฯเขาชอบทำกันแบบนี้หรือ’ เราเริ่มสงสัย
ระคนแปลกใจ

ในที่สุดก็ต้องเสี่ยงเปิดพลิกหาไปเรื่อย ๆ มาถึงขนาดนี้แล้วนี่
จะกลับตัวเปล่าได้ไง กระทั่งมาถึงหนังสืออังกฤษใช้ตัวที่หน้ากลาง ๆ
มีเศษกระดาษที่ฉีกจากสมุดแทรกอยู่ มีทั้งชื่อ – สกุล เสร็จสรรพ

หฤทัย นรินขยาค์กูร ณ อยุธยา

ใจเราเต้นตึกตักขึ้นมามากหลายกิโลขีดเลยแหละ

เก็บสมุดไว้ในโต๊ะตามเดิมแล้วรีบเดินมายังไอ้ฮ้อยที่นั่งคอยอยู่
หลังห้อง

“ว่าไงวะ?” มันถามทันทีที่ไปถึง

“สำเร็จวะ โอ้โฮ กว่าจะได้คืนให้ควักเลยวะ” แล้วเราก็จอด ชื่อ – สกุล ของสาวกระโปรงแดงให้มันไป มันดีใจยิ้มรำลุกขึ้นยืนกอด คอลากเราไปเลี้ยงข้าวเที่ยงยังโรงอาหารทันที!

ส่วนไอ้อวบเวอร์จินอินโนเซนส์ พอหมดคาบมันก็รีบออกไป บอกไว้ว่ามีธุระข้างนอก(โรงเรียน) แล้วจะเตลิดกลับบ้านพักเลย

พอวิชาสุดท้ายบ้ายสี่จบลงเราก็หอบหนังสือจะกลับบ้าน ตามปกติ แต่ไอ้อ้อยกลับไม่ยอม มันดึงมือไว้และท้วงว่า

“สัญญาก็ต้องเป็นสัญญาดิวะ”

“เราทำเพื่อนาย ไม่ได้ทำเพื่อหวังผลตอบแทนจากนายนะเว้ย”

“ไม่ด้าย.....” มันรั้งแขนเอาไว้ “เราตั้งใจจะดูหนังเรื่องนี้อยู่ แล้ว ต้องการให้นายไปดูเป็นเพื่อนด้วยต่างหากวะ” เราเองก็นึก เกรงใจเพื่อน โรงหนังแห่งนี้ค่าดูมันแพงหยอกชะเมื่อไหร่ละ

ความจริงโรงภาพยนตร์แห่งนี้มันทั้งหรูหร่า ทั้งแพง(สมัยนั้น) และดูก็ไม่ค่อยรู้เรื่องเนื่องจากมันใช้เสียงในฟิล์ม ไม่ได้พากย์ไทย ดูแล้วหมดสนุกไปเลย เพราะมัวแต่อ่านตัวหนังสือ(ใต้ภาพ)ก็ไม่ได้ ดูหนัง จะดูแต่หนังก็ฟังไม่รู้เรื่อง เราละเบื่อจริง ๆ พับฝ่า

แต่ไอ้อ้อยกลับมาแปลกมันพูดว่า

“ดูอย่างนี้แหละดีเราชอบ เพราะได้ทั้งภาษา และได้บรรยากาศ
ที่สมจริง” ว่าไปโน่น โม่รีเปลวจะเนีย จะเปื้อนที่สุคก็ไ้เรื่องนี้
แหละ

ไ้ห่า...แอ้คทำเป็นชอบ เวลาถูกถามเห็นแต่ตอบไม่เป็น
สับปะรดขลุ่ยชักกะที ความรู้ก็แค่หางอึ่งพอ ๆ กันนั่นเอง ทำเป็น
รสนิยมวิไล ภูละเปื้อ.....’

หมดเรื่องหนังก็มาหวังกับเรื่อง ‘รัก’ ต่อ

หลังจากได้ชื่อ-สกุล สมใจเรื่องก็น่าจะจบ แต่พอพบกันในวัน
พຼ່ง(22 มีนาคม 2514)ไ้ไ้ยมันกลับมาทำท่าตะแคง ๆ กับเราอีก

“ไ้ปิง ไ้แค่ชื่อ-สกุล ทำยังไงจะส่งจดหมายถึงเขาไ้ล่ะวะ?”

มันโอดโอยต่อ

‘อ้อ....ไ้นี้ไม่กล้าคุยกะจะใช้จดหมายแทนนี้หว่า’ เราแอบคิด
ในใจ

“นายก็ไปถามเฝ้ากับเค้าสิวะ อันนี้มันไม่ใช่หน้าที่ของเราแล้ว”

ช่วงนี้ใกล้ถึงเวลาจะจากกัน เพราะจะหมดคอร์สดีวในวันที่ 26
มีนาคม 2514 นี้ ก็มีการแลกรูปถ่าย และAddress (ที่อยู่) กันบ้าง
แล้ว เราก็ได้แลกกับจุ่มแล้วด้วย เหลืออีกรายคือสาวจากศึกษานารีผู้
มากชุดนั้นแหละ(เกี้ยว) เธอบอกว่า

“ที่เอดมาก็แลกกับเพื่อน ๆ หมดไปแล้ว พຼ່งนี้นะคะ”

(สมัยนั้นโทรศัพท์มือถือยังไม่มีหรอกนะ ไอ้หลานเอ๊ย)

ไอ้ฮ้อยก็คงอยากจะได้อยู่จากสาวเหมือนเรา แต่จนแล้วจนรอดมันก็ยังไม่กล้าจะเข้าไปสนทนากับเขา

ที่จริง**เหตุ**เขาก็เรียบร้อยเอามาก ๆ อยู่แต่ในวงเพื่อน ๆ แหวกเข้าไปหาเยอะมาก ไอ้ฮ้อยก็เลยคร่ำครวญของมันไปอะดิ

พิลึกคนก็แต่ไอ้ฮ้อยนี่แหละ มันไม่คิดจะอยากรู้จักชอบพอสาว ๆ คนไหนเอาซะบ้างเลย ไม่ว่าจะสวยหยาดฟ้ามาดินอย่างไรก็ตาม เลยไม่รู้ว่ามันมีหัวใจกับมนุษย์มะนาเขาหรือเปล่า

‘หรือ.....มันเป็นตุ้ดวะ?’

กระทั่งวันที่ 23 มีนาคม 2514 ยิ่งใกล้วันจะลาคราจะจาก ไอ้ฮ้อยก็ดูจะยิ่งซึมเหงามากขึ้นตามไปด้วย แต่มันก็ยังไม่ได้จังหวะจะเข้าหาสาวกระโปรงแดงสักที มันกังวลใจว่าเขาจะจากมันไปโดยไม่มีโอกาสจะได้พบเจอกันอีก ดูมันอาลัยอาวรณ์เอามาก ๆ แล้วมันก็วกมาที่เราอีกจนด้าย.....

“ไอ้ปิง นายก็ช่วยเราหน่อยดิ” มันก็อดอ้อนอย่างนี้มาสองสามวันแล้ว

“ไอ้หะ เรื่องยังงี้ใครจะไปช่วยได้วะ”

“เถอะน่าเพื่อน ขอร้องครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้ายละวะ ต่อไปจะไม่
รบกวนนายอีกเลย นึกว่าเห็นแก่เราเถอะนะ” มันก็พีรีพีไรไปเรื่อย
เราเลยเรียนไม่รู้เรื่องซักกะทีด.....ไอ้อิบอ้ายย.....

นี่แหละที่เขาเรียกว่า ‘คนขาดสติ ลืมตัว ลืมหน้าที่’
คนที่เก่งก็ทำให้สมรรถนะลดลง ส่วนคนโง่ก็ต้องจมน้ำตาย

หลงทางผิดจิตจมบ่มความชั่ว
หลงลืมตัวลืมใจไร้เหตุผล
หลงผิดทางสร้างบาปฉาบกมล
หลงลืมตนมานานผลาญเวลา

และคำสอนจาก ‘หลวงพ่ोजิง’ สำหรับเดือนสตินักเรียนชั้น ม.6
เพื่อให้เกิดสติเตรียมพร้อมจะสอบเข้ามหาวิทยาลัย(Entrance)ใน
หลักสามน้อย หนึ่งมาก ที่ว่า

เรื่องเรียนให้หนัก เรื่องรักให้อด
เรื่องเล่นให้ลด เรื่องอภัยให้เลิก

สมัย(ม.ปลาย)นั้นเราก็เคยยังไม่เคยได้รู้ได้ยืนหลักการดี ๆ
อย่างนี้เสียด้วย ผลจะลงเอยต่อไปอย่างไรนะหรือ ก็ในเมื่อ

‘อดีตไม่ขยัน ปัจจุบันไม่ชวนชวาย ไม่ต้องทายนาคต’

ไม่เชื่อก็ลองฝืนๆ ติดตามต่ออีกตัดเถอะคะร้ายบบ รู้ผลแน่.....

“นายต้องหัดทำใจให้กล้า ๆ คิวะ ไม่กล้าเสี่ยงไม่ยอมลงทุนจะหวังแต่ผลไฉนยังงิหา โชคกลัวคนกล้า แต่โหดร้ายต่อคนขลาดนะ ้วย ”

สอนเขาทำเป็นเก่ง แต่ตัวผมเองสุนัขก็ไม่ค่อยจะรับประทาน เหมือนกันแหละครับท่าน... อีอิ

เขียนไปก็ม่ก็ฝอยไปเรื่อยแหละ แล้วก็ม่ต่อว่า

“นายมัวมานั่งซึมเซาเหงาหงอยจะเกิดประโยชน์กับแพะอะไร เราช่วยนายได้บ้างแต่ไม่ใช่ทุกครั้งทุกเรื่อง จุ่มเห็นเข้าเราก็แย่นะ เพื่อน”

“เออ ๆ เราจะลองแข็งใจเข้าไปหาเขาดู” ฟังน้ำเสียงมันพูดแล้ว คงหวังผลยากว่ะ

“จะทำอะไรก็รีบ ๆ นะเว้ย เหลือเวลาน้อยแล้ว” ตอนนี้ ประมาจารย์ธงไทมาคัดเค็ดขาด แต่คอยดูตอนจ้อยตอนจ้องมั่งดิ คุณไม่ จิดไปเลยเหมือนกันแหละ เคียวถึง ๆ

“ก็เข้าไปพูดตรง ๆ เลยสิว่า จะยากอะไรของแค่นี้ยะ”

ไอ้อวบ เสือกอยากจะเป็นประมาจารย์กับเขาอีกคน มันคงแอบ รำคาญหมั่นไส้ไอ้ออยมาตั้งนานแล้วมั้ง 555

“คนพูดน่ะง่าย แต่คนทำมันยากเว้ย” ไอ้ฮ้อยแก้ตัวเชิง

สารภาพ

“ถ้าเป็นเรานะ เข้าไปพูดเดี๋ยวนี้อย่างไรก็ได้” มันยืนขึ้นแก้มึง
ทำท่าจะไปจริง ๆ “ให้เราไปพูดกับเขาเดี๋ยวนี้อย่างไร?”

ไอ้ฮ้อยรีบเข้าไปคว้ามือดึงไอ้ฮวบไว้อย่างรวดเร็ว แล้วกดไหล่
ให้ไอ้ฮวบนั่งลงที่เดิม

“ไอ้ฮวบ นายอย่าทำเป็นเล่นไปนา งานนี้คนเสียหายคือเรานะ
อย่านึกเอาแต่สนุกดิอะ”

ไอ้ฮวบมันเวอร์จิน อินโนเซนส์ ฉายามันก็บอกอยู่โทนโท่แล้ว
ว่าไม่ประสีประสาจะเรื่องเหล่านี้ เพราะฉะนั้น มันจึงนึกไม่ออกเอา
เลย เพราะเหตุใดไอ้ฮ้อยมันจึงได้ ‘ปอดแหก’ กับสาวกระโปรงแดง
ว.ว. นึกหนา

ไอ้ฮวบมันไม่รู้หรอกว่า.....

สิ่งที่ยิ่งใหญ่อีกอย่างหนึ่งในชีวิตที่มนุษย์เราจะได้รู้จักก็คือ.....

‘การได้รัก และถูกรักตอบ’

6.ควายตาขาว

เข้าถิ่นผิด สิทธิถึงตาย

เข้าผิดถิ่น เกือบตื่นตาย

คนต่างจากสัตว์ได้ก็เพราะปัญญา

คนที่เที่ยวทำร้ายคนอื่นได้จนเป็นเรื่องธรรมดา

นี่มัน **หมาหรือคน**

25 มีนาคม 2514

วันสุดท้ายของการกวาดวิชาเอ็นทรานซ์ที่เตรียมอุดม เพราะ
ความสนิทคุ้นเคยผูกพันกันมานานพอควร เมื่อถึงวันจะต้องพราก
จากลากันไป หลายคนดู ๆ ก็รู้สึกจะใจหายอาลัยอาวรณ์กันอยู่ลึก ๆ
ทำให้บรรยากาศห้องเรียนในวันนี้ ‘ซึมเซาเหงาหงอย’ ไปถนัดใจ

เป็นธรรมเนียมของวัยรุ่นสมัยนั้นที่ก่อนจะจากกันก็จะมีการ
แลกธูถ่าย..เอ๊ย..รูปถ่ายกัน ให้ที่อยู่ที่สามารถติดต่อกันต่อไปได้ทั้ง
ทางจดหมายและโทรศัพท์บ้าน(ซึ่งยังมีน้อยมาก)

ไ้อ้อ้อยทำท่าอีก ๆ ยัก ๆ อยู่ตั้งนาน แต่ก็ล้มเหลวเพราะ
ยังรวบรวมความกล้าได้ไม่มากพอ(เราก็เคยเป็นนี่นา สมัย

ม.ศ.3 จึงยอมเข้าใจเพื่อนดี-มีบันทึกไว้อยู่ในเรื่อง “ห้องเรียน
ห้วงรัก”)

ขณะกำลังทานอาหารเที่ยง ไอ้ฮ้อยก็หันหน้ามาปรึกษากับเราอีก
“ทำยังไงดีวะไอ้ปิง” คนชอบถามมาเจอคนชอบแนะเรื่องก็เลย
ต้องเยะเป็นธรรมดา นาน ๆ จะมีคนอุตส่าห์มาไว้วางใจให้เกียรติ
อย่างน้อยก็พอทำให้เราฮึด ๆ ได้บ้าง (อกระ ไม่ใช่ ‘อย่างอื่น’)

“ถึงตอนนี้แล้วคงเหลืออีกเพียงวิธีเดียวเท่านั้น” เราแกล้งขยัก
ทำเอาสำมะคัลลลล..555

“เออที่ว่ามาดีวะไอ้ห่า...กำลังรอฟังอยู่เนี่ยะ”

“นายจะทำได้หรือเปล่าเราไม่รู้ละ” เราก็แกล้งทำลีลาอิริต
กวนมันเล่น ๆ ต่อ

“ก็พูดมาก่อนดีวะ ไม่พูดแล้วจะรู้ได้ไง” มันใจร้อนและเร่งเร้า
เราทำทีล้วงกระเป๋าคะเอายาแก้ไอหัดออกมา แล้วก็คว้าแก้ว
น้ำจะชดกับยา

“อ้าว น้ำหมดนี่หว่า....”

“มา จะจัดการให้ ไอ้ห่า...แม่งลีลาชิบหาย” มันกล่าวสบถ
ก่อนจะรีบไปชื้อน้ำหวานมายื่นให้สามคนสามแก้ว(เพื่อไอ้ฮ้อยด้วย)

ปกติไอ้ฮ้อยเป็นคนละเอียด จึงมักจะช้า ๆ เนิบ ๆ ในเกือบทุก
อิริยาบถ และทุกเรื่อง ไอ้ฮ้อยจึงนึกคันปาก

“ตั้งแต่คบกันมาเพิ่งเห็นไอ้ฮ้อยคล่องแคล่ววันนี้เองวะ”

ไอ้ฮ้อย**ทั้งกินทั้งกัด**อย่างขบขัน

“เออ รีบซัก ๆ ลงไป เด็ก ๆ ไม่ต้องมายุ่งเรื่องของชาวบ้าน” มัน
ต่อว่าไอ้ฮ้อย

“เอายังงี้ละ” เราเริ่มแผน “บ่ายวันนี้นายต้องจับตาเฝ้ามอง
हत्यजनชั่วโม่งสุดท้าย เขาชอบกระเป๋าสตางค์(สมุดหนังสือ)เมื่อไหร่
ก็ต้องรีบหยิบและตามทันที อย่าให้คลาดสายตา เขาเดินไปไหนก็
สะกดรอยตามให้ตลอด พลาดไม่ได้เลยนะ” เรานั่นย้ำ

“แล้วถ้าเขาเข้าห้องน้ำล่ะ?” มันซื่อป้อถาม

“นายก็เข้าตามไปด้วยสิวะ” **ไอ้ฮ้อย**เลยประจบเข้าให้ต่ออีก

มันก็เริ่มตบหัวตบหางจะวางมวยกันต่อ หยอกเล่นกันได้ทุก
สถานการณ์เหมือนกันไอ้คู่นี้

“ไอ้ห่า พูดมั่ว ๆ อย่างนี้ได้ยังไงวะ” เห็นมันทำท่าจะหยอกติด
พันแน่ เราก็เลยจะปลีกออกไปเข้าห้องน้ำฉี่ให้เรียบร้อยเสียก่อน
พอเราจะลุกไอ้ฮ้อยก็ใช้อีกมือคว้าแขนเรามับเข้าให้

“ไอ้ปึงจะเบียวหรือไงวะ ไอ้ห่า...เพิ่งเสียเงินซื้อน้ำให้กิน
หยก ๆ นี่เองนะ”

“ก็พวกนายกำลังอยากจะหยอกเล่นกันอยู่ไม่ใช่หรอ เราก็
เพิกขำกำลังปวดฉี่ด้วย” เราแก้ตัว

“ไป ไปด้วยกัน เราก็ปวด ๆ เหมือนกันวะ” ไอ้อ้อยคล้อยตาม
ระหว่างเดินไปห้องน้ำ มันก็ลืกล็อกป้องกันการโยกโย้ลืลาจาก
เรา แล้วก็ถามว่า

“ไหนด...ลองเล่าแผนของนายมาดูดี”

“ไอ้ห่า “ เราต่อว่ามัน “ที่กับเพื่อนละเก่งชิบหาย ที่ให้
ไปหาสาว.....”

ไอ้อ้อยรีบเอามือปิดปากเราไม่ให้เผลอต่อ พอถึงห้องน้ำก็เลย
แยกย้ายกันสาดกระสุน

เมื่อสาดกระสุนจนเกลี้ยงคลัง ออกมาถึงหน้าห้องน้ำก็พบไอ้
อ้อยมันยืนล้วงกระเป๋ารื้อเต๊ะทำร่อยก่อนแล้ว

“เฮ้วว่ามา” มันเร่ง

“พอเขาจะกลับบ้านไปที่ป้ายรถเมล์นายก็ต้องตามไปห่าง ๆ
ด้วย เขาขึ้นรถเมล์คันไหนเราก็ต้องไปคันนั้นด้วยให้ได้อย่าให้พลาด
เขาลงไหนนายก็ลงด้วยเข้าจ้ายยยยย.....”

“เฮ้ย ถ้าเผื่อเขาไปธุระทางอื่นก่อนละ จะทำยังไงวะ?” ไอ้
อ้อยกังขา

“เขามีธุระ นายก็ต้องทำทีว่ามีธุระด้วยสิวะ ทำไงไปได้” ไอ้
อวบช่วยเสริม

“เพื่อเขาแวะไปหาบ้านญาติเขาก่อนละ จะทำยังไง?” มันยังทำ
ตนเป็นคนจุกจิกเจ้าปัญหาไม่เลิก

“นายกัศกรอสังเกตุการณ์เขาห่าง ๆ ไว้ซี่ เขาคงไม่อยู่นานนัก
หรอก” เราก็มั่วส่งเดช

“แล้วถ้าเขามีธุระไปทางอื่นต่ออีกล่ะ?”

เราถึงกับตะลึงอึ้งกิมกี

*‘ไอ้โฮ....ไอนี้มันโคตร ๆ เลยอะ มันเป็นคนละเอียดจัด หรือ
คนหุยมหิมคิดเล็กคิณ้อยกันแน่นะ เพิ่งพบธาตุแท้มันก็ตอนนี้นี่เอง’*

ไอ้อวบถึงกับหน้าเหยเกเกาหัวเกรก ๆ อย่างรำคาญแทน

“นายกัศกรเข้าไปถามเขาเลยสิวะ คุณทำไมจะมีธุระมากจัง พุดได้
มะ?” มันประชดแตกคันเข้าให้

“ไอ้ห่าอวบอย่าสอด ไม่ช่วยแล้วยังเสือกอีก ไอนี้เดี๋ยวะหะๆ”

มันก็เงื่อง่ามือทำท่าสำทับไปงั้น ๆ แหละ แล้วมันก็หันกลับมา
ตามเรื่องต่อ

“ว่าไงไอ้ปิง บอกมาซิ”

“เขาไปไหนเราก็ต้องตามไปทุกหนทุกแห่งนะแหละ เอา
จนกว่าจะมั่นใจว่าถึงบ้านเขา แล้วก็จดเลขที่บ้าน ถนน ซอย เขต
อะไรจดมาให้ครบก็จบเรื่อง” เราสรุป

“นายต้องไปเป็นเพื่อนรานะ” มันจับแขนกึ่งบังคับกึ่งขอร้อง

“เฮ้ย...เราไม่เกี่ยว ก็แค่แนะนำให้นายเท่านั้นนะ” เราบ้ายเบี่ยง
 “คนเดียวเราไม่กล้าหรอกวะ” มันออกอาการเหียงระย่อเป็นไก่
 หงอยในทันที

“ไม่กล้าก็อดสิวะ” ไอ้ฮวบยังอดจะเลือกไม่ได้
 “นายเป็นคนแนะนำก็ต้องนำทางไปด้วยสิวะ” มันหันมาทางเรา
 “ขอร้องนะเพื่อน.....”

สีหน้าแวตาดอกอ่อนจริงจังทำเอาจนเราใจอ่อน ไอ้คนอย่าง
 เราถ้าเพื่อเพื่อนละก็ไม่ค่อยจะขัดอยู่เร็ววาวว.....

วีรกรรมการ ‘สะกดรอย’ ติดตามสาวจะเร้าใจชะโหม่นขนาด
 อย่างปลาคนะท่านผู้มีอุปการะคุณโปรดทราบ..... **ถึงขนาดเกือบเอา**
ชีวิตไม่รอดเลยแหละ ลองติดตามคู่อีกนิดดิ (ไม่ได้หลอกถ่อนะ)

25 มีนาคม 2514

15.00 น. ของวันนี้ พอสัญญาณบอกหมดเวลาวิชาสุดท้ายแห่ง
 การติวกวาดวิชาดั่งขึ้น เราก็รีบเข้าไปเจอเจ้าอามาล้อยอย่างอวรวอน
 ฤทัยกับ**สาวจุ่ม**ทันที

“คุณธงไทจะรีบไปไหนหรือ?” ต้อยซึ่งเป็นเพื่อนของจุ่มสงสัย
 “เพื่อนเขามีธุระด่วนนะครับ กำลังยืนรอกอยู่โน่น.....”

เราก็ขึ้นไปยังไอ้อ้อยตรงประตูหลังห้อง มันกำลังคอยจ้องสาว
กระโปรงแดง ว.ว.ที่เพิ่งเดินออกจากห้องไป ใจมันคงเร้าร้อนระริก ๆ
อยู่ไม่เบาเหมือนกัน

“ขอให้โชคดีและเอ็นท์ติดทุก ๆ คนเลยนะครับ” เรารีบตัดบท
เดียวงานไอ้อ้อยจะเหลว

“โชคดีเช่นกันนะคะ” เสียงสาว ๆ กราวเป็นกลุ่มซุ่มหัวใจ
ไอ้ปิงทิงนองนอยจริงจึ้งงงง.....

พอดีเหลือบไปเห็นคุณ เกียว สาวหลากหลาย กำลังมองมาสบตา
กันพอดีจึงจำต้องเข้าไปถวายบังคมลาตามธรรมเนียม กำลังจะโผ
เข้าไปหา แต่ก็ช้ากว่าไอ้อ้อยแฮะ มันเข้ามาคว้าแขนมับทันที

“ไอ้ปิง” มันกระซิบอย่างเร่งร้อน “เขากำลังเดินออกไปแล้ว
นะ” มันก็กังวลกลัวพลาด

“เออ นายตามไปเลย ดูเอาไว้เดียวเราจะวิ่งตามไป เป๊บบเดียว
รับรอง” เราก็กระซิบพอกัน

แล้วมันก็รีบจ้ำอ้าวเพื่อตามให้ทัน **สาว ว.ว.**ที่กำลังออกไปหน้า
โรงเรียน ส่วนเราก็รีบร่ำลากับสาวเกียวกัวยมิตรไมตรีอันดียิ่ง

“ขอให้เกียวโชคดีเอ็นท์ติดตามที่มุ่งหวังนะครับ นี้อุปผมครับ”
ก็เราสัญญากันไปแล้วนี่

“ขอให้คุณรงไทโชคดีเช่นกันนะคะ” เธอยิ้มแย้มและส่งรูปเธอ
พร้อมที่อยู่เบอร์โทรฯตอบกลับ

“โชคดีครับ” เราเอ่ยลาเป็นครั้งสุดท้าย

“เช่นกันค่ะ” เธอยกมือป้ายบาย

แล้วเราก็หันกลับรีบวิ่งไปที่ป้ายรถเมล์หน้าโรงเรียนอย่างเร่ง
ร้อนกลัวแผนสวาทเพื่อนรักจกเล่ม กระโปรงแดงแรงฤทธิ์ มองเห็น
ได้ง่ายใจขึ้นขึ้นมาทันที แต่ไอ้ฮ้อยเพื่อนรักมันไปปักหลักแอบซุ่ม
อยู่แถวไหนวะ เหลียวไปมาก็เห็นมันโบกมือหยอยๆ อย่าง
ระมัดระวัง คงกลัวสาวจะเห็นมั้ง ไอ้ฮ้อยอาย.....

“ไอ้ห่า...มัวทำอะไรอยู่ตั้งนานวะ” มันต่อว่าทันทีที่ไปถึง
“เขาจะขึ้นรถเมล์ไปแล้วหนิง ดีแต่มันแน่น คนก็แย่งกันเยอะเลย
ยังขึ้นไม่ได้” ใบหน้านั้นดูตื่นเต้นเอาการ

“รถเมล์สายไหนวะ?”

“สาย 26” (สมมุติเอานะ เพราะจำไม่ได้เร็ววาววาว.....)

“เออ ดูให้ดี ๆ ไว้ ห้ามพลาดเด็ดขาด พลาดเมื่อไหร่ก็จบกัน
ทันที” ก็บอกกันไปตามประสาที่พอคิดได้ ส่วนไอ้ฮ้อยมันก็อ้างมี
ธุระอีกตามเคย แต่ถึงไปมันก็ไปแบบจัด ๆ กวน ๆ โหย้กันอยู่ดี

ขณะยืนรอ **สาว ว.ว.** ก็ยืนอยู่ด้านหน้าแต่เอียงซ้าย เธอรอเตรียมตั้งท่าพร้อมจะแย่งกันขึ้นรถเมล์ ส่วนพวกเราก็ยืนอยู่ห่าง ๆ ประมาณสิบเมตร ด้านหลังสุดคิดไว้เตรียมอุคมเลยแหละ

เข้าใจว่าไอ้ฮ้อยจะจ้องเขามากเกินไปกระมัง กระแสจิตคงไปกดสวิตใจเธอเข้า เราเห็น**หุทัย**หันมองมาด้วยสายตาเหมือนมีปริศนาระแวง ๆ

“ไอ้ฮ้อย **หุทัย**เขาคงจะสงสัยพวกเรานั่นเลยอะ นายว่ามะ?”

“เออนั่นดิ” ไอ้ฮ้อยตอบมาแต่สายตายังคงจ้องสาว

“นายไปจ้องมองเขามากเกินไปอะป่าว?”

“ไม่รู้ดิ ก็นายบอกให้เราจ้องเอาไว้เนี่ย” ไอ้ฮ้อยท้วง

“ก็แอบใช้หางตาชำเลื่องเอาดิอะ เราอยู่ข้างหลัง พอเขาจะหันมาเราก็รู้ตัวล่วงหน้าอยู่แล้วนี่ ก็รีบหันไปทางอื่นทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ก็ได้เนี่ยหว่า”

มันยอมรับฟัง ส่วนหนึ่งก็คงเพราะเห็นเราอายุมากกว่ามันนั่นเอง ก็สอบตกมาตั้งสองครั้งแล้วเนี่ยนา(สมัยประถม กับ สมัย ม.ศ. 4)

เมื่อสาวเขามีอาการเริ่มสงสัย เขาก็เลยถอยหลังยืนห่างจากขอบถนนออกมาอีก ยืนรอแบบไม่มีทีท่าจะไปเตรียมพร้อมขึ้นรถ และก็แอบปราชยาชำเลื่องมาทางพวกเราเป็นครั้งคราว เดาเอาว่าเธอคงระแวงและจะรอให้พวกเราขึ้นรถไปก่อนกระมัง

เมื่อเธอไม่ยอมขึ้นรถพวกเราก็ยืนคุยกันไปพลาง ๆ อย่างไม่เร่งร้อน เช่นกัน อาการที่ไม่เร่งร้อนของพวกเราคงยิ่งทำให้เธอยิ่งเห็นเป็นพิรุณ แต่ด้วยความที่เป็นเด็กที่ยังอ่อนเชิงของพวกเราจึงลืมหึกไปจะว่าขาดความแนบเนียนเหมาะสมก็คงจะใช่

รถเมล์ผ่านไปทุกสายเป็นรอบที่หก-เจ็ดได้แล้วมั้ง เธอก็ยังนั่งเฉยรอหยังเชิงพวกเราอยู่อีกกระทั่งที่ป้ายรถเมล์เหลือผู้รอโดยสารเบาบางลง ท่าทางชักจะเริ่มเปลี่ยน *‘ขึ้นรถต่อไปไม่เหมาะสม’*

พอดีรถเมล์สาย 26 ผ่านมาเธอก็เดินออกไปยืนขอบฟุตบาทและโบกมือ พวกเราซึ่งมัวแต่กำลังเพลอคุย เมื่อเธอเริ่มก้าวขาขึ้นรถทางประตูหน้า เราเผอิญเหลือบเห็นเข้าพอดีบพอดี จึงกระตุกมือไห้อ้อยทันที

“ไ้อ้อ้อยเร็ว เขาขึ้นรถแล้ว”

โชคดีที่ประตูหลังยังมีคนรอจะขึ้นอีกบางคนรถจึงยังไม่ออกตัว พวกเราก็เลยได้ไปดันแย่งขึ้นรถกับเขาอย่างสุดชีวิต เพราะพลาดได้เสียที่ไหนล่ะ

สุดท้ายก็พอจะมีที่วางเท้าและเกาะราวเหล็กข้างประตูบันไดหลังได้อย่างหวุดหวิด ชนิดต้องห้อยโหนเหมือนชะนีไปเลย

จากนั้นเมื่อมีคนลงในป้ายต่อ ๆ ไป พวกจึงค่อย ๆ แทรกตัวขึ้นไปโหนราวบนตัวรถได้ (*ถ้าเรียนสู้นาคนีรับรอง รุ่งแน่*)

“เฮ้ยอ้อย จับตาดูให้ดี ๆ นะ” เรากระซิบ เพราะเราตัว
กระจ๊อนเตี้ยกว่าจึงมองไม่เห็นเธอเลย

“เออ ๆ นายก็ต้องช่วยด้วยนะ” มันคงคิดว่าเราจะปล่อยให้
เป็นภาระมันคนเดียวละมัง

มีบางครั้งที่เรามองออกหน้าต่างแต่หางตาก็ปรายมาทางพวก
เราอย่างระแວะระแวง ยิ่งรถเมล์วิ่งไถลออกไป ก็มีผู้โดยสารจาก
กลางๆ รถทยอยลง กระเป๋ารถเมล์ก็สั่งพวกเราให้ขยับเข้าไปเรื่อย ๆ

“ช่วยขยับเข้าไปด้วยค่ะ ข้างล่างยังขึ้นไม่ได้นะคะ”

แต่ใจเราอยากจะยืนตรงบันไดมากกว่า เพราะต้องพร้อมจะลง
ตลอดเวลา(ถ้าสาวลง) แต่ก็ทำไม่ได้

กระทั่งรถวิ่งเลยอนุสาวรีย์ประชาธิปไตยได้เล็กน้อย ตรงสาม
แยกธนาคารออมสิน รถก็ติดจอดนิ่งอีก จึงมีคนเริ่มทยอยลงทาง
ประตูด้านหลัง ในจำนวนนั้นมี **หฤทัย สาว ว.ว.** ด้วย ไอ้อ้อยถึงสะดุ้ง
“เฮ้ยไอ้ปิง เขาลงแล้ว”

เท่านั้นแหละ พวกเราก็รีบเบียดผู้คนจากกลางตัวรถลงตาม
อย่างลนลาน เพราะกลัวรถจะออกตัวก่อน แต่เพราะคนยังแน่นจึง
แทรกออกมาได้ช้า เราตัวเล็กแทรกออกนำหน้าแบบลื้มเกรงใจใคร
เลยแหละ

พอมาถึงบันไดรถ รถก็เริ่มเคลื่อนออกไปบ้างแล้ว เราก็กระโดดลงอย่างสง่างาม เพราะฝึกกระโดดลงจากรถไฟตั้งแต่สมัยเด็ก ๆ แล้วซึ่งก็ใช้หลักวิธีการเดียวกัน คือต้องย่อขาถ่วงน้ำหนักให้พอเหมาะกับความเร็วของรถ Action – Reaction และ Momentum ต้องได้ดุลย์

ส่วนไอ้ฮ้อยอยู่หลังเราก็กระโดดลงตาม แต่เพราะไร้ประสบการณ์ จึงทำให้มันเสียหลักเซล้มเพละลงกับพื้นถนนอย่างไม่เป็นท่า สมุดหนังสือที่หอบมาตกเคลื่อนกระจาย ผู้คนมองกันเกรียว

หยุดที่เดินไปได้สิบกว่าเมตรแล้ว หันกลับมามองเห็นเข้าอีก พอดีเชอคงนึกขำ ก็ก้มหัวเราะโดยเอาผ้าเช็ดหน้าปิดปาก(มารยาทผู้ดี) คงกึ่งเป็นห่วงด้วยแหละจึงเดินช้า ๆ ชะลอเพื่อชำเลื่องดูอาการไปในตัว

ส่วนเราก็ต้องรีบเข้าไปพุงมันขึ้น และช่วยเก็บเอกสารสิ่งของที่ตกเรียราดด้วยความรีบร้อนและอับอายประสาชี่ ไอ้ฮ้อยมันก็คงอายพอแรงเหมือนกัน สีหน้าเรี่ย ๆ

พอเก็บของได้ครบแล้วก็รีบจ้ำฮ้าวออกตามสาวทันที ซึ่งเธอได้เดินห่างออกไปมากพอควรแล้ว โดยเดินเข้าไปตรงถนนข้างธนาคารออมสิน(เดี๋ยวนี้ก็ยังมองเห็นมียู่)

มองเห็นหลังเธอไว ๆ แต่ห่างไปมากแล้วจึงรีบจำอ้อว เพราะเธอจวนจะลับโค้งถนนแล้ว เดี่ยวจะลัดสายตามหาไม่เจอ พวกเราจึงต้องรีบวิ่งเดินวิ่งเพิ่ม

ฝ่ายสาวกระโปรงแดง เธอเดินไปก็เหลียวหลังระแวงระวังพวกเราไปด้วยเหมือนกวางระวังไฟร ก็เลยทำให้เกิดปัญหาใหม่ขึ้นมาได้อย่างไม่คาดคิด เพราะอีตรงหัวโค้งถนนฝั่งขวามือนั้นแหละมีร้านค้าแฟเครื่องดื่ม และมีวัยรุ่นจับกลุ่มกันอยู่ห้าหกคน ก็คงจะมาดักมองสาว ๆ เช่นกันกระมัง

คงมีบางคนมองเห็นสาวกระโปรงแดงเดินเข้าซอยด้วยอาการพิศสังเกตุเหมือนหนีใครมา ก็มองต่อเลยมาพบกับพวกเราเข้า จึงคงสรุปได้ว่าเป็นอะไร

พอดีจังหวะนั้น เรากำลังจะเดินมาถึงกลุ่มพวกมันพอดี จะถอยหนีกลับก็ดูไม่เหมาะ สมัยนั้นจึกโก้ประจำซอย(เจ้าที่ – หมาหวงถิ่น) ชอบแสดงอิทธิพลคุมซอยชนิด “เขตของข้าใครอย่าแหยม” เสียด้วย

และมักมีเรื่องมีราวกันบ่อยครั้งมาก เลือดตกยางออกถือเป็นเรื่องจืดจืด บ่อยครั้งก็ถึงตายเลยเชียว ซอยแถววัดพระยาไกร ถนนตกถิ่นเก่าที่เราเคยอยู่พักอาศัยก็ยังสามารถได้ข่าวบ่อย ๆ

บางคนก็เป็นเพื่อนของเพื่อนที่เรียนวัดสุทธิดูด้วยกัน(ไอ้สมบัติ, ไอ้ปัทม, ไอ้เสริฐ) มันก็ไปบอกกันเอาไว้ ขณะที่เดินเข้าซอยไป

ด้วยกัน เจอเพื่อน ๆ ของมันที่ไม่ได้เรียนแล้วจับกลุ่มกันอยู่ มันก็หยุดทักทายเพื่อนเก่าบางคนในกลุ่ม ลงท้ายมันก็ฝากความปลอดภัยไว้ว่า

“เฮ้ยเล็ก นี่เพื่อนกูเรียนอยู่ที่วัดสุทธิด้วยกัน ขอนะเว้ย”

นายเล็กก็หันมามองยิ้มให้ด้วยน้ำใจไมตรี เราก็ยิ้มตอบไปตามมารยาท จากนั้นมาเราก็ยิ้มให้กันอย่างมีไมตรีทุกครั้งที่พบเจอ บางครั้งก็ทักทายกันนิดหน่อย เรื่องจิกโก้อันธพาลคุมชอยอย่างนี้จึงยังไม่เคยมีปัญหากับเรา

การมีมนุษยสัมพันธ์อันเหมาะสมก็มีส่วนช่วยได้มาก(เด็ก ๆ ก็ควรจำไว้ด้วยนะครับ)

ถ้ารัฐบาลดีมีคุณธรรมและคุณภาพ ปัญหาภัย ๆ กระจอกแบบนี้คงจะเล็ดลอดมิได้น้อยมาก สมัยนั้นมันก็เป็นยุคเผด็จการเรื่องอำนาจเสียด้วย ความซวยก็จึงต้องตกเป็นของประชาชนเป็นธรรมดา

เรือดี้ดีไม่เอามาขี่ข้าม
ไปเอาเรือร่วน้ำมาขี่
อยากจะได้รัฐบาลที่ดี
ได้แต่คนอัปยศขึ้นมาเป็น

(ผลงานอภิปรายในรัฐสภาของท่าน บุญชู โรจนเสถียร)

“ไอ้ปิง เอายังไงดีวะ?” ไอ้ฮ้อยถามด้วยอาการไม่แน่ใจ

“ไอ้ฮ้อย อย่าไปมองหน้ามันนะ ทำเป็นเดินเฉย ๆ ไปเรื่อย ๆ”

เราแอบกระซิบบอก

แต่อาการระแวงของพวกเรากงเพิ่มพิรุณให้กับพวกมันด้วยเป็นแน่ เพราะเมื่อสองเราเดินผ่านไปไต้สี่สิบกว่าเมตรเกิดสังหรณ์ใจ เราจึงหันกลับไปดู ก็เห็นพวกมันทั้งกลุ่มกำลังเดินตามหลังเรามา

“ไอ้ฮ้อย” เรากระซิบ “พวกมันเดินตามมาแล้ววะ”

“เอาไงดีวะ?” ไอ้ฮ้อยก็หน้าตาตื่นเล็กล็กพอ ๆ กับเรานะแหละ ก็คนไม่เคยมีประสบการณ์อย่างนี้นี่นา.....เราจึงกระซิบบอก

“เดินเร็วขึ้น” พวกเราพร้อมใจกันสาวเท้าก้าวฉับ ๆ ๆ ๆ เพื่อให้พ้นนาทีกฤติ

พอดีไอ้ฮ้อยหันกลับไปมองสังเกตการณ์ แล้วมันก็พุดระรัว

“พวกมันเดินเร็วขึ้นเหมือนกัน คงตามเราแน่เลย วิ่งเลยสิมัย”

เราจึงหันไปดูแว็บหนึ่งเพื่อความชัดเจน เห็นมันจ้ำอ้าวมาพร้อมอาวุธในมือ(ไม้, เหล็ก)

ตอนนั้นพวกเราเดินเข้าใกล้จะถึงตลาดสดชุมชนยามเย็นแล้ว เพราะเริ่มเห็นผู้คนเดินขวักไขว่มากขึ้น แต่ดูสีหน้าอาการพวกมันแล้ว ‘เอาจริงแน!’ เราจึงจับมือมันกระตุกดังพร้อมกับบอกว่า

“โอเค” แล้วพวกเราก็ใส่ ‘เกียร์หมา’ พุ่งทะยานออกไปข้างหน้า
อย่างไม่คิดชีวิต

วิ่งไปได้แปปเดียวก็ผ่านศาลเจ้าพ่อเสือ และตลาดสดยามเย็น
ผู้คนที่กำลังพลุกพล่านต่างแตกตื่นชะงักหันมองมาเป็นตาเดียวกัน

พวกเราก็วิ่งแหวกผ่านฝูงชนอย่างไม่คิดชีวิต ไม่มีเวลาแม้จะ
เหลียวหลังระวังซ้ายขวาด้วยซ้ำ พุ่งทะยานไปข้างหน้าเพื่อให้
พื้นสบาทาและของแข็งของมีคมก็เสงบรมสมใจนี้กนวลน้อง
กระโปรงแดงเร็ววาววาว.....

แม้จะรู้สึกว่องไวทั้งนี้ก็ยังต้องฝืนวิ่งต่อไป วิ่ง ๆ ๆ
 ๆ ๆวิ่งเท่านั้นที่จะทำให้ชีวิตอยู่รอด

กระทั้งผ่านมาได้ไกลโข ปลอดภัยค่อนข้างแน่นแล้ว และถ้า
หากยังขึ้นวิ่งต่อไปคงต้องลืมหาดใจไป(ก่อนจะเจอต่อนไม้ท่อน
เหล็ก)แน่

จึงพร้อมใจกันหยุดวิ่งและมองกลับหลังหันทันที ปรากฏว่าไร้
วีแววพวกพาลชน จึงได้เอามือกุมท้องเพราะจุก(ไม่ค่อยได้ออกกำลัง
กาย และนาน ๆ วิ่งทีก็มักจะเป็นอย่างนี้ทุกคนแหละ) แล้วก็ก้มตัว
ลงนั่งยอง ๆ ข้างฟุตบาทอย่างหมดแรงข้าวต้มจริง ๆ หากพวกพาลชน
โผล่ตามออกมาเอาตอนนี้เห็นทีจอดป้ายแน่

เกิดมาก็เพิ่งเคยพบเจอนี้แหละ มนุษย์อะไรจะชั่วร้ายได้ยิ่งกว่า
สัตว์เดรัจฉาน ไม่น่าเชื่อเลยจริง ๆ เรื่องแค่นี้ก็รู้มจะฆ่าจะแกงกันให้ได้
คนต่างจากสัตว์ได้ก็เพราะปัญญา คนที่เที่ยวทำร้ายคน
อื่นได้จนเป็นเรื่องธรรมดา นี่มัน **หมาหรือคน**

ในที่สุดพวกเราก็ต้องคว้าน้ำเหลวไปอย่างน่าเสียดายจาก
สถานการณ์อันเลวร้ายที่ไม่คาดคิด มัวแต่เหินห่างหลังเป็นกวางระว้าง
ภัย จนกระทั่งลืมสังเกตไปว่าสาวกระโปรงแดงเดินไปแห่งใดเสียฉิบสั

อีกสามวันต่อมา ไอ้ฮ้อยก็เกิดกระสันอยากจะไปรับประทาน
บาตาเขาอีก(มั้ง) ริมารบเร้าชวนเราให้ไปสำรวจบ้านสาวกระโปรง
แดงรอบสองกันใหม่ ทั้ง ๆ ที่ก็ใกล้จะสอบเอ็นทรานซ์เต็มทีแล้ว

“เฮ้ย...เอ็นท์เสร็จก่อนสิวะ” เราก็ขอผัดผ่อนแต่มันก็คันร้อน
ใจ อ้างว่า

“ถ้ายังไม่รู้ที่อยู่เขาก็ไม่มีอารมณ์จะอ่านหนังสือเลยวะ ขอร้อง
เถอะวะ”

“อ้อ ต้องได้แตกตื่นเขาก่อนไซ้มะ ไอ้ห่า” เราอดแตกคันมัน
ไม่ได้ เกือบเจ็ดคืออยู่แล้วยังไม่เข็ดอีก เข้าทำนอง ‘**สัญชาตคางคกยาง
หัวไม่ตกไม่รู้สีก**’ แต่ในที่สุดก็ต้องจำใจไปตามคำชักชวน ้วยรุ่นนั้น
เพื่อนมักมีอิทธิพลค่อนข้างมากเสมอ

คราวนี้ เพื่อความปลอดภัยพวกเราเลือกเข้าทางใหม่ คือเดิน
ย้อนจากทางที่เราวิ่งหนีออกมานั้นแหละ หากเข้าทางเดิมอาจถูกหมา
หมู่ไล่กัดเอาได้ และเลือกเอาเวลาช่วงเช้าคือตั้งแต่ 07.00 น. เพราะ
คาดการณ์ว่าพวกพาลชนมักชอบเที่ยวเตร่ดึกคืนและตื่นสายเสมอ

เดินวนกลับไปกลับมาอยู่หลายตรลบก็พบข้อสรุปร่วมกันว่า
“เราว่าน่าจะเป็นบ้านหลังนี้แน่ๆ เลย” ไอ้อ้อยคะเน “นายว่ามะ?”

“เพราะอะไรวะ?” เราสงกะสัยในข้อสรุปของมัน

“ก็เพราะดูจากหน้าตาทำทางผิวพรรณและเชื้อ-สกุลแล้วต้อง
เป็นลูกผู้ดีมีสกุลรสนชาติแน่นอน หน้าไทยๆ ด้วย บ้านนี้ก็ดูเป็นบ้าน
แบบผู้ดีเก่าเสียด้วย ละแวกใกล้เคียงก็ไม่มีบ้านแบบนี้อีกเลยวะ”

ก็น่าจะใช่ เพราะบ้านหลังนี้เป็นตึกใหญ่โตเก่าแก่ สร้างอยู่
กลางสวนขนาด 2-3 ไร่ มีต้นไม้สูงใหญ่เก่าแก่ร่มครึ้มมาก ต้นไม้
หนาที่บดบังกระทั่งมองเข้าไปแทบไม่เห็นตัวบ้าน

ส่วนรั้วก็เป็นแนวกำแพงหนาที่บดบังทิวทัศน์ ส่วนขอบบนสุด
ของกำแพงแนวรั้วก็ยังทำหลังคาจั่วประดับเพิ่มความมีสง่าราศีอีก
ต่างหาก ผู้ที่มีคฤหาสน์ในพื้นที่ขนาดใหญ่ใจกลางกรุงอย่างนี้
สามัญชนธรรมดาทำได้ยาก

“ถ้าแน่ใจก็จอดที่อยู่เอาไว้เลยดิ แล้วทดลองส่งจดหมายวัดดวง
ลองดูเอานะ”

หลังรับประทานอาหารเที่ยงที่ทำพระจันทร์(ไปแอบดู
 ธรรมชาติเพื่อเติมพลังใจ) ก็ต้องแยกย้ายกันกลับบ้านเพื่ออ่าน
 หนังสือเตรียมเอ็นท์ เพราะระยะนี้ก็จวนจะสอบเต็มทีแล้ววว.....

7. ไอ้โง่

ข้าแต่พระพรหมณ์
 เมื่อจะส่งให้ข้ามาเกิดแล้ว
 โยต้องเอา ‘สมองหมาปัญญาควาย’
 มายัดเยียดให้กับข้าด้วย

วันสอบเอ็นท์ทรานซ์ 2514 วันนี้ถือเป็นวัน “เอ็นท์สะท้าน”
 ของเราอย่างแท้จริงเราได้ตึกของคณะแพทยจุฬาฯเป็นสถานที่สอบ
 ก็ไปสอบเล่น ๆ อย่างนั้นเอง เพราะจริง ๆ แล้วก็ไม่มีอะไรใน
 กระโหลกศีรษะที่ควรค่าแก่การขึ้นสนามแข่งขันเลยแหละครับ เมื่อ
 มีโอกาาก็เลยจำเป็นต้องขึ้นไปฟาดฟันไปตามหน้าที่

จะตำหนิตนเองนักก็คงไม่ยุติธรรม(ถ้าคิดจากความเป็นผู้ใหญ่ในวัยและวันนี้) เพราะในเรื่องการศึกษา เราอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ไม่เอื้ออำนวย และถูกบ่มสอนดูแลแก้ไขไม่ถูกวิธีมาตั้งแต่เด็ก ๆ แล้ว

สิ่งแวดล้อมที่ไม่เหมาะสมก็ได้แก่ เป็นลูกคน(สุดท้อง)ที่แปด เกิดในขณะแม่กำลังเจ็บป่วยและอายุจนจะห้าสิบปี ในยามที่พ่อแม่สูงวัยเกินความเหมาะสมไปมากแล้ว การบำรุงครรภ์ฝากครรภ์ก็ไม่มี แม่และพี่ ๆ เล่าว่าเราเป็นลูกหลง และลูกหลุด คลอดออกมาตัวเล็กมาก น้ำหนักต่ำกว่ามาตรฐานเยอะ ถ้าเป็นสมัยนี้ก็ต้องเข้าเตาอบ..เอ๊ยตู้อบหลายวันแน่ๆ.....

ด้วยในสมัย(ก่อนปี 2500) นั้นการคุมกำเนิดยังไม่แพร่หลาย การบำรุงบุตรในครรภ์อย่างถูกวิธีก็ยังไม่ประสีประสาในหมู่ประชากรที่อ่อนด้อยทางการศึกษาและคุณภาพชีวิต

พ่อแม่ที่มีลูกเจ็ดถึงสิบคนนั้นยังถือเป็นเรื่องปกติ เตี่ย – แม่เรานั้น ภาษาไทยอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ พี่น้อง7-8คน ส่วนใหญ่ก็จบแค่ ป.4 ภาคบังคับ เราจึงไม่มีใครจะเป็นหลักในการควบคุม กำกับสอน-อธิบายให้เราได้ศึกษาเล่าเรียนอย่างถูกวิธีและเหมาะสม สม่่าเสมอพอควรได้เลย

กลับมาจากโรงเรียนก็เล่นมันลูกเดียว การบ้านมีหรือไม่มี
ทำหรือไม่ทำ ไม่มีใครสนใจไต่ถาม ทำการบ้านติดขัดก็พึ่งใคร
ไม่ได้ พี่ชายเคยสอนเพียงครั้งเดียว จำได้เลยว่าเป็นวิชาคณิตศาสตร์
ขณะนั้นเราอยู่ ป.3 พี่คงจะ ม.3(เทียบกับปัจจุบันก็คือ ป.6 หรือ ม.1)
ประสาเด็กสอนเด็กมันจะไปรู้เทคนิคการสอนได้ดีสักเพียงใด

สุดท้ายก็ถูกแต่พี่ชายเขาตำหนิ ต่อว่า
อารมณ์เสียใส่เราตลอด

“แค่นี้ก็ 모르เรื่อง ไอ้โง่เอ๊ย” บ้าง

“แค่นี้ก็คิดไม่ออก ไอ้เซ่อ”

“ไอ้ห่า โง่ยังงี้ต้องให้ไปเลี้ยงควายแขก

เหมือน**ไอ้**ไป” สารพัดจะซัดใส่เรา

ไอ้ ก็คือชาวแขกอพยพจน ๆ ที่มารับจ้างเลี้ยงควายให้แขก
ดอกดิน ที่เป็นแขกปาตานฐานะดีในอำเภอศีขรภูมิ ส่วนไอ้ก็มันจะ
โง่จริงหรือเปล่า อันนี้เราก็ไม่ทราบ ไม่มีใครเคยเห็นใบสุทธิหรือ
ใบรับรองผลการเรียนของมันเสียด้วยนะนา

แม่ซึ่งนั่งอยู่ใกล้ ๆ ก็ได้ช่วยปรามเตือนให้สติพี่ชายไปว่า

“ค่อย ๆ สอนน้องสิลูก พูดแต่คำดี ๆ อย่าเอาแต่เ็ดแต่ว่าให้
น้องแบบนี้”

เท่านั้นแหละ เราก็น้ำตาไหลหยดแม่ะ ๆ ล้อออยขึ้นมาทันที ก็
เต็มกลืนเต็มกลืนเหลืออดเหลือทนแล้วเหมือนกันแหละวะ

“ไม่ยากสอนแล้ว เปื่อ!” เฮียกั้ง(พี 7)มันก็คงเปื่อสุด ๆ ของ
มันด้วยละมั้ง เลยลุกสะบัดก้นเดินหนีจากไปเอาคือ ๆ มันก็เซ็ง เราก็
ซึม แม่ก็เหวอ.....

การสอนคณิตศาสตร์มันไม่ใช่เรื่องง่าย ไม่ใช่เรื่องที่ใคร ๆ ก็ทำ
ได้ มันต้องใช้ทั้งศาสตร์และศิลป์ ขนาดจบดอกเตอร์มาก็ยังสอน
ไม่ได้ความตั้งเยอะแยะ ไปสำรวจดูได้ในทุกมหาวิทยาลัย และมี
เกือบทุกคณะชนิดที่นิสิตนักศึกษาบ่นอุบ่สายหน้ากันทั้งนั้น จนถึง
เป็นเรื่องปกติไปแล้ว

ที่จริงแล้วควรจะมีการประเมินผลการสอนของท่านปรมาจารย์
เหล่านี้บ้างก็จะดีหรอก จะได้เกิดการตระหนักและปรับปรุงพัฒนา
เพื่อเพิ่มคุณภาพทางการสอนให้ได้เกณฑ์มาตรฐาน นี่รู้สึกไม่เห็นได้
ยินเข้าหูเท่าที่ควรเลย(แต่ถ้ามีพอเพียงก็ขออภัยนะครับ)

เพราะอาจารย์ที่อาวุโสมาก ๆ แล้ว ก็ยังสอนเด็กทั้งห้องให้ไม่รู้
เรื่องได้เหมือนเดิม อาจารย์ตามมหาวิทยาลัยจึงกลายเป็นอภิสิทธิ์ชน
ที่ไม่ค่อยมีฝ่ายใดกล้าไปว่ากล่าวตักเตือนชี้แนะหรือวิพากวิจารณ์
คล้ายกับว่า

“กูจะสอนอะไรยังไงก็เรื่องของกู”

ส่วนนิสิตนักศึกษาจำนวนมากที่ไม่เข้าใจพากันบ่นอีก ท่านก็
คงจะนึกตอบในใจ

“เรื่องของมึง”

แต่ความไม่คุ้มค่า กับเงินเดือนอันมากมายที่ต้องจ่ายให้ท่านไป
ละ จะว่าอย่างไร ในสังคมไทยก็ยังไม่เคยเห็นฝ่ายไหนกล้าเข้าไป
ตะมาตั้งแต่ดึกดำบรรพ์แล้ว แต่กับครุระดับประถมและระดับ
มัธยมศึกษาละจึ่มใส่ตีนัก อาทิเช่น

ต้องมีแผนการสอน ต้องพัฒนาแผนการสอน ต้องบันทึกหลัง
แผนฯ ต้องมีการวิจัยฯ ต้องรู้จักเด็กเป็นรายบุคคล ฯลฯ สรุปแล้วผล
ที่ได้กลับมา เด็กกลับโง่ยิ่งกว่าเดิม เด็กขึ้นชั้นมัธยมฯแล้วยังอ่าน
หนังสือไม่ค่อยได้ เขียนไม่ค่อยถูกเยอะเยอะ เชื้อไหมล่ะ ? กระทั่งมี
ครูหลายคนบ่นเอาไว้ว่า

“เกิดปัญหาอะไรในสังคมก็ถล่มใส่แต่พวกเรา จี้ไม่หยดตดไม่
ออกก็รุมตอกแต่พวกครู แม่่งส์”

“ทีกับแพทย์ทหาร ตำรวจ อัยการ ผู้พิพากษา มหาดไทย ไม่
เห็นมีหมาตัวไหนจะกล้าไปเห่าหรือกัดชักกะที..แม่งเฮ้ย”

จะบอกให้ชัดไปเลยก็ได้ว่าเบื้องลึกแห่งความพิกลพิกาลอันเป็น
ปัญหาสาเหตุของสังคมเราส่วนหนึ่งที่สำคัญก็มาจากคนกลุ่มนี้

(รวมทั้งรัฐบาล และนักการเมืองทุกระดับ)นี้แหละ ลองเปิดโอกาสให้วิเคราะห์เจาะลึกและเปิดโปงอย่างอิสระเสรีดูสิ บานเบอะแน!

ถ้าวการขุดคุ้ยเปิดโปงก็ต้องมีมาตรการเล่ห์กลต่าง ๆ มากดดันปิดกั้นปิดหูปิดตาประชาชน สื่อต่าง ๆ ก็ต้องพยายามกำกับควบคุมอย่างเข้มงวด

เจอ ไอทีวี ASTV เปิดโปงแฉธาตุแท้กลโกง ก็หาทางจะปิดเขาอีก ปิดเขาไม่ได้ก็คืนพร่าน ๆ ไปสิ ทูเรศ!

พวกนี้แหละที่เป็นปัญหาแห่งต้นตอรากเหง้าของความอ่อนด้อยของสังคมและประเทศชาติ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอิทธิพลมืดหรือคดโกงคอร์รัปชันในหลากหลายรูปแบบ

พวกครูเรานั้นเป็นสถาบันด้อยพลัง นับตั้งแต่หัวแถวลงมาเลย ถูกกลไกรัฐควบคุมให้อยู่กับผลประโยชน์อันจำกัดมาโดยตลอด หาเบี้ยใบ้รายทางทุจริตโกงกินได้ยาก(ยกเว้นผู้บริหาร)

ภาพรวมของครูจึงดูสมถะยากจนกระจอกกว่าข้าราชการในทุกสายงานอาชีพ ทำให้ผู้คนส่วนใหญ่ที่อยากมีฐานะดีจึงไม่อยากให้ลูกหลานเรียนครู(แต่งเรื่องนี้ประมาณปี 2540)

เพราะฉะนั้น ผลจากการเอ็นทรานซ์มันจึงกลายเป็นเครื่องแบ่งฐานะแห่งประเภทอาชีพของสังคมไปอย่างน่าอนาถใจ

เพราะตามหลักของการบริหารบุคคลที่มีวิสัยทัศน์และเป็นธรรมาภิบาลจะต้องจัดบุคลากรที่ชาญฉลาดให้กระจายไปอยู่ในทุกสาขาอาชีพ ทั้งนี้เพื่อให้บุคคลเหล่านี้ได้ใช้ความรู้ความสามารถและความฉลาดไปพัฒนาในทุก ๆ ซีกส่วนของสังคมให้เจริญเข้มแข็งทัดเทียมกัน สังคมนั้นถึงจะเจริญเติบโตก้าวหน้าอย่างถูกต้องเหมาะสมเข้มแข็งและยั่งยืน

ทุกสังคมย่อมต้องการความสมดุลของทุกซีกส่วนในสังคม เมื่อใดที่ขาข้างขวาแข็งแรงมาก แต่ขาซ้ายอ่อนแอ เวลาเดินไปมันจะเป๋ เราไม่ต้องการขาขวาที่แข็งแรงมากเกินไป แต่ควรช่วยให้ขาซ้ายแข็งแรงขึ้นอย่างทัดเทียม และเราก็ไม่ต้องการให้ส่วนสมอง หัวใจ ดีเกินไป ในขณะที่ส่วนอื่น ๆ ของร่างกายอ่อนเปลี้ยจนพิกัดพิการเช่นกัน

สังคมหรือประเทศชาติก็เหมือนกับร่างกายของคนเรา เราทุกคนก็ย่อมอยากให้ร่างกายทุกส่วนมีสุขภาพที่สมบูรณ์แข็งแรง ทำหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และก่อผลประโยชน์โดยรวมกลับสู่ร่างกาย

การบริหารจัดการบุคลากรภายในประเทศนี้เห็นแก่ตัวที่ผิดพลาดฝังรากลึกมานานจากอดีต ส่งผลให้สังคมบางอาชีพ มองคนในสังคมต่างอาชีพอย่างดูถูกเหยียดหยันกันอยู่ในที่มาตลอด ใช้

คะแนนสูงต่ำของเอ็นทรานซ์เป็นเครื่องชี้วัดและกดหัวผู้อื่นในเวลาเดียวกันได้อย่างชัดเจน

มีผู้ปกครองนักเรียนท่านหนึ่งเป็นเจ้าของร้านนาฬิกา-แว่นตา การศึกษาน่าจะไม่เกิน ม.ปลายท่านได้พูดถึงครู(เกี่ยวกับการแนะนำเลือกคณะ)ที่ตรงตามความเป็นจริง แต่เจ็บปวดไปถึงก้นเลยแหละ

“ไปเชื่ออะไรครู พวกครูก็มีแต่คนโง่ ๆ นะแหละ” หรือ

“มีแต่คนโง่ ๆ นั้นแหละที่สมัครไปเรียนทางครู”

“มีแต่พวกไอ้โง่ ๆ แหละที่มาเป็นครู”

เป็นส่วนหนึ่งของความเป็นจริงที่น่าเจ็บปวด หรือใครจะเถียงเมื่อระบบมันเฮงซวยห่วยแตกและเป็นจริงอย่างนี้มาตั้งนานแล้ว แม้จะพอแก้ตัวอ้อมแอ้มได้ว่า

“ก็ไม่จริงไปทั้งหมดหรอก เพราะลูกครูเอ็นท์ติดแพทย์ วิศว สถาปัตย์ เกษตร บัญชี จุฬา ธรรมศาสตร์ เกษตรศาสตร์ มหิดล ขอนแก่น เชียงใหม่ก็มีอยู่ไม่น้อยเลยนะ”

แต่มันก็ยังเป็นส่วนน้อยนิดจริง ๆ แต่นี่เขาพูดโดยภาพรวมนะท่าน จินไปตอบโต้ด้วยเงื่อนไขโง่ ๆ อย่างนี้ ก็อาจจะถูกเขาตอกใส่หน้าเพิ่มเข้าอีกหรอก

“พูด(โง่ ๆ)เหมือนครูจ้ะเลยนะ”

จะหน้าแตกและแหกจนหมอไม่รับเย็บนะจะบอกให้ แอน
ตาซิลก็ไม่จ่ายอีกต่างหาก

ในที่สุด ผู้ที่สอบเอ็นท์ได้คะแนนสูงสุดก็จะเลือกเข้าแต่ละคณะ
และอาชีพที่มีเส้นทางและโอกาสจะทำเงินกอบโกยได้สูงสุดเป็น
หลักเช่น แพทย์ วิศวฯ ทัศนฯ เกษฯ สถาปัตย์ บัญชี
นิติศาสตร์(ผู้พิพากษา, อัยการ) ตำรวจ ทหาร ชั้นสัญญาบัตร เด็ก
เก่ง ๆ แห่ไปสอบกันเพียบ

ก็ผมเป็นक्रमานานร่วมสามสิบปีนี่นา เห็นอยู่ตำตาโทนโท่ทุกปี

ระดับค่อยลงมาแต่อยากรวดเร็วและรวดเร็ว ก็ต้องเลือกแข่งขัน
สอบเข้าไปเรียน ป่าไม้ สุลกากร วิศวกรรมชลประทาน วิศวกรรม
รถไฟ หรือเลือกเข้าทำงานในหน่วยงานตรวจคนเข้าเมือง(ส.
ต.ม.)เป็นต้น

ผลจากการสรุปปัญหาการทุจริตคอร์รัปชันของเมืองไทย บาง
หน่วยงานอย่างเช่น ตำรวจ สุลกากร กรมที่ดิน-ป่าไม้ สรรพากร
อุตสาหกรรม คมนาคม ฯ จึงมักจะอยู่ในอันดับต้น ๆ ขององค์กร
เสมอ ลองไปสำรวจตรวจสอบดูดิ

หันไปมองที่ฐานะส่วนตัวของข้าราชการแต่ละสาขา
ประกอบด้วยก็ได้ พวกสาขาอาชีพยอคนิยมเหล่านี้เขากินคืออยู่ดีมี

ฐานะทรัพย์สินมั่งคั่งกันทั้งนั้น ทั้ง ๆ ที่เป็นข้าราชการระดับเดียวกัน
เงินเดือนก็พอ ๆ กัน

พอมองมายังครูที่มีอยู่ทั่วประเทศ กลับเป็นกลุ่มอาชีพที่มัก
อุดมไปด้วยปัญหาหนี้สินอันหนักแน่น ภาระทั้งรัฐต้องยื่นมือเข้ามา
เยียวยาแก้ไขช่วยเหลือครั้งแล้วครั้งเล่าอย่างน่าสมเพช

นักการเมืองน้ำเน่าก็ถือโอกาสเอาเงินงบประมาณมาโปรย
หว่านหาเสียงกับครูได้อีกต่างหากทั้ง ๆ ที่รู้ว่า **ไม่คุ้มค่าอย่างยิ่ง**
ที่น่าเศร้าก็คือ ครูจำนวนหนึ่งก็ดำรงชีวิตอย่างไม่
ฉลาดขาดคุณธรรมสมควรกับที่ผู้คนเขาได้มาประณามหยาม
เหยียดนั่นแหละ ชอบมั่วสุมในอบายมุข และรสนิยมสูงเกิน
ตัว ไม่รู้จักประมาณตน

แต่ในสังคมครู ก็ยังมีครูอีกหลายแบบหลายคุณภาพ ผู้วิจารณ์
ที่ฉลาดก็ต้องรู้จักแยกแยะ ไปติชมครอบคลุมเหมาเอาหมดมันก็ไม่
ยุติธรรม แต่ภาพรวมอย่างที่เขาว่าก็น่าคิดเช่นกัน

ส่วนนักการเมืองของไทยเองก็ชอบแย่งกันจะไปอยู่แต่กับ
กระทรวงเงินกระทรวงทอง**กระทรวงเกรดเอ****กันทั้งนั้น.....**
ถึงฤดูเลือกตั้ง หรือปรับคณะรัฐมนตรีที่คอยดูชมเอาเถิด เกมส์แย่ง
ขามข้าวจนจะกัดกันตาย ถึงขนาดที่**เบื่องบน**ยังทรงเคยตรัสเตือนไป
หลายครั้งแล้วในเรื่อง ‘ความซื่อสัตย์สุจริต’

นักการเมืองในบ้านเราส่วนใหญ่ มุ่งมองแต่ผลประโยชน์ที่จะได้เป็นหลัก แต่ไม่มองดูที่ความรู้ความสามารถแห่งสติปัญญาของตนเอง ความรู้พื้นฐานที่จะไปบริหารในกระทรวงที่จะไปแก่งแย่งกับเขานะ มีขนาดไหน บางรายที่พบ

‘มีน้อยกว่าปีมดซะอีก’ ไม่เชื่อก็ไปตามหน่วยงานที่ป้องกันและต่อต้านการคอร์รัปชันดูซิ

บางรายก็แสดงออกมาอย่างไม่อายเลยว่า กระทรวงใดก็ได้ขอให้แต่ได้ร่วมเป็นคณะรัฐมนตรีก่อนเถอะ อะไรจะเก่งกาจ ‘แสนรู้’ ป่านนั้น ถ้าแสนรู้จริงเมืองไทยเจริญไปกว่าญี่ปุ่น-เกาหลีเร็วว.....

เอาเข้าจริง ๆ ก็คอยตั้งท่าแต่จะไปแอบทุจริตกินเปอร์เซ็นต์จากการบริหารเงินงบประมาณเป็นหลัก ปากก็อ้างว่าจะมาควบคุมดูแลแต่ด้านนโยบาย ส่วนรายละเอียดเป็นเรื่องของข้าราชการประจำ ว่าไปโน่น สมกับที่ **อ.ธีรยุทธ บุญมี** ให้ฉายารัฐบาลสมัคร สุนทรเวช ไว้ว่า

“รัฐบาล ช.ค.ม. คือ ชั่วครองเมือง”

ป่านนั้นก็ยังหน้าด้านหน้ามีนอยู่ต่อไปได้อย่างหน้าตาเฉย....รู้ยางอายและอย่างหนาจริง ๆ

อยากให้คนดีครองแผ่นดิน ก็เจอแต่กังฉินครองเมือง

อยากได้ธรรมะครองปฐพี ก็เจอแต่อัปรีศครองประเทศ

**แต่เรื่องความโง่ของเรายังไม่จบ ก็ต้องขอชะแว็บหลบเข้า
เรื่องเดิมซะ.....**

เพราะไอ้เราก็โง่พอหรือนะแหละ พื้นฐานความรู้เดิมไม่มีพอ มา
สอนทำการบ้านอธิบายความรู้เรื่องปัจจุบัน มันก็ต่อไม่ติดเป็น
ธรรมดา เด็ก ๆ อย่าง**เฮียงา**(พี่ชาย)มันจะไปรู้ได้อย่างไร

เมื่อเราได้มาเป็นครูเราถึงได้รู้และเข้าใจในปัญหาของตนเอง
ยามเยาว์วัย ส่วนพี่ชายด้วยความที่ยังเด็กมันก็ใจร้อนไปตามประสา
เพราะสอนไม่ได้อย่างใจสักที ชักเบื้อชักเอื่อม อารมณ์เริ่มเสียมันก็
เลยตวาดว่ากเอาบ้างเป็นธรรมดา

ถ้าจะตำหนิ ก็ต้องตำหนิที่ท่าน **‘พรหมเทพ’** นี่แหละ เมื่อจะ
ส่งให้ข้าพเจ้ามาเกิดแล้วไยต้องเอา **‘สมองหมาปัญญาควาย’** มาyard
เยียดให้กับข้าพเจ้าด้วย อันนี้เราขอประท้วงอย่างแรง ขอสมองอย่าง
ท่าน**นายกทักษิณ**บวกกับท่าน**ธีรยุทธ บุญมี**บ้างไม่ได้เชียวหรือขอรับ

(ท่าน**ธีรยุทธ**นี้ สอบจบ ม.ศ. 5 จาก สวนกุหลาบได้ที่ 1
ของประเทศไทย เมื่อราวปี 2510 มั้ง และสอบเข้าคณะ
วิศวกรรมศาสตร์ จุฬาฯ ได้อันดับที่ 1 อีกเช่นกัน)

ต้นเดือนเมษายน การสอบเอ็นทร้านซ์ของเราก็ได้ผ่านไปอย่าง
ไร้ซึ่งความหวัง ก็จะทำให้มีความหวังได้ไง วิชาภาษาอังกฤษก็ไม่เอา
ไหน คณิตศาสตร์สุนัขก็ไม่รับประทาน ให้สอบอีกก็สิบชาติก็ไม่

รอดหรอก รู้ตัวของตัวเองดี แค่สอบจบชั้น ม.ศ. 5 ตอนนี้มี
ปัญญาสอบผ่านได้หรือเปล่าก็ยังถูกผีหลุกคนอยู่เลย ปัดโช๊ะเอ๊ย!

เพื่อนรักสมัยม.ศ. 4-5

8. น้ำตาควาย

ธรรมชาติอย่างหนึ่งที่มักติดมากับคนโง่

คือ ‘ความเกียจคร้าน’

ขาดความรับผิดชอบ ขาดความประณีตทู่แท้ในหน้าที่

8 พฤษภาคม 2514

ก็มาถึงซึ่ง**วันพืักษษา** ไม่ใช่ของท่านยะโฮวา แต่เป็นของ
กระทรวงศึกษาธิการจะประกาศผลสอบ ม.ศ. 5 (ทั่วประเทศ) สมัย
นั้นมีการประกาศผลทางวิทยุด้วยนะ(สื่อบอกให้....) เรารอฟังอยู่ที่
บ้านพักชอยเกษมสุวรรณ(สุขุมวิท 50) อย่างใจจดจ่อ ใจหายใจคว่า

‘ว่า จะเป็นหนึ่งเดียวของต้นตระกูล **“บัณฑิตพาณิชย์”** ที่
สามารถพิชิต ม.ศ.5 ตามความมุ่งหวังของบรรดาพี่ ๆ ได้อะ
ป่าว.....’

มันอาจจะเป็นเรื่องกระจอกสำหรับคนทั่วไป แต่มันเป็นเรื่อง
ยิ่งใหญ่ของ **‘อาจารย์ธง’** อะ สอบได้ก็มีโอกาสเดินหน้าชก แต่ถ้า
สอบตกก็ต้องเดินหน้าแห้งหน้าม่านกลับบ้านไปขายถั่วถั่วถั่วต้มขนม
กล้วยแขกข้างถนนต่อตามเคยสิครับ มันสนุกและเตะเซ่ที่ไหนล่ะ ที่
สำคัญคือเป็นเดิมพันชีวิตโดยตรงอย่างแท้จริงเลยแหละ

มีบางท่านที่ฉลาดอาจท้วงว่า
 “ก็ในเมื่อรู้ว่ามันสำคัญต่อชีวิตขนาดนั้น แล้วทำไมไม่ตั้งใจ
 เรียนให้ดี ๆ ละ”

ท่านรู้จักและเข้าใจคำว่า ‘เด็ก’ ไหมครับ ? เด็กมิใช่ ‘ผู้ใหญ่
 ย่อส่วน’ นะครับ เด็กมันก็ต้องคิดอย่างเด็ก ถ้าคิดได้อย่างผู้ใหญ่เช่น
 ท่าน ม.ศ. 5 สมัยนั้นคงไม่มีนักเรียนสอบตกกันระนาวมหาศาลบาน
 ตะไทหรอกครับ จริงไหมล่ะ? (บางโรงเรียนสอบตกเกือบยกทั้ง
 โรงเรียนเนอะ)

คนที่เรียนเก่ง ๆ บ่อยครั้งก็นึกไม่ออกหรือกว่าเด็กเรียนอ่อนนะ
 เขาคิดอย่างไร ติดอยู่กับปัญหาอะไร และไม่รู้จะแก้ปัญหามาของตน
 ได้อย่างไร

“ไม่รู้ก็ถามสิ” คนเรียนเก่ง(แต่อาจไม่ฉลาด)บางคนคงอยากจะ
 พูดประโยคอย่างนี้

“กูก็งกับปัญหาของตัวเองจนไม่รู้จะถามอะไรออกไป
 เหมือนกันแหละ ้วย” ผู้เขียนตอบแทนให้ก็ได้ ก็เคยเป็นมาแล้วนี่นา

หรืออาจจะตอบอีกอย่างก็ได้ว่า

กูจะถามพวกมึงไปทำไม๊ ถามไปเดี๋ยวก็น่าจะถูกระดม เพิ่ม
 ขึ้นมาอีกว่า “ถามงั๊”

หรือถ้าถามเขา พอเขาบอกวิธีให้แล้ว เราก็คงทำต่อไม่ได้แล้ว
ก็ต้องถูกเขาคำซ้ำเข้าไปอีก “กูสอนคนหรือสอนควายวะเนี่ย” ก็
ยังซ้ำหนักเจ๊กอีก(ชอกซ้ำ, ซ้ำใน – ภ.จีน)เข้าไปใหญ่

เชื่อไหมว่าคำเจ็บๆ ที่เหน็บจิตเหล่านี้ผมได้รับมาจนจะอ้วก
แฉะวาว.....

“ไอ้พวกคนเก่ง(แต่ไม่ฉลาด) มันก็บอกได้แต่วิธีที่พวกมันคิด
ว่าพอทำได้ แต่พวกมันคงนึกไม่ออกหรอกว่าวิธีที่คนทึบ ๆ อย่าง
พวกเราพอจะทำได้ ควรต้องใช้วิธีการใด”

และธรรมชาติอย่างหนึ่งที่มักติดมากับ ‘คนโง่’ ก็คือ **ความเกียจ
คร้าน มั่งง่าย การขาดความรับผิดชอบ ขาดความประณีตทุ่มเทใน
หน้าที่** (ทำแบบลวก ๆ พอให้เสร็จ ๆ พัน ๆ ไป พอลอกได้ก็ลอกเอา
เลย)

เด็กโง่จึงมักจะใช้วิธีโกหกแก้ตัวมากกว่าจะแก้ไขในเวลาที่ถูก
ซักถามจะเอาเรื่องจากผู้ใหญ่ เลยเป็นเหตุให้ถูกเขาคำทอต่อว่าซ้ำเติม
เข้าไปอีก

“เรื่องแก้ตัวละเก่งนัก ที่อย่างอื่นไม่ยักจะเก่งเหมือนการแก้ตัว
เลยเนาะ” เขาะเย้ยถากถางซ้ำ

“พูดเก่ง แต่ไม่ได้เรื่อง ที่เวลาเรียนไม่เห็นจะเก่งอย่างพูดมั่ง
เลย” ก็หน้าม่านไปเลยอะดิ เรื่องหยั่งใจผมโดนมาจนหมดแล้ว

ๆลๆ

สารพัดแต่ที่ผู้คน เขามักจะสรรหาภาระแตกแแตกดันใส่เรา ให้เสียหน้า อับอาย เจ็บปวด และเก็บกด คนโง่อย่างพวกเรานั้นก็ พุดไม่ออกบอกไม่ถูกและอธิบายให้คนเขาเข้าใจและยอมรับไม่ค่อย จะได้เสียด้วย เพราะ

“ถ้าสามารถคิดสรรค์ข้อคำ ลำดับใจความมาอธิบายให้พวกท่าน ฟังและเข้าใจได้ พวกผมจะมามั่วโง่ทำแพะอะไร พวกผมก็อยาก หลาดเหมือนกันแหละครับ แต่เพราะความสามารถที่จะอธิบายแบบ นั้นมันเป็นวิธีการของคนฉลาดเขาสามารถคิดและทำกัน ได้มากกว่า เข้าใจมั๊ยโว้ย **ไอ้พวกฉลาดแสนรู้**”

‘ กูอยากตะโกนร้องให้ก้องโลกซิบหายส์ ทำยังไงคนเขาจะ เข้าใจ รู้ซึ่งเข้าไปในกันบึ้งหัวใจของพวกคนอย่างกูวะ จะได้รู้จักเห็น ออกเห็นใจกันมั่ง อย่าเหินแสม เหยียบย่ำ ประณามหยามหยัน แดกดันกันนักเลยโว้ย.....แม่งส์เอ๊ย...’

เด็กเหล่านี้ เมื่อถูกคนในครอบครัวกดดัน คาดหวังตั้งเป้าเอา มาก ๆ ก็ต้องเครียดแบบสะสม สะสมเครียด กับ สะสมทรัพย์ มัน

คนละเรื่องกันนะครับ สะสมอมเครียดนี้มันทุกข์ตรมขมขึ้นทรมาน
พิลึก ก็จำเป็นต้องหาทางแก้ไขและผ่อยคลายบ้างเป็นธรรมดา

สุดท้ายมีคนมาแนะนำว่า แบบไหนช่วยแก้ไขบรรเทาปัญหาได้
ง่าย ๆ ก็ทำตามเขาไปหมดแหละ ก็ยากพึ้น ๆ จากความทุกข์ทรมาน
นี้น่า ยาเสพติดกล่อมปราสาทจึงเข้าถึงเด็กกลุ่มเหล่านี้ได้ง่าย

‘ใครลองมาเป็นอย่างพวกเราดูมั่ง จะรู้ซึ่กส์!’

เล่าความโง่ โชว์ความซื่อป้อไปตั้งมากมาย ทั้งหมดก็เพียงจะ
อธิบายให้ทุกท่านทราบว่า ตัวผู้เขียนเองก็เรียนไม่เก่ง(โง่) มาตลอด
กระทั่งเรียนถึงชั้น ม.ศ. 4 – 5 จะให้มาปรับปรุงแก้ไขโดยลำพังเรา
คนเดียวในระยะสั้น ๆ ย่อมเป็นไปได้ (แต่เด็ก I.Q.ดีคงพอทำได้)

ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ ที่มีพื้นฐานแย่มาก ๆ ยังไม่ได้รับ
การปรับปรุงแก้ไข เมื่อต้องมารับของใหม่ก็ย่อมรับไม่ได้ ต่อไม่ติด
อย่างแน่นอนเป็นของธรรมดา

Article, Noun – Pronoun, Verb to be, Do, Have,
Adjective – Adverb, Preposition – Conjunction, Tenseต่าง ๆ
เรื่องพื้นฐาน ง่าย ๆ เหล่านี้เรายังไม่รู้เรื่องไม่เข้าใจเลยจับต้นลั่นปลาย
จับปลายหายต้น ต่อให้ไปเรียนต่อแบบไหนก็ไม่รอด เว้นแต่จะเริ่ม
ปูพื้นฐานใหม่หมดจากครูผู้สอนพิเศษใหม่แบบตัวต่อตัว

คณิตศาสตร์ก็เช่นกันแต่ก็คงสัมฤทธิ์ผลได้น้อยกว่า และยากกว่า (ตามความคิดของผู้เขียน) เว้นแต่จะมีสมองส่วนคิดคำนวณเยอะกว่า กี่ตัวกันไป สิ่งสำคัญก็คือ I.Q. นั้นแหละ

ก็ในเมื่อ I.Q. เรามันคงเข้ามาแต่กำเนิดด้วย เพราะแม่แต่แม่ยังเรียกขานเราอย่างเมตตาว่า **‘ไอ้หางกระทิ’** ส่วนเตี้ยก็เรียกเราว่า **‘ไอ้หัวจี๋เลื่อย’** และบรรดาพี่ๆ ของเราเขาก็ซัดเอาตรง ๆ แบบลื้มเมตตาเห็นใจไปเลย เรียกว่า **‘ไอ้โง่’** (บาใจดีมีขี้ละ)

เรียกขานกันโดยไม่คิด คนที่รับ ‘บาดพิษ’ ก็คือตัวเรา เอาแต่ความสะใจ กดเหยียดเยาะหยันให้เด็กต้องจ้านกับความเจ็บปวดสะเทือนใจ แล้วมีอะไรดีขึ้นมาบ้าง ? **ผู้ใหญ่ยังใช้วิธีที่ผิด ๆ สุขภาพจิตเด็กก็ยิ่งบอบซ้ำ**

เด็ก ๆ ที่ได้รับผลกระทบเหล่านี้จึงมักหนีออกจากบ้าน คบเพื่อนผิด และเลือกทางผิดแล้วยึดเอายาเสพติดกล่อมประสาทเป็นที่พึ่ง

การแก้ปัญหาเด็ก จงอย่าเน้นที่สมอง ต้องเน้นที่จิตใจ

กระบวนการแก้ปัญหา จึงต้อง **เริ่มที่แม่ แก่ที่พ่อ ก่อที่ลูก**
ปลูกที่ครู ดูแลที่สังคม อบรมที่สงฆ์ จึงจะครบบริบูรณ์

เด็กวันนี้คือผู้ใหญ่ในวันหน้า
 ทำที่ท่าก็จะม้ายคล้ายแม่พ่อ
 ผู้ใหญ่ฉลาดเด็กก็ฉลาดตามเหล้ากอ
 ผู้ใหญ่บ้าเด็กก็บอพอพอกัน

พ่อแม่ที่มีวิสัยทัศน์ ย่อมเพิ่มโอกาสพัฒนาลูก เพราะเขาจะฉลาด คิดถูก แก้ปัญหาได้อย่างถูกต้องละมุนละไมนุ่มนวลกว่า
 ‘จิตวิทยาพื้นฐาน’ จึงเป็นเรื่องที่ทุกคนควรจะได้ศึกษาเรียนรู้เอาไว้เพื่อจะได้นำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันอย่างแท้จริงในการสร้างเยาวชน สังคมและประเทศชาติ

จะพัฒนาชาติก็ต้องพัฒนาที่เด็ก หากเด็กล้มเหลวสังคมก็ล่มสลายอย่างแน่นอน

ส่วนตัวผู้เขียนที่ยังไม่ถึงกับหนีเตลิดออกนอกกลุ่มนอกทาง ก็คงเพราะ **‘ความรัก ความเมตตา’**

ความรัก เมตตา ปรารถนาดี และความอบอุ่นในครอบครัวที่ได้รับเป็นพลังดึงดูดที่สำคัญยิ่ง ถึงแม้พวกเขาจะเรียกขานเราแย่ๆ อย่างนั้น หยั่นเราต่ำๆ อย่างนี้ แต่ทั้งหมดเขาก็ยังมีความรักเมตตาเราอย่างจริงใจมากกว่า

สอดคล้องกับคำกลอนสอนใจที่เราแต่งไว้เพื่อสอนนักเรียนที่ว่า

‘ความรัก’ คือหัวใจทุกศาสนา
 รักช่วยแก้ปัญหาได้ทุกอย่าง
 ทุกศาสนาล้วนยึดรักเป็นแนวทาง
 เพื่อสรรค์สร้างสันติธรรมนำชีวิ

แต่ตอนนี้เขากำลังจะประกาศผลสอบ ม.ศ. 5 เราก็ต้องตั้งท่า
 เงยหูฟังกันต่อ.....

ขณะนั้นประมาณ สองทุ่มเศษ ๆ โฆษก และโฆษก(ผู้ประกาศ
 ชาย-หญิง)ก็อ่านประกาศของท่านไปเรื่อย ๆ โดยเป็นไปตามลำดับ
 อักษรพยัญชนะที่นำหน้าชื่อของแต่ละโรงเรียน เขาก็เริ่มอ่านจาก
 โรงเรียนในกรุงเทพฯก่อนक्रमัง กว่าจะหมดทั้งประเทศจะอีกนาน
 เท่าไหร่ก็ไม่รู้

เด็ก ๆ ยุคนี้อาจงงงสงสัยว่า
 “แล้วทำไมไม่โทรศัพท์หรือเปิดหาตามอินเทอร์เน็ตก็เสร็จ
 เรื่อง”

ขอประทานอภัย สมัยนั้นโทรศัพท์ยังมีติดตั้งได้น้อยมาก
 และเขาน่าจะยังไม่ได้ให้บริการบอกผลสอบตามสายक्रमัง เพราะ
 ไม่เห็นมีใครพูดเข้าหูเลยสักคน ส่วนคอมพิวเตอร์เมืองไทยสมัยนั้น
 ยังไม่มีสักเครื่องเลยแหละ สิบอกให้..... 555

อิที่นี้ชื่อโรงเรียน**วัดสุทธิวาราม** อักษร **ว** มันอยู่ในลำดับ
กลางก่อนไปทางท้าย ๆ เสียด้วย เราก็จำต้องคอยจ้องจะฟังกันจน
เมื่อยอะดิ แต่ว่าขณะนี้โหมษกีกำลังจะอ่านถึงโรงเรียนวัดสุทธิวา
รามแล้ว ยิ่งใกล้ใจก็ยิ่งสั้น ขวัญก็ยิ่งกระเจิง **กูจะนอดมัยน้อ.....**

การพิมพ์ประกาศรายชื่อผู้สอบไล่ชั้น ม.ศ. 5 ได้ เขาคงพิมพ์
ตามลำดับก่อนหลังของอักษรเช่นกัน โดยน่าจะพิมพ์เป็นอย่างนี้

1. นายเกษม(อธิบดีศาล)	2. นายชุม
3. นายคงศักดิ์	4. นายโหมษิต
5. นายชาติชาย(อธิบดีศาล)	6. นายธงไท
7. นายธวัชชัย(ผู้ว่าฯชล-ลำปาง)	8. นายบุญฤทธิ์
9. นายปัทมภักดิ์	10. นายพิทยา
11. นายภักดี	12. นายวันชัย (ผู้ว่าฯกำแพงเพชร)
13. นายเสวตชัย(ผ.อ.เขตดุสิต)	14. นายสุนทร
15. นายอนุชา	16. นายอุโหมษ

ปัญหาก็คือผู้อ่านประกาศบางท่าน ไม่ได้อ่านตามลำดับ หนึ่ง
สอง สาม ตามธรรมเนียมที่ผ่านมา แต่ดันผ่ามาอ่านแหวกแนวโดย
เริ่มซีกซ้ายจากบนลงล่างก่อน แล้วค่อยมาอ่านซีกขวา ทำเอา
ข้าพเจ้าหัวใจเกือบวายไปเลยแหละเด้อ.....ไ้อ๊บบ้าย

พอโหมยกอ่านถึงอักษร ป.ปลา ส.เสือ ใจเราก็อบไหวหวั่นหว้าง
ไปเท่านั้นซี น้ำตาเจ้ากรรมจะร่วงออกมาเสียให้ได้ ยังจำคำคร่ำ
ครวญครั้งนั้นของตัวเองได้ชัดเจนเลยว่า

“ตกแล้วแหละ เขาอ่านผ่านลำดับชื่อผมไปจนจะหมดห้องเรียน
แล้ว” เราสายหน้ากลืนน้ำตาสุด ๆ

เปลอแป็บเดียวโหมยกก็วกกลับมาอ่านรายชื่อท่อนแถวทางขวา
ต่อ พอได้ยินประกาศชื่อ.....

นายธงไท บัณฑชาติ

เท่านั้นแหละ เรากับเฮียเป๋ากอดกันกลมดิก กระโดดกระเด็นดี
ใจอย่างสุด ๆ และเฮียตี๋ก็พร้อมใจเฮกันลั่นบ้านลั่นซอยไปเลยเฮียว

จากนั้น เราก็กำกำป็นทั้งสองข้างชูขึ้นเหนือศีรษะเดินตะโกน
ลั่นบ้านวนไปวนมาอยู่หลายรอบเหมือนคนบ้าอย่างสะใจ ราวกับ
เป็นนักบอกลึงเข้าประตูชัยในวินาทีสุดท้ายได้ประมาณนั้นเลย

“กูทำได้ กูทำได้แล้วโว้ย” แล้วก็พร้อมใจกันตะโกนเป็น
จังหวะ “เฮ้ว ๆ ๆ ๆ ๆ ”

กลุ่มผู้คนบ้านเช่าในละแวกเดียวกันยี่สิบกว่าหลังถึงกับตกใจ
แตกตื่นพากันเมียงมองมาเป็นแถว เพราะปกติก็ไม่เคยมีพฤติกรรม
รวมกลุ่มไชโยโห่สนั่นลั่นซอยเช่นนี้ในกลุ่มบ้านเช่ามาก่อน

สิ่งที่ห้ามไม่ได้ในโลกนี้มีอยู่หลายอย่างเช่น ความแก่ ความเจ็บ ความตาย และกาลเวลา

ในที่สุดวันเวลารอคอยที่ไม่อยากให้มาถึง(ประกาศผลเอ็นทรานซ์) ก็มาถึงเข้าจนได้

ถ่ายรูปกับครูประจำชั้นสมัย ม.ปลาย

9.วันดีเดย์ (D' Day)

D – Day หรือ Dead Day?

เวลาท่านหัวเราะ จะมีคนร่วมหัวเราะกับท่านทั้งโลก
แต่เวลาท่านโศก จะซุ่มซอกโศกเศร้าแต่เดียวดาย

20 พฤษภาคม 2514

ก็เป็นวันประกาศผลสอบ Entrance สมัยนั้นเขาใช้สถานที่ว่างหน้าโรงพยาบาลสงฆ์เป็นที่ติดป้ายประกาศผลสอบเอ็นท์ (ส่วนที่อื่น ๆ อาจจะมีอีกเช่น ที่ ม.จุฬาฯ ม.เกษตรศาสตร์ และ...นานแล้วชักเลือน)

ปิงและเพื่อน ๆ จากโรงเรียนวัดสุทธิวารามก็นัดพบกันที่หน้าโรงพยาบาลสงฆ์(ตรงข้ามโรงเรียนอานวยศิลป์) ในช่วงเวลา 09.00 – 10.00 น.

นึกอิจฉาเพื่อน ๆ หลายคนที่มันตื่นเต็น้อยากจะทราบผลจริงจริง พวกมันบ่นอยากเร่งให้ถึงวันประกาศผลไว ๆ อุตส่าห์เตรียมหากระบอกไฟฉาย แม้กระทั่งเทียนไขเพื่อเตรียมจะไปใช้ส่องหารายชื่อที่บอร์ดประกาศผลสอบในยามวิกาลดีสอง ดีสาม(ก็เขาจะติดประกาศผลประมาณเที่ยงคืนนี่นา)

พวกมันคงนึกกระหึ่มยิ้มย่องด้วยความหวังอันเต็มเปี่ยม อย่าง
นี้ก็คงจะสนุกได้ลึ้นกันมันหยด ไม่ได้คณะหนึ่งก็คงต้องได้ในอีก
คณะหนึ่งจนได้ สมัยก่อนเขาให้เลือกตั้งหกคณะเนอะ

มีเพื่อน ๆ บางคนมาชวนปิง ปิงก็เลยตอบสวนไปว่า

“จะบ้าเรอะ ดูกลางวันก็เบียดเสียดเหยียดแย่งกันลำบากจะชัก
ตายอยู่แล้ว ขึ้นไปดูตอดึก ๆ จะไปมองเห็นแพะอะไร”

ปิงก็แก้ตัวไปอย่างนั้นเอง ลองถ้าตนมีความหวังเหมือนเขาคุณ
กลัวแต่จะวิ่งโร่ไปรอตั้งแต่หัวค่ำเลยมั้ง นี่ก็เป็นอีกหนึ่งแห่งลี้ลาของ
ชีวิตมนุษย์ที่เป็นไปตามกรรมและเจตนานั้นเอง

ประมาณเก้านาฬิกาปิงก็เดินทางไปถึงพื้นที่ เห็นผู้คนล้นหลาม
ก็เบื่อท้อไปเสียก่อนแล้ว นอกจากจะต้องไปพบกับความผิดหวังแล้ว
ยังคงต้องไปพบกับความขอกเสงใจจากอาการดีใจของผู้ที่เขาเอ็นท์
ติดอีกต่างหาก มันเหมือนถูกเหยียบย่ำซ้ำเติมโดยอัตโนมัติ ‘บาดเจ็บ
ตายห่า’

โดยเฉพาะในวัน-เวลานี้ **มหาวิทยาลัย** กำลังเป็นสิ่งเดียวที่**สุด**
ยอดแห่งความใฝ่ฝัน ที่ฉันอยากเข้าให้ได้ใจจะขาด แต่ก็มีที่ท่าจะ
ไม่ได้ในเวลานี้เสียด้วย

แต่จะไม่ไปดูแลก็ไม่ได้ **‘เพื่อฟลุ๊คติดขึ้นมალ่ะจะว่าไง ของ
พรรคนี้มันบ่แน่ดอกนาย.....’** เรายังเพลอแอบมีความหวังลึก ๆ อยู่
จึงต้องฝืนใจเดินเข้าไปดูทั้ง ๆ ที่ ไม่อยากดูนั่นแหละ

ไปถึงป้ายประกาศก็ต้องเบียดเสียดแย่งกันเข้าไป แย่งกันเข้าไป
เพื่อพบความสมหวังก็สนุกคืออยู่หรรอก แต่เพื่อพบความซ้ำชอก
ผิดหวังอย่างเรานี้สิมันทรมานใจพิลึก!

บางคนพอรู้ผลแล้วก็กรี๊ดกร๊าดออกไปก็มี บางราย(สตรี)ถึงกับ
เอามือปิดหน้าน้ำตาไหลพรากเดินจากไปชวนให้ใจหดหู่ **‘คงจะแอบ
หวังไว้เยอะ’**

ส่วนเรานั้นรู้ตัวว่าหมดปัญญา แทบไม่หวังอะไรอยู่แล้ว จึงได้
ตั้งใจไว้แล้วว่าจะไปตาม **‘เปลวเทียน’เปลวเทียนส่องแสง
รามคำแหงส่องทาง’** เต็มร้อย 555

เมื่อถึงบอร์ดประกาศผลสอบ ปิงก็เอานิ้วชี้ไล่หา เลขที่ก่อน
เรา เอ็นท์ติดสามคนรวด หลังเราอีกสองคนซ้อนก็เอ็นท์ได้ แต่เลขที่
สอบของนาย **‘ธงไท’** ไม่ยักกะมี หายไปเอาคือ ๆ มารดามั่นเอ๊ย!

‘เฮ้อ...ก็ป๊วไปตามคาด’ ก็ไม่ได้นี้นึกเสียใจอะไรมากหรอก
เพราะก็รู้ตัวเองคืออยู่แล้ว

เดินออกมาได้สักครู่ ก็เจอ**ไอ้อ้อย**กับ**ไอ้อวบ**เดินขึ้นมาแต่ไกล ก็
จึงทักทายไป

“เฮ้ยเป็นไงวะ?” เราคาดว่าพวกมันก็น่าจะเป็นเหมือนเรา
เรียนมาก็พอ ๆ กันนี่หว่า.....

“ติดเศรษฐศาสตร์ธรรมชาติภาคค่ำวะ” ไอ้ฮ้อยตอบ เรา
ถึงกับชะงักปัด หูตูฟัดไปหรือเปล่าวะเนี่ยะ

“แล้วไอ้ฮ้อยล่ะ?” ปิงหันไปถามมันด้วยคาดหวังว่ามันก็ควร
น่าจะเหมือนเราเพราะเป็นเพื่อนกับเรา ที่ไหนได้

“ติดคณะเดียวกันที่เดียวกันเลย แล้วนายล่ะติดอะไร?” มันก็
ถามยืม ๆ

เรารู้สึกยินดี และอิจฉาเพื่อนพร้อม ๆ กันไป แต่ก็ ‘เจ็บจุก’
ทุกข้อใจเพิ่มขึ้นอย่างแรงในบัดดล!

‘ไอ้ห่า ถูกทอดทิ้งให้เคว้งคว้างเดียวดายจริง ๆ หรือนี่ เป็นไปได้
ไง.....?’

เราเริ่มอาการจะทำใจไม่ได้ แทบไม่อยากเชื่อหูตัวเองเลย รู้สึก
หุ้อตาลายสับสนผิดคาดไปหมด จนกระทั่งไอ้ฮ้อยต้องเข้ามาจับ
แขนเราเขย่าถามซ้ำ

“เฮ้ยไ้ไท แล้วนายล่ะ?”

มันถามด้วยความอยากรู้ว่าเราจะติดคณะ-มหาวิทยาลัยใด ก็ในเมื่อพวกมันยังเอ็นท์ติด เราจะไม่ติดได้ไง ผลการเรียนก็พอ ๆ กันนี้นา ยิ่งเพื่อน ๆ แสดงอาการอย่างนี้เราก็งงแต่เจ็บปวดรำลึก!

“ป๊ว่ะ” **ควายตาปิด** ต้องก้มหน้าตอบอย่างโรยแรงผิดหวังอย่างสุด ๆ ผิดหวังอย่างหนักก็อีตรงที่....‘**เพื่อนได้ ทำไมเราจึงไม่ได้**’

เพื่อน ๆ เขาคิดว่าจะเอ็นท์ให้ได้เขาก็ตั้งใจทุ่มเทใส่ความพยายามไปอย่างคนมีหวัง ส่วนเราประเมินตนเองไว้ต่ำ ก็เลยเป็นเหมือนคนไร้หวัง จึงอ่อนเปลี้ยเพลียแรงหมดกำลังใจหมดเชื้อไฟที่จะไปไขว่คว้าพยายาม

แค่ความคิดก็ผิดกัน ไกลแล้ว

เมื่อเราท้อแท้ มหาลัย ก็คล้ายดังดวงดาว (เกินเอื้อม)

เมื่อเราสู้ มหาลัยก็คือบันไดของชีวิต (เท่านั้นเอง)

ถ้าเรามีอดีตที่ถูกต้องและเข้มแข็ง คงไม่ต้องพบสถานการณ์อันเลวร้ายอย่างวันนี้.....

แต่ด้วยประสาเป็นเด็ก(ที่ไม่ฉลาด) จึงไม่ค่อยจะใส่ใจพยายามที่จะรู้เขารู้เราเท่าที่ควร อ่านเกมส์ไม่ฉลาดและไม่ทะลุ เห็นเขาเล่น ๆ กับเราก็ไปคาดเดาเอาว่า

‘เขาคงเหมือนเรา พอ ๆ กัน’

วันนี้จึงได้ความกระจ่างถึงบางอ้อ กว่าจะรู้สึกตัวขึ้นมา **น้ำตา**
(ควาย) ก็แทบจะหยด!

ประจวบกับเมื่อได้มาเป็นครูและพบเห็นพฤติกรรมของเด็ก
นักเรียนจำนวนมากของสังคมไทยในปัจจุบันที่กำลังถูก **อบายมุข**
สารพัดชนิดรุมมอมเมออย่างน่าเศร้าใจ จนต่ออาการไปในทางจะ
เสียหายล้มเหลว (ราวกับสังคมกำลังดึงดูดไปสู่ความจะวิบัติล่มสลาย)

อะไรที่พอจะช่วยเด็กๆ ออกมาจากขุมนรกได้เราก็ทำได้
พยายามอย่างที่สุดแล้ว ไม่ว่าจะทางการสอน บรรยาย การประกาศ
การตีตบท้าย แผ่นคำขวัญ ไปทั่วอาคารโรงเรียน แต่ก็ดูจะสู้กระแส
เสื่อมทรามอันเชี่ยวกรากเช่นนี้ของสังคมไม่ได้เอาเลย

**มนุษย์เราอาจอยู่กับความทุกข์ลำบากของธรรมชาติที่
เลวร้ายได้ แต่จะอยู่กับผู้บริหาร ผู้ปกครอง หรือนักการเมืองที่
เลวร้ายโดยธรรมชาติไม่ได้เลย.....**

ไม่อยากให้เด็ก ๆ รุ่นหลังต้องมาเผชิญกับชะตากรรมอันเลวร้าย
เหมือนที่ผู้เขียนได้ประสบ วันนี้จึงได้พยายามรวบรวมความกล้า
เปลือยชีวิตที่โหลยโท่ยของเราออกมาให้เห็นกันจะจะ เพื่อเกิดฟุ้งค
บุญพาวาสนาส่งให้เกิดการแพร่หลายได้ประโยชน์ ก็จะเป็นกุศลผล
บุญแก่สังคมและประเทศชาติสืบไป

เพราะการเล่า การบรรยายปากเปล่า สามารถกระทำได้ในวง
แคบ และมีขีดจำกัดมากมาย ผู้การเขียนบรรยายเป็นหนังสือรูปเล่ม
ไม่ได้ แต่เราก็จินตนาความรู้ความสามารถและทุนทรัพย์อีกนั้น
แหละ

แต่เมื่อรักที่จะทำ และทำด้วยใจรัก เสียแล้วก็
จึงต้องเดินหน้าใส่เกียรติห้ำพยายามสู้อย่างสุด ๆ.....
ไปตามศักยภาพ

**ขอกุศลผลกรรมที่ทำนี้
จงเป็นที่ประจักษ์แจ้งทุกแห่งหน
จงสำเร็จแก่ศิษย์มิตรทุกคน
ขอให้พ้นกรรมเวรจาก ‘เอ็นทรานซ์’**

เมื่อบอกเพื่อนไปแล้วว่า ป๊อ พวกมันก็คันฝ่าแสดงความ
แปลกใจให้เราต้องปวดจิตซ้ำใจซ้ำหนักเข้าไปอีก

“เฮ้ย เป็นไปไม่ได้ นายคูดีแล้วหรือ ไป ไปคู่อีกที่เราจะช่วยให้”
แล้วไอ้อ้อยกับไอ้อวบก็อุตสาหะลงทุนแหวกฝ่าฝูงชนที่อัดแน่น
เข้าไปตรวจสอบผลเอ็นทีในบอร์ดให้เราอีกครั้งอย่างน่าศรัทธาใน
น้ำใจของพวกมัน เราก็เฝ้าแต่ภาวนาว่า

‘สาธุ...ขอให้สักครูที่เราดูแลไปจงผิดพลาดเถอะ’ เพื่อว่าครั้ง
นี้จะฟลุ๊คมีอะไรเปลี่ยนแปลงขึ้นมา *‘อิที่นี้แหละมึงเอ๋ยกูจะกระโดด*

ตะโกนกรู๋ร้องให้ก้องฟ้า เอาให้โรงพยาบาลสงฆ์แตกทะลายราบลง
ไปเลยแหละ’

แต่...ความจริงก็ต้องเป็นความจริงวันยังค่ำ สักครู่พวกมันก็
เดินออกมาด้วยใบหน้าที่ไม่ต้องบรรยาย เห็นแล้วรู้เลย

“ไม่มีวะ” มันพูดเสียงอ่อยอย่างเกรงใจจะกระทบความรู้สึกเรา
สงสารและเห็นใจเราเต็มที

ไอ้เสวตชัย(รัฐศาสตร์ ม.ธ.)กับไอ้ปฏิพัตร(นิเทศศาสตร์จุฬา)
เพิ่งพบกันเมื่อสักครู่รู้เห็นเหตุการณ์ ก็ท้วงทักขึ้น

“พวกนายดูกันดีแล้วหรือ?” มีสຸ້มเสียงการถามแบบไม่จริงจังนัก

“ก็ต้องดูอย่างดีสิวะ ช่วยกันดูกับไอ้อวบดูกลับไปกลับมาตั้ง
สองสามเที่ยวเนอะ”

แล้วเพื่อนรักทั้งสองและเพื่อนร่วมห้องเรียนคนอื่น ๆ ก็เข้ามา
จับแขนโอบไหล่แสดงความเสียใจและพูดปลอบใจเราไปตามประสา
ดูแล้วก็ให้เป็นที่น่าสังเวชใน **ควายตาปิด** ของตนยิ่งนัก

ขณะเดียวกันตรงที่พวกเราขึ้นก็เลยกลายเป็นบริเวณการชุมนุม
ของพวกศิษย์เก่าชาววัดสุทธวรารามกลุ่มใหญ่ไปอย่างไม่ได้ตั้งใจ
เพราะใครเดินผ่านมาก็แะหยุกคุษเสวนาถามไถ่กันไป มึงติดอะไร
ใครติดคณะอะไรก็ถามไถ่จนไฟแลบ แต่มันดันมาเจ็บแปลบใน
หัวใจเราทุกครั้งเสียนี้ ใครได้มาเป็นอย่างเราแล้วจะรู้สึก!

สรุปแล้ว

ฝั่งธรรมศาสตร์

ไอ้เกษม ปัญญา ชาติชาย ทิคนิติศาสตร์(ม.ธ.)

ไอ้บุญฤทธิ์ พิทยา ชัชวาล สันติ ทิศเศรษฐศาสตร์ ม.ธ.

ไอ้เสวตรชัย ไอ้สมชัย ดิศ รัฐศาสตร์ ม.ธ.

ฝั่งจุฬาฯ

ไอ้วันชัย – ไอ้ช้าง ทิศรัฐศาสตร์

นิเทศศาสตร์ก็มีไอ้จิ้น – ไอ้ปฏิพัตร

ครุศาสตร์ มีไอ้โยกับไอ้จุมเป็นต้น

ม.เชียงใหม่

ไอ้ประเสริฐ กับไอ้สมบัติทิศรัฐศาสตร์เชียงใหม่

ส่วนไอ้ปัทม์ ไอ้ลุง ไอ้ภักดี ฯลฯ ก็ไปตาม “เปลวเทียนส่องแสง รามกำแหงส่องทาง” ตามระเบียบ

ส่วนใหญ่พวกเรา มักนิยมธรรมศาสตร์มากกว่าจุฬาฯ เพราะ ป้ายปักหน้าอกโรงเรียนเราใช้ ส.ธ. มีเพื่อนบางคน(ไอ้จิ้น)มันบอกว่า

“ ส.ธ. นอกจากย่อมาจากโรงเรียนวัดสุทธิวรารามแล้ว เป็นคำย่อมาจากไหนอีกพวกมึงรู้มั๊ย?”

มันทะลึ่งถามตอนที่พวกเราเข้าไปเรียน ม.ศ. 4 ได้ก่อนเทอม
แล้ว ทุกคนก็งัดปากไปหมด ไม่มีใครตอบได้สักคน มันก็เลยเฉลย
อย่างบรรจงว่า

“ย่อมาจาก **สาธิตธรรมศาสตร์** โวย์” มันยี้คอกตอบอย่าง
ภาคภูมิใจไปเลยทีเดียว

ส่วนมันจะพูดตามจีปากของใครหรือเปล่าก็ไม่ทราบได้ รู้แต่
ว่าพวกวัดสุทธินิคมฯ สายศิลป์มักจะบินเข้าธรรมศาสตร์เป็นส่วนใหญ่ทุก
สมัยทุกรุ่น เพราะสมัยนั้นสถาบันนี้ก็เน้นหนักทางด้านนี้เป็นหลักมา
ก่อนเช่นคณะศิลปศาสตร์ สื่อสารมวลชน นิติศาสตร์ รัฐศาสตร์
เศรษฐศาสตร์ พาณิชย-บัญชี จึงถือเป็นทางเลือกอันหลากหลายของ
พวกเรา(ม.ปลายสายศิลป์)

ส่วนคณะประเภทสายวิทยาศาสตร์นั้น ธรรมศาสตร์ก็เพิ่งจะมา
มีเอาในสมัยหลัง ๆ นี้เอง

ปัญหาตอนนี้มีอยู่ว่า ยิ่งเห็นเพื่อน ๆ เอ็นท์ติดมากเท่าไร เราก็
ยิ่งเจ็บปวดใจมากขึ้นเท่านั้น ใจเราช่วงนี้จึงระบมบอบช้ำอย่างหนัก
นึกเสียใจในความผิดพลาดที่ตีค่าประเมินตนต่ำเกินไป จนไม่มี
กำลังใจจะฟันฝ่าพยายาม ปล่อยมือตีนให้นิ่งเฉยเหมือนปลาตาย
ลอยตามกระแสน้ำไปอย่างไร้ค่า

เมื่อมีเพื่อน ๆ มารวมกันจนเป็นกลุ่มขนาดใหญ่ ชักเริ่มจะ
เกะกะกีดขวางพื้นที่ไปเสียแล้ว ก็เลยมีบางคนเสนอจะพากันโยกย้าย
ไปเลี้ยงฉลองต่อเพราะใกล้จะถึงเวลาอาหารเที่ยงพอดี ไอ้อ้อยหันมา
ชวนเราอย่างมีน้ำใจ

“เฮ้ยไท่ ไปด้วยกันนะ เดี่ยวเราเลี้ยงเอง”

เพื่อน ๆ หลายคนก็มากอดคอโอบไหล่จะให้เราไปด้วยกัน แต่
เราทนทานรับบรรยากาศแห่งความผิดหวังไม่ไหว จะตามไปดูเขาดี
ใจให้ตอกย้ำซ้ำเติมตนเองให้เจ็บช้ำอยู่ได้อย่างไร จึงได้แต่ส่ายหน้า
ปฏิเสธตอบขอบคุณความมีน้ำใจของเพื่อน ๆ ทุกคนไปอย่างเจ็บปวด
รวดร้าวที่สุดในชีวิต แอบคิดในใจว่า

*‘นี่ถ้าเราเอ็นท์ติด ชีวิตคงสดชื่นแจ่มใส บรรยากาศคงสนุก
คึกคักพิลึกนะเนี่ยะ’* แต่ก็เป็นไปได้เพียงแค่คิด.....

สิ่งที่จำต้องทำคือ ยืนมองดูเพื่อน ๆ ต่างหัวร่อต่อกระซิกหยอก
ล้อเล่นจากเราไปจนสุดสายตา และนี่ก็อยู่ในใจ

‘ภู่น่าจะได้เป็นอย่างนี้บ้าง.....’

เมื่อเพื่อนรักเขาเอ็นท์ติด เส้นทางเดินของชีวิตก็เลยต้องไปคน
ละทาง แม้จะรักสนิทกันเพียงใดก็ตาม “การไม่ได้พบกับสิ่งที่

สมหวังเป็นทุกข์ และการพบกับสิ่งที่ไม่สมหวังก็เป็นทุกข์เช่นกัน”
อันนี้มันของจริงแท้แน่นอนเลยแหละ

อยากได้อย่างเขา อยากไปอย่างเขา แต่ไม่ขยันหมั่นเพียรตั้งใจ
เรียนอย่างเขา ก็ต้องมาน้ำตา(ควาย)ตกใน เส้าโศก ยืนคอดก
ผิดหวังอย่างเรานี้แหละ

เมื่อเพื่อน ๆ ลับตาไปแล้ว เราจึงตั้งใจเดินคอดกออกมาจาก
กลุ่มฝูงชนอย่างเงื่องหงอย น้ำตาซึ่งเหมือนน้ำกรดที่เราสู้อดกลั้น
มันก็กลับย้อนไหลไปราดรดถึงหัวใจโน่น เจ็บปวดแค้นไหนก็ลอง
คิดดู มีหน้าซำจะแสดงความเจ็บปวดออกมาก็มิได้ อายุผู้คนเขาอีก
ต่างหาก ต้องชำแรกแหวกหนีสังคมเพื่อแอบไปเช็ดน้ำตา(ควาย)
ให้กับตัวเองอย่างเงียบงัน และเหงาหงอยสุดชั่วโลก.....

**“เวลาท่านหัวเราะ จะมีคนร่วมหัวเราะกับท่านทั้งโลก
แต่เวลาท่านเศร้าโศก ท่านจะซึมโซกโศกเศร้าแต่เดียวดาย”**

อันนี้ได้กับตัวผมเองตรง ๆ และเต็ม ๆ เลยละครับ น้อง ๆ รุ่น
หลังจงฟังไว้เป็นนิทศนุทาหรณ์ ก่อนที่จะต้องมาประสบชะตา
กรรมอันเลวร้ายอย่างผู้เขียน อย่าให้เข้าทำนองว่า

ไม่เห็นโลงศพไม่หลั่งน้ำตา

สัญญาติคางคก ยางหัวไม่ตกไม่รู้ลึก

ต้องเสียน้ำตา กว่าจจะรู้คุณค่าคำสอนแม่ อะไรทำนองนั้น

งานนี้เข้าทำนอง **ดับแล้วแยกวง** คนอาภัพอัปภาคย์อย่างเราก็ต้องกลับไปเอาเท้ากำยหน้าผาก นอนเลียแผลเช็ดน้ำตาตนเองที่บ้าน คนที่แพ้ก็ต้องดูแลตัวเอง (เบิร์ต ธงชัย ยังร้องเพลงนี้หลังเราหลายปีนะ)

เดินออกมาได้ยังไม่กี่ก้าวก็ต้องมาพานพบกับสาวผู้ร่ำรวยชุด **เกีย** วกัละ เราเริ่มรู้สึกแหยงๆ กลัวความอับอายเจ็บปวดชอกช้ำจะซ้ำทวียิ่งขึ้น ไอ้ที่เป็น ๆ อยู่ที่นี่ก็สุดจะทนทนอยู่แล้ว

จึงคิดจะหลบหน้าหนีเสียดีกว่า แต่ทว่าเข้าไปแล้วต้อย เพราะเธอค้นคว้าเดินเข้ามายิ้มแย้มทักทายด้วยอัธยาศัยไมตรีอันดียิ่ง เราจึงซึ่งหนีไม่ทัน

“สวัสดิ์คะคุณรงไท ได้คะอะไรคะ?” แค่เริ่มถามก็เจ็บจี๊ดไปถึงไหน ๆ แล้ว

เราก็จำต้องฝืนทำหน้าที่นอกตรมตอบไปว่า

“ไม่ได้เลยครับ”

เหลือเชื่อ ! เธอทำท่าตกใจไปในทำนองนั้น แต่พอเห็นแววตาเราเธอกงเข้าใจ

“เกียวเสียใจด้วยนะคะ”

“แล้วเกี่ยวล่ะครับ ได้อะไร?” เราฝืนถามไปตามมารยาทเท่านั้นเอง ความจริงแล้วไม่อยากจะรับรู้เรื่องอะไรของใครอีกต่อไปแล้ว

‘เท่านั้นที่ตรมเจ็บชำระกำหนดอะไร แล้วยังไม่วาย...(ถูกซ้ำ)’

“ได้รัฐศาสตร์จุฬาค่ะ” เธอคงอยากจะตอบให้เสียงดังขึ้นเข้มนินติปริดาเต็มที หากตัวเรานี้ไม่เป็นไก่อเหาะไปเสียก่อน

“ขอแสดงความยินดีด้วยเป็นอย่างยิ่งเลยนะครับ” เราก็พูดจากใจจริงอย่างหน้าชื่นอกตรม

“ค่ะ คุณธงไทอย่าท้อนะคะ ปีหน้าสู้ใหม่ ต้องได้แน่นอน
เกี่ยวจะคอยเอาใจช่วยนะคะ”

“ขอบคุณมากครับ ผมขอตัวก่อนนะครับ”

แล้วเราก็ต้องเดินคอตกอกซ้ำซ้ำซ้ำเข้าไปอีกจนได้ อนิจจา....

ใคร ๆ ก็ไปจากผมแม้แต่พัดลมยังส่ายหน้าเลย *‘ใครไม่มาเป็นกู
ไม่มีวันได้รู้ซึ่งถึงรสชาติอันทรมาณยอกแสบรุนแรงเช่นนี้หรอก’*

ขณะที่เรากำลังยืนรอรถเมล์ที่ป้ายได้ครู่เดียว สายตาก็เพิกเฉยเหลือไปเห็น ‘จุ่ม’ ในกระโปรงชมพูดอกดวงสีฟ้าสดใสากำลังเดินมาที่ป้ายรถเมล์ ใบหน้ายิ้มแย้มอย่างสดชื่นมาพร้อมกับเพื่อน ๆ เราจึงรีบฉกหลบทันที รู้สึกเจ็บช้ำชอกกับความเจ็บปวดที่มาเยือนจนไม่อยากจะทนอีกต่อไปแล้ว

พอดีมีรถเมล์คันหนึ่งแล่นเข้ามาจอดที่ป้าย เราจึงรีบกระโดดขึ้นรถเพื่อหวังหนีสาวทันที ขึ้นไปทั้ง ๆ ที่ยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเป็นรถเมล์สายอะไร ไปเส้นทางไหน กะไปตั้งหลักเอาป้ายข้างหน้า.....เฮ้อ!

ระหว่างขึ้นรถเมล์กลับบ้านพัก เราเริ่มคิดหนักใจไปตลอดทาง จะไปบอกความจริงกับพี่ ๆ เขาแบบไหน และพี่ ๆ เขาจะรู้สึกอย่างไร ยิ่งแต่**เฮียตี๋**(พี่สาม)เคยพูดกับเราก่อนจะเข้าเรียนในชั้น ม.ปลายไว้ว่า

“เหลือมึงคนเดียวแล้วนะ ขยันเรียนตั้งใจพยายามให้พี่ ๆ เขาสมหวังให้ได้นะ”

คำพูดเก่า ๆ ยังเข้ามาทิ่มในรูลูและโสตประสาท ส่วน**เฮียงา**(พี่ชายคนเล็ก-ชาย 7)คนอาสาส่งเสีย(หลัก)ก็เคยบอกกับเราไว้ว่า

“มึงต้องตั้งใจเรียนและสอบให้ได้นะ ทั้งบ้านก็เหลือแต่มึงคนเดียวแล้ว”

เพราะทั้งบ้าน(พี่น้องทั้งแปดคน) เกือบไม่มีใครได้มีโอกาสเรียนจนถึง ม.ปลายเลย ส่วนใหญ่แค่จบ ป.4 เตี้ยแม่ก็ให้ออกมาเผชิญชีวิตในโลกกว้าง พี่ชายคนโตสองคนแรก(พี่ 3 และพี่ 4) เมื่อไปทำงานที่กรุงเทพฯ ก็เห็นถึงปัญหาและอุปสรรคจากการเรียนน้อย ทำให้โอกาสความก้าวหน้าในหน้าที่การงานของตนต้องสะดุดหยุด

ลง เพราะนางงานเขาจะขยับให้ดำรงตำแหน่งสูงขึ้น แต่กลับต้องติดขัดในเรื่องวุฒิการศึกษาของตัวเองที่มีต่ำเกินไป

ด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจในวาสนาและโอกาส จึงไม่อยากให้ความผิดพลาดอย่างนี้ต้องมาเกิดกับน้อง ๆ ของตนอีก จึงเกิดกุศลจิตคิดมาอาสาส่งน้อง ๆ อย่างพวกเราให้ได้เล่าเรียน(คือ ชาย 5 ชาย 7 และผม ชาย 8)

ทั้งบ้านก็มีแต่พี่ชายสองคนเท่านั้นที่ได้เรียน แต่ก็ยังดันผ่าไปไม่ถึงดวงดาว โดยเฉพาะพี่ชายคนเล็ก(ชาย 7)ซึ่งเป็นความหวังอย่างที่สุดของเตี้ยแม่และพี่ ๆ เพราะหน่วยก้านดีมีไอคิวไหวพริบเชาว์ ปัญญาพร้อมที่สุดในบ้าน เปรียบดัง **‘ม้าศึก’** ของตระกูล ได้โอกาสเรียนถึงชั้น ม.ศ.5 **อำนวยการศิลป์(พระนคร)** แต่ก็ยังมาพลาดพลั้งเข้าอีกจนได้

สุดท้ายก็มาตกหนักที่ไอ้ **‘ม้าเกลบ’** หัวขี้เลื่อย(เตี้ยว่า)อย่างเรา ซึ่งเป็นน้องนุชสุดท้อง(น้องชาย 8) ที่ต้องถูก**(เมตตา)**ผลักดันให้ออกศึก

เราซึ่งเป็นเสมือน **‘หางกระทิ’**(แม่บอก) และ **ไอ้หัวขี้เลื่อย** (เตี้ยว่า) **ไอ้โง่**(พี่ ๆ เขาชมแนะ) ไม่มีความเหมาะสมที่จะส่งเสริมด้วยประการทั้งปวง โง่มาตั้งแต่ในท้องโน่นมั้ง เรียนก็ตก ๆ หล่น ๆ มา

ตลอดรายทาง แต่เมื่อถึงเวลาไม่เหลือใครก็จะมาผลักไสให้เราออก
ศึก มากดดันให้เราสู้ เราจึงได้เขียนบทกลอนประชดชีวิตเอาไว้ว่า

**มั่วดีดีไม่หามาขี่แนบ
ดันมาเลือกม้าแกลบเอาแนบขี่
อยากส่งเสริมน้องชายเรียนให้ดี
มาเลือก ‘ควาย’ อย่างเรานี้หรือมีทาง**

(รายละเอียดมีอยู่แล้วในตำนานอาจารย์ชิง เรื่อง เอ็นท์สะท้าน
ตอน “วันเกิด”)

แต่ถึงอย่างไรก็ตาม เพื่ออนาคตที่ดีกว่าของตนเองก็จำเป็นต้อง
อุทิศส่ำหทัยพยายามฝืนใจสู้ ชีวิตของเรา เราไม่คิดช่วยตัวเองแล้วจะให้
ใครมาช่วย

**“พี่ ๆ เขาอุทิศส่ำหทัยเมตตาให้โอกาสขนาดนี้ก็ถือเป็นพระคุณอย่าง
ที่สุดแล้ว จะมาโวยวายหาพระแสงด้ามทุอะไร ไอ้ควาย !”**

อันนี้ไม่มีใครมาค่าประมาณผมหรอก ผมนึกค่าตัวเอง เตือน
ตนเองไว้นะครับ

เมื่อสอบได้ ม.ศ.5 ผมก็รู้สึกโล่งอก ว่าได้พยายามทำหน้าที่
จนบรรลุเป้าหมายของพี่ ๆ แล้ว ก็นึกว่าจะหมดภาระกดดันผมแล้ว
เพราะเป้าหมายที่พูดกันไว้เป็นที่เข้าใจแต่เดิมก็คือ **เอาให้จบ ม.ศ.5**

ให้ได้ (หรือ ม.6 ปัจจุบัน) เพื่อภู่น้ำเชื้อเสียงวงศ์ตระกูล แต่พอมาถึง
ตอนนี้ ทำไมเป้าหมายกลับถูกขยับเลื่อนขึ้นไปกลายเป็น**ต้องเอ็นท์**
ให้ติดมหาวิทยาลัยไปเสียฉิบสั

*‘นี่ถ้ารู้แต่แรกว่ามีเป้าหมายถึงขั้นให้ **เอ็นท์ติด** ภูงกคิถอด
ใจไปนานแล้ว’* เพราะถึงระดับมหาวิทยาลัยในสมองของเราเคยมี
แต่ไม่เคยหวังจะอาจเอื้อม หวังเพียงเอาแค่ให้จบ ม.ศ. 5 เพื่อภู่น้ำ
ครอบคร้ววงศ์ตระกูลให้ได้ตามที่พี่ ๆ บอกไว้เท่านั้นจริง จริ่ง...

มาวันนี้ เมื่อเอ็นท์พลาดก็ยังไม่ชัดเจนเท่าไรว่าพี่เขาจะเสีย
ความรู้สึกหรือไม่แค่ไหน เพียงใด โดยเฉพาะ**เอียงา** พี่ชายที่แสนดี ผู้
อาสาเป็นหลักในการส่งเสียให้เรียน(พี่คนอื่นๆ เป็นกองหนุน) เรา
แอบคิดไว้ว่า

‘ก็ขนาดมึงเก่ง ๆ ยังเคยผิดพลาดหงายเง่งมาแล้วนี่หว่า จะมา
คาดหวังตั้งเป้าเอาอะไรกับ**คนโง่ๆ**อย่างภูนกหนาวะ’

เราเตรียมถ้อยคำไว้ได้กับมันเวลาที่มันจะต่อว่าตำหนิเรา พี่ชาย
คนนี้อายุห่างกันสามปี ก็พูดคุยภู ๆ มึง ๆ กันตลอด มันจึงเป็นพี่
(เพียงคนเดียวในบ้าน)ที่เราไม่จำเป็นต้องเกรงใจ ก็หยอกล้อถิบตะ
กันมาตลอดแล้วนี่นา.....)

แต่ที่ไหนได้ ในความเป็นจริง(ในปัจจุบัน) แม้เราจะพุดู ๆ มึง ๆ กับมัน แต่เรากลับเคารพรักนับถือยำเกรงมันยิ่งกว่าเตี้ยแม่เสียอีก กระทั่งเมียและลูก ๆ ตั้งข้อสังเกตกับเราไว้ว่า

“พ่อ ทำไมเวลาลงงามาพ่อต้องทำแบบนั้นด้วยเหลา?” ภาษาสุรินทร์ของแท้ต้องมี”เหลา”(อ่านว่า เล้า) ช่วงนั้นลูกเรียนอยู่ ม.ปลาย ‘แบบนั้น’ ของลูกคือสุภาพ อ่อนน้อมยอมตน ประนินบัติ เอาใจยำเกรง เต็มใจตามต้อยๆ คอยบริการรับใช้ให้กับลุงงาอย่างสุด ๆ ไม่ค่อยเป็นตัวของตัวเอง อันนี้เป็นคำบอกของลูกเมียเขา

“อ้าว! เป็นยังงั้นหรือ?” เราก็นึกแปลกใจกับภาพลักษณ์อันนั้นเหมือนกัน แต่ก็อธิบายตามความสัจจริงไปว่า

“ก็ชีวิตนี้ทั้งชีวิตพ่อก็ได้จากเขา พ่อมีการศึกษามีอนาคตก็เพราะเขา พ่อมีทุกสิ่งทุกอย่างในวันนี้ได้ก็เพราะเขานี้ลูก” เราก็พุดไปตามความสัจจริง ตามแรงแห่งกตัญญูรู้คุณคนนั้นแหละ

“พ่อก็ไม่จำเป็นต้องไปทำถึงขนาดนั้นก็ได้นี่พ่อ” วาสน์ซึ่งเป็นลูกสาวคนโตท้วง

“มันเสียบุคลิกของตนเองหมดเลย” เมียให้ข้อคิด

“จริง ๆ แหละพ่อ พ่อทำแบบธรรมดา ๆ ก็ด้าย....”

“โอเค ๆ แล้วพ่อจะปฏิรูปใหม่ให้พอเหมาะพอควรจ๊ะ”

ในความคิดส่วนตัว เราก็เห็นว่าเขามีบุญคุณเหลือล้นกับเรา เราก็เลยตั้งใจจะตอบแทนให้อย่างสุด ๆ ในทุกรูปแบบที่เราพอทำได้ เพื่อให้เขาพอใจภูมิใจว่า น้องชายมีกตัญญูกตเวทิตา ยังเห็นคุณค่า และซาบซึ้งในน้ำใจของพี่ชายอย่างไม่เสื่อมคลาย ไม่ว่ากาลเวลาจะผ่านไปนานสักเท่าใด

แต่ลูกเมียคงอยากเห็นบุคลิกอย่างเดิมของพ่อคือมีความเชื่อมั่นในตนเอง เข้มแข็งสุขภาพแต่ไม่ถึงกับพินอบพิเทาเกินไป (มันเหมือนกับเป็นการประจบประแจงของข้าราชการไทยกับผู้บังคับบัญชา ซึ่งดูจะน่าตำหนิมากกว่าจะน่ายกย่อง)

อะไรที่มันเกินไปก็มักจะไม่ค่อยดี ผู้ปฏิบัติก็พึงต้องรู้จักรับฟัง และปรับปรุงแก้ไขอย่างมีวิจารณ์ญาณประกอบด้วย

ปิดเทอมใหญ่ปีนี้(2514)เราอยากจะไปนอนเลียแผลพักใจที่บ้านเตี้ยแม่(อ.ศิขรภูมิ จ.สุรินทร์)อย่างมาก แต่ก็**ไม่กล้ากลับ** เพราะไม่อยากจะไปตอบคำถามของผู้คนในท้องถิ่นเวลาเขาทักทายทักถามมา ด้วยไม่มีคำตอบอันควรแก่การภาคภูมิใจจะนำเสนอตนเอง

จะโกหกเขาก็ดูจะน่าอับอายและไม่ควรกระทำยิ่งกว่า ในที่สุดจึงต้องทนทรมานอดอยู่แต่ในบ้านเช่าอันคับแคบของพี่ชาย(เสียดี พี่ 4)ใน กทม.ต่อไป นับเป็นครั้งที่สองของชีวิต ครั้งแรกตอนสอบตก ม.ศ. 4

ระหว่างนั้นเตี้ยแม่ก็ไม่ค่อยจะรู้เรื่องอะไรกับเราหรอก ก็ได้แต่หากินงก ๆ ไปวัน ๆ และเรื่องอะไรที่ไม่เป็นมงคลบรรดาพี่น้องก็ต้องช่วยกันปิดไม่ให้ท่านรู้อยู่แล้ว เพราะจะทำให้ท่านไม่สบายใจไปเปล่า ๆ

ปลายพฤษภาคม 2514

เราต้องทนตากหน้าไปหาพี่ชาย(เฮียง- พี 7) เพื่อขอเงินจะมาลงทะเบียนเรียน ม.รามกำแหง ซึ่งเพิ่งเปิดใหม่ ๆ คิดว่ามันคงไม่ว่าอะไร เพราะมันก็เคยพลาดตรงจุดนี้มาแล้วคงรู้และเข้าใจในหัวอกของเราดี

ที่ไหนได้.....

มันกลับตีหน้าขี้นมาดเข้มเข้าใส่พ้าบเข้าให้

“อย่างมึงเรียนรามไม่จบหรอก อย่าไปเรียนเลย” ทำเอาเราถึงช็อค และสะอึกพรี๊ด! เพราะคาดไม่ถึงว่าพี่เขาจะมาเล่นบทนี้

นั่งงันด้วยกันไปชั่วครู่ เราก็คิดอะไรไม่ออกจนตรอกจนปัญญา เพราะว่าผลงานไม่เข้าตากรรมการ ไม่เป็นสับปะรดไม่โดนใจเขา เราจึงได้แต่ก้มหน้านั่ง รอรับคำพิพากษาโดยคุณฎี ถ้าเขายังคิดจะส่งให้เราเรียนก็ได้เรียนต่อ ถ้าเขา**หม่ายน่อ**(ไม่เอาแล้ว-ภ.จีน)ก็ต้องตึงไหล(กลับบ้าน-ภ.จีน) กลับไปอยู่ค้าขายก็อก ๆ แก็ก ๆ กับเตี้ยแม่ที่ศิษรภูมิตามเดิม

ที่โต๊ะเจรจาก็คือร้านขายอาหารเพิงหมาแหงนซอมซ่อหน้า
สนามบินอุตะเถาสมัยนั้นนั่นแหละ หลังกินข้าวเที่ยงเสร็จ(แต่เรา
กระตือรือร้นไม่ลง) ต่างฝ่ายต่างก็นั่งงันกันไปชั่วครู่ มันคงนึก
สงสัยเรากระมัง สักครู่พอจ่ายเงินค่าอาหารแล้ว มันก็ยื่นเงินหนึ่ง
พันบาท(สมัย พ.ศ. 2514)มาตรงหน้าเรา

“มึงเอาเงินนี้ไปสมัครเรียนกวดวิชาตลอดทั้งปี กูให้โอกาสมึง
เป็นครั้งสุดท้าย ถ้ามึงเ็นท์ติดกูจะส่งมึงเรียนจนจบปริญญา แต่ถ้า
มึงยังเ็นท์ไม่ติดอีก”

มันจ้องหน้าเราอย่างจะเน้นให้รู้ว่า ‘เอาจริง’

“มึงต้องช่วยตัวเอง จะให้กูอุ้มกระเตงมึงไปทั้งชาติ ได้
ยังไ้ ลูกเมียกูก็มี”

ฟังแล้ว เราถึงกับสะอึก สะท้าน อึ้งว้าง วังเวง เคว้งคว้างคล้าย
กำลังจะถูก ‘ตัดหางปล่อยวัด’ เลยทีเดียว

(ดังรายละเอียดที่มีอยู่แล้วใน เรื่องเ็นสะท้าน ตอน “วันเกิด”)

(หรือวันวิปัส ?)

ตั้งใจอย่างเต็มที่ที่จะไปแม้ทำให้มันระเบิด
กลับต้องไปทนฟังเขาแม้ว่าจนहुจะระเบิดส์

กลางธันวาคม 2514

ไอ้อ้อยก็มาเยี่ยมเยือนเราถึงโรงเรียนกวดวิชาเสริมศึกษาในบ่าย
วันหนึ่งในชุดนักศึกษาธรรมศาสตร์ เสื้อขาวกางเกงกรมท่าเท่ระเบิด
โดยระหว่างพักเปลี่ยนชั่วโมงและวิชาที่จะเรียน เราลงไปจะเข้า
ห้องน้ำ จึงได้เห็นมันนั่งรออยู่ก่อนแล้ว

“เฮ้ยอ้อย ทำไมได้มาจนถึงนี่ล่ะวะ?” เราดีใจที่ได้พบเพื่อน
(ระคนเจ็บปวดลึก ๆ อิจฉานะ)

“เออคิดถึงวะ แล้วมีเรื่องจะแจ้งให้รู้ด้วย”

“เรื่องอะไรวะ?” เราชักกระหายใคร่รู้ขึ้นมาทันที

“โรงเรียนแจ้งให้ไปรับประกาศนียบัตรการจบ ม.ศ. 5”

“เมื่อไหร่วะ?”

“22 ธันวาคม แต่ว่าต้องไปแจ้งความประสงค์ และขอการรับ
ก่อนนะ” มั่นอธิบาย

“อะไรวะ แคร์ใบประกาศนียบัตรก็ต้องซ้อมด้วย” เราท้วง
มันไป

“นายรู้มะว่าใครจะมาเป็นประธานการแจก?”

‘อ้าว! นี่ก็จะเป็นผู้อำนวยการเสียอีก อย่างนี้คงไม่ใช่แน่’
เรานึก แล้วไอ้ออยมันก็บอกว่า

“ท่านอธิบดีกรมตำรวจเชียวนะโว้ย” นั่นก็หมายถึง พล.ต.อ.
ประเสริฐ รุจิรวงศ์ (สมัยจอมพลถนอม กิตติขจรเป็นนายกรัฐมนตรี)

“โอ้โฮ....ถึงขนาดนั้นเชียวหรือวะ” เราเง็ง! แต่ก็ตื่นเตลตล
ขึ้นมาทันที

“ท่านเป็นศิษย์เก่าวัดสุทธ
วะ”

รู้สึกเคยมีคนเปรย ๆ เข้าหู
บ้างแล้วแต่ก็ยังดูจะไม่แน่ใจ
ชัดเจน ก็เพิ่งวันนี้แหละชัดเจนแจ่มแหวเรยยยยย.....

ในยุคนั้นท่านกำลังเรื่องอำนาจอย่างที่สุด รองจากจอมพล
ถนอม - จอมพลประภาส เลยเชียวแหละ

พวกเราชาวสุทธชิวรารามยุคนี้ส่วนใหญ่จึงล้วนกระดึกระด้าเป็น
ปลื้มกันอย่างมาก รู้สึกเป็นเกียรติเป็นศรี ประโยชน์ทวี แก่ข้าและ
วัดสุทธิเทอญ.....

20 – 21 ธันวาคม 2514

ทางโรงเรียนนัดประชุมซักซ้อม เพื่อเตรียมความพร้อมอย่าง
เต็มที่ คนระดับนี้มา ท่าน ผ.อ.ก็เกร็งก็เครียดไปเลยเช่นกันล่ะ พลาค
ได้ที่ไหน เดียวก็เจอแจ็กพ็อตไปเท่านั้นเอง

ก่อนถึงวันจะได้พบปะเพื่อนฝูง เรารู้สึกดีใจและเริงใจยิ่ง หวัง
ไว้อย่างมากว่าการพบปะกันครั้งนี้คงต้องเฝ้าที่กันแตกแหลกราญแน่
ความหลังครั้งเก่าคงถูกขุดเอามาเล่าขานเป็นข้อสนทนาหยอกล้อกัน
มันหยด วีรเวรวีรกรรมของใคร ๆ คงจะถูกขุดถูกจูดไฟเผากันมันส์
ปะละหิมแน่ ๆ

แล้วเราก็อุตสาห์นึกถึงเรื่องเหตุการณ์เก่า ๆ ต่าง ๆ เอาไว้เป็น
ข้อมูลในการสนทนาสร้างบรรยากาศอย่างเบิกบานใจ กระทั่งเคลิ้ม
หลับไปอย่างเป็นสุขในคืนนั้น ตื่นเช้ายังได้มาลิสต์หัวข้อต่าง ๆ อีก
ละเอียดยิบ

ความบันเทิงเริงใจที่คาดว่าจะได้พบ พอถึงวันจริง สำหรับเรา
แล้วกลับกลายเป็นคนละเรื่องอย่างเหนือความคาดหมายไปเลย

เพราะเพื่อน ๆ แต่ละคนเมื่อมาเข้ากลุ่มชุมนุมกันได้ ก็มีแต่พูดถึงเรื่องบรรยากาศใหม่ ๆ ในรั้วมหาวิทยาลัยอันน่าตื่นตาตื่นใจมาแล้ว ลูกันฟัง ที่จุฬาฯเป็นแบบนี้ ที่ธรรมศาสตร์ดีแบบนั้น ของเกษตรฯ ทุเรศโหดแม่ง.....ฯลฯ

ส่วนพวกที่เอ็นท์ไม่ติดก็ได้แต่ฟังนั่งอ้าปากหวอ ในบรรยากาศที่เขากำลัง “University Fever” อย่างนี้ ใครจะไปสะเหว่อดคเอาเรื่องเก่า ๆ ที่เขาไม่อยากจะถึงไปแม้ทำให้หน้าแตก

เราซึ่งตั้งใจอย่างเต็มที่ที่
จะไปแม้ทำให้มันระเบิด กลับ
กลายเป็นต้องเข้าไปฟังเขา
แม้ที่จนหนูจะระเบิดไปเสียฉิบส

ฟังเขาเล่าธรรมดาที่ยังไม่
กระไร แต่ต้องมาทุกซั๊กใจหนักเพราะความอยากจะเข้ามาหาลัยใจแทบขาด แต่ก็น่าอนาถเพราะหมดปัญญา จำต้องมาทนนั่งรับฟังเขาแม้ที่กันไป แล้วก็ต้องแอบอิจฉาเขาไปด้วย มันทุกข์ระทมใจเป็นที่สุด

เศร้าผิดหวังเสียใจเจ็บชอกใจอยู่ลึก ๆ รู้สึกร้าวระบมรุนแรง
ชอกแสลงใจแสนสาหัสสากรรจ์อย่างไม่เคยเป็นมาก่อนในชีวิต

**สรุป : ความสุขที่สุดของเราตอนนี้เอาไปแขวนไว้ที่
University จนหมดหัวใจ**

บางคนยึดเงินเป็นใหญ่
 บางคนยึดใจเป็นหลัก
 แต่เรายึด‘มหาลัย’ ด้วยใจรัก
 หวังนักกระอักทุกซ่จุกอุรา

‘เหลือใจอุ้กใจกะด้อ’ (ภาษาลาว มิใช่คำหยาบนะท่าน)

(ลูกเศรษฐีที่ถูกตามใจจนเคยตัว พอถูกขัดใจ ก็ทำท่าจะเป็นจะตายให้ได้คงเป็นเหมือนอย่างเราตอนนี้เองมั้ง)

เรื่องความเจ็บปวดขอกแซงแทงใจอย่างนี้ ใครไม่เจอไม่มีวันรู้
 ซึ้งถึงรสชาติมันหรือ!

(ครูก็หวังจะมาบอกกับบรรดาลูกศิษย์ครานี้แหละ เพื่อจะได้
 รู้ทัน เตรียมตัวทัน จะได้ไม่ต้องมาพลาดพลั้งอย่างครู)

แต่ก็ยังมึเพื่อนที่เ็นท์พลาดบางคนที่เจอบรรยากาศอย่างนี้แล้ว
 ยังยิ้มแย้มแจ่มใสเหมือนไม่รู้สึกรู้สา กระทั่งเรารู้สึกสงสัยเอามาก ๆ ว่า

‘ทำไมพวกมันทำใจยอมรับได้อย่างหน้าตาเฉยเลยวะ!’

กระทั่งเสร็จพิธีการซ้อมรับประกาศนียบัตร ทุกคนต่างก็ทยอย
 กันกลับ เมื่ออยู่กันตามลำพัง ไอ้อ้อยมันถึงนึกอะไรขึ้นมาได้

“เออไอ้ปิง เราเจอ**หฤทัย**แล้ววะ” ระหว่างกำลังนั่งกินอาหาร
 ในร้านข้างโรงเรียนก่อนจะลาจากกัน

เหตุนี้ก็คือ ‘สาวกระโปรงแดง’ ที่พวกเราสะกดรอยตามจนเกือบจะถูกจิกโก้งโล่ร่มกระที่บเอนนั้นไง

“เออแล้วเป็นไงมั่ง?” เราถูกความเจ็บปวดความเซ็งกดทับจนแทบหมดความรู้สึกไปแล้ว ก็ถามไปอย่างแกน ๆ

“เขาเรียนอยู่ธรรมศาสตร์ คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ เห็นเราเขาก็ทำเป็นเฉย ๆ วะ เราก็เลยจำเป็นต้องทำเป็นเฉย ๆ ตอบ” ไอ้อ้อยพูดย่างซึมเศร้าไร้หวัง

“ถ้านายติศธรรมศาสตร์ไปอยู่ด้วยกันก็น่าจะดีวะ” มันคงคิดจะให้เราไปช่วยมันต่ออีกมั้ง แต่เราฟังแล้วก็ได้แต่ยกเสียงใจหนักเข้าไปอีก เหมือนแผลเก่าถูกทิ่มแทงตอกย้ำซ้ำ ๆ

‘กูอยากเข้าใจแทบขาดแล้วโว้ย’ เราอยากตะโกนให้ก้องโลกจังเลย ถ้าตะโกนจนคอหอยแตกแล้วเขาจะอนุญาตให้เข้าได้ จะใส่แม่งเดี๋ยวนี้อะแหละพับผ่า.....

นี่คือความรู้สึกนึกคิดที่เราเกิดมีขึ้นในขณะนั้น

“เขามีแฟนแล้ววะ” มันเล่าต่ออย่างเศร้าซ้ำ “เวลาเจอกันเขาทำเป็นมองไม่เห็นเราวะ”

เราเห็นอาการมันแล้วก็สงสาร แต่ก็สงสารตัวเองมากกว่า จึงไม่มีอารมณ์จะไปเสริมเติมต่อแต่ประการใด ได้แต่นั่งฟังนิ่ง ๆ จนไอ้อ้อยเอะใจ

“เอ๊ะไฉ่ปิง วันนี้ทำไมเจียบจ้งวะ”

‘ไฉ่ห่า...มึงนี้รู้สึกซำจ้งเลยนะเพื่อน ‘ เราก็ได้แค่คิด แต่ที่ทำ
ได้ก็แค่ยิ้มเจื่อน ๆ กลบอาการ

จากนั้นมันคงเริ่มคาดเดาอาการเราถูกและพูดปลอบใจให้
กำลังใจเราก่อนจะลาจากกัน

วันที่ 22 ธันวาคม 2514 วันประเพณีเกียรตินิยม

เรารู้สึกทรมานใจไม่อยากไปรับเกียรตินิยมเป็นอย่างยิ่ง ไม่
อยากมาพบสิ่งแสงดา วาจาแสงหู ต้องมารับรู้ในสิ่งที่บาดจิต
จากสังคมเก่า ๆ อีก เพื่อนซึ่งเคยเป็นส่วนที่สำคัญของชีวิต ต้อง
ใกล้ชิดสุด ๆ วันนี้กลับกลายเป็นของแสงอย่างเหลือเชื่อ เจ็บปวด
ทุกครั้งที่เราใกล้ ทรมานใจทุกครั้งที่เราพบเห็น ความอยากเป็นเหมือน
เขา แต่ไม่ได้ อย่างเขามันแผดเผาที่มแทงได้อย่างรุนแรงเกินคาด

แต่ความอยากรับประกาศนียบัตรจากศิษย์เก่าผู้ยิ่งใหญ่ รวมทั้ง
คงเป็นการพบปะกันครั้งสุดท้ายของพวกเราชาววัดสุทธินะ แน่ ๆ คง
จะหาโอกาสเจอกันทีละมาก ๆ อย่างนี้ไม่ได้อีกแล้ว เราจึงจำใจต้อง
ฝืนตากหน้าไปหาความปวดร้าวทรมานใจในที่สุด

ผลจากความผิดพลาดล้มเหลวอันแสนเจ็บปวดครั้งนี้ มันร้าว
ลึกเกินความคาดหมายและเกินคำบรรยายจริง ๆ เมื่อเรามีลูกจึงได้
ตั้งใจไว้อย่างแน่วแน่แล้วว่า.....

**‘จะพยายามเลี้ยงดู อบรม บ่มสอน ฝึกฝนเพื่อพัฒนาเขา
ให้ก้าวพ้นหุบเหวแห่งความหายนะและอัปยศนี้ให้จงได้ ‘**

โดยเฉพาะตัวเราก็
เรียนไม่เอาไหน ภรรยาเขา
ก็เรียนไม่เก่งอีกต่างหาก
สองเราเศร้าจ้อยเอ็นท์
สะท้านสั่นสะเทือนมาแล้ว
ทั้งคู่ คิดแล้วมันหดหู่ **‘ลูกกูจะเป็นหมูหรือจกกันแน่หว่า ?’**

(รายละเอียดอยู่ในตำนานอาจารย์ชิง เรื่อง “ลูกเอ็นท์” และ
เรื่อง “อ้วนเอ็นท์” แร้วววว [ที่ www.sura.ac.th](http://www.sura.ac.th) ➔ นวนิยาย)

มีคำพูดหนึ่งที่ว่า “คนที่ฉลาดจะแก้วกฤติให้เป็นโอกาส แก่
ความผิดพลาดให้เป็นความสำเร็จ คนฉลาดจะเห็นโอกาสในทุก ๆ
ปัญหา คนด้อยปัญญา จะเห็นปัญหาในทุก ๆ ช่องทาง ท่านว่าจริงมะ

หลังจากวันรับประกาศนียบัตรผ่านไป ความปวดร้าวทรมาน
ใจมันช่วยเพิ่มไฟแห่งพลังใจให้เราได้อีกหลายกิโลขีด เพิ่มความ
มุ่งมั่นหมั่นเพียรอย่างเกินร้อย หวังที่จะคว้าดวงดาวกับเขาบ้าง เรา
ไม่ใช่ “तोไม้ที่ตายแล้ว” ซะที่ไหน

จะย่อท้อทำไมให้หม่นหมัว
 จะผิดหวังไปใยให้สิ้นหวัง
 จะเบื่อหน่ายทำไมให้ไร้พลัง
 จะฆ่าฝันทำไมให้ตัวตาย

จะกลัวใยกลัวทำไมจนไม่กล้า
 จงฟันฝ่ามุ่งมันอย่าหวั่นไหว
 จงขยันมุ่งมั่นอย่างมีไฟ
 ด้วยหัวใจขันและเข้มเต็มอัตรา

เรียกว่า..... **ฝันให้ไกล ไปให้ถึง**

เพราะสำหรับเรา พี่ชายเขาก็จืดเส้นตายไว้ให้แล้วว่า.....

**“ถ้ามีเอ็นท์ติด กูก็จะส่งมึงเรียนจนจบปริญญา ถ้ามี
 เอ็นท์ไม่ติด มึงก็ต้องช่วยตัวเอง จะให้กูอุ้มกระเตงมึงไปทั้ง
 ชาติได้ยังไง ลูกเมียกูก็มี ”**

ฟังแล้วสะอึกวาบ! คล้าย ๆ กับกำลังจะถูกเขา**ตัดหางปล่อยวัด**
 แล้วเราก็เชื่อว่าจะมีปัญญาหาเงินช่วยเหลือตัวเองได้เสียทีไหน
 ละ (จะขายตัวรี สมัยนั้นมันก็ยังไม่มียกด้วย)

จึงประจักษ์ชัดเจนแจ่มแหวอย่างยิ่งแล้วว่า

เอ็นท์ติดชีวิตสดชื่น ถ้า Ent ไม่ติดก็ End สิครับ !

ขอบคุณทุกท่าน ที่อุตส่าห์พยายามอ่านจนจบเล่ม
หวังว่า คงจะได้ประโยชน์บ้างนะครับ

ขอกุศลผลกรรมที่ทำนี้
จงเป็นที่ประจักษ์แจ้งทุกแห่งหน
จงสำเร็จแก่ศิษย์มิตรทุกคน
ช่วยให้พ้นกรรมเวร....จากเอ็นทรานซ์

‘ ชิงภูมิ ชัยสิทธิ์ ’

หมายเหตุ

เรื่อง น้ำตาควาย นี้ ล้วนเป็นเรื่องที่แต่งขึ้นจาก
จินตนาการของผู้แต่งเองทั้งสิ้น หากได้เป็นเรื่องจริงไม่
หากชื่อ เหตุการณ์ หรือสถานที่ ไปพ้องกับท่าน
ผู้ใด อันจะนำมาซึ่งความเสียหายขุนเคือง
ผู้แต่งขอกราบประทานอภัยล่วงหน้ามา ณ
โอกาสนี้ด้วย

ชิงภูมิ ชัยสิทธิ์

